NUMĂRUL 1 ÎN *NEW YORK TIMES*

EA ÎNCEARCĂ SĂ URMEZE
TOATE REGULILE...
EL ÎȘI FACE
PROPRIILE REGULI...

EDITURA MIRON

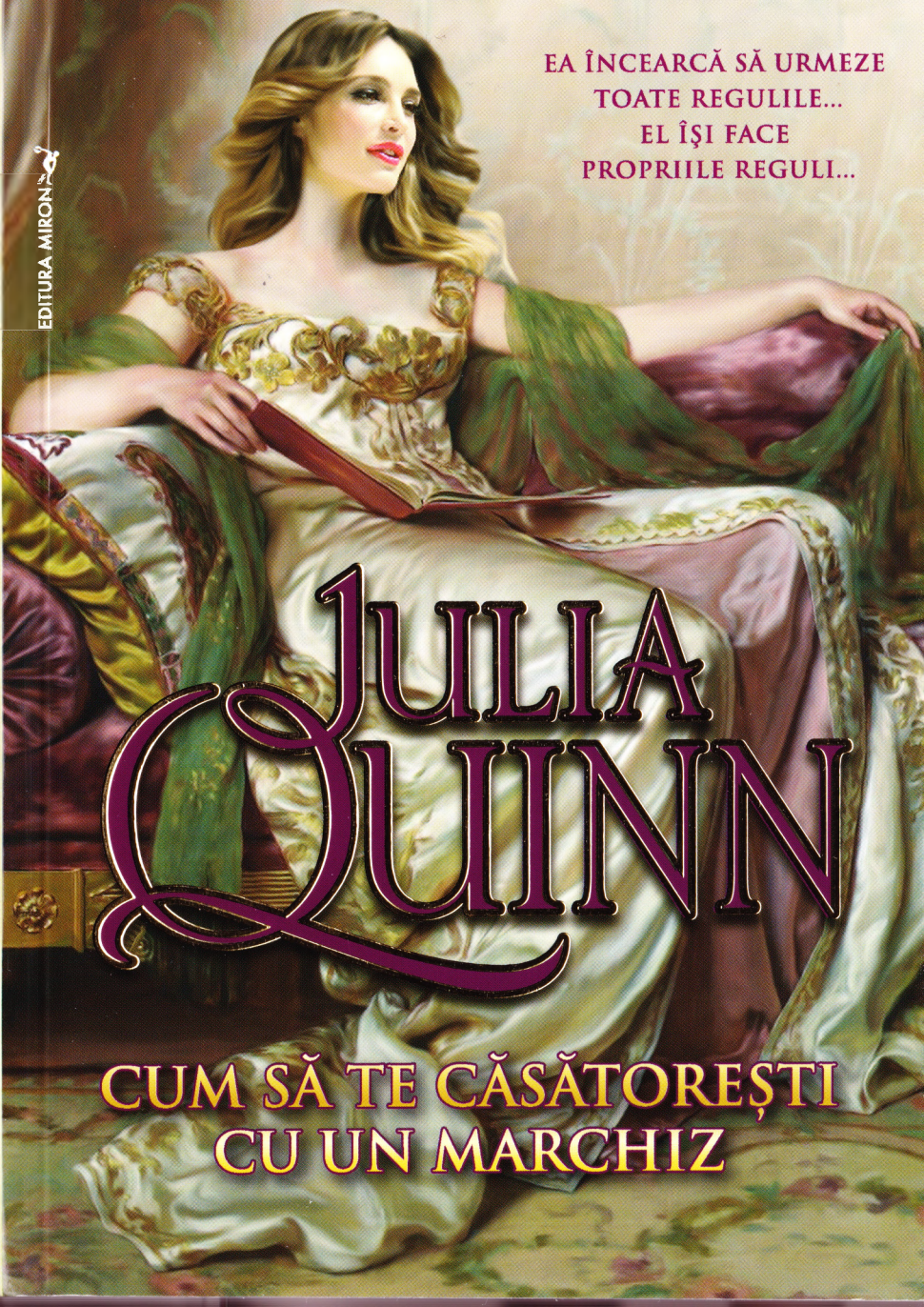

JULIA QUINN

CUM SĂ TE CĂSĂTOREȘTI CU UN MARCHIZ

Ea încearcă să urmeze toate regulile...

Atunci cînd Elizabeth Hotchkiss găseşte din întîmplare un exemplar din „Cum să te măriţi cu un marchiz" în biblioteca doamnei pentru care lucrează, tînăra e convinsă că vreun cunoscut e pus pe farse lipsite de inimă. Elizabeth are trei fraţi mai mici de crescut şi ştie că trebuie să se mărite cu un domn bogat, dar n-ar fi crezut vreodată că avea să ajungă într-o situaţie cu adevărat disperată. Un ghid de seducţie ar putea fi lucrul potrivit. Şi ce rău ar putea să facă o privire?

El îşi face propriile reguli...

James Sidwell, marchizul de Riverdale, a fost chemat s-o salveze pe mătuşa sa din ghearele cuiva care o şantajează, iar sarcina îi cere să se deghizeze în administrator de moşie. Principalul său suspect este Elizabeth, însoţitoarea mătuşii sale. Intrigat de tînăra atrăgătoare, cu volumul ei de reguli, el se oferă galant să o ajute să-şi găsească un soţ, dîndu-i voie să-şi încerce puterea de seducţie pe el. Cînd Elizabeth se dovedeşte minunat de pricepută, James îşi dă seama că există o singură regulă care merită respectată, anume că tînăra trebuie, într-adevăr, să se mărite cu un marchiz.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

ISBN: 978-973-8991-96-5
9 789738 991965

JULIA QUINN

CUM SĂ TE CĂSĂTOREŞTI CU UN MARCHIZ

HOW TO MARRY A MARQUIS
by Julia Quinn

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

JULIA QUINN

CUM SĂ TE CĂSĂTOREŞTI CU UN MARCHIZ

Editura MIRON

Traducerea:
Andreea Radu

Capitolul 1

Surrey, Anglia, August 1815

„Patru, plus şase, plus opt, plus şapte, plus unu, plus unu, plus unu, notează opt, ține minte doi..."

Elizabeth Hotchkiss calcula a patra oară coloana de cifre, dar rezultatul era acelaşi ca şi de celelalte trei ori, lucru care o făcu să icnească nemulțumită. Cînd ridică privirea, în fața ei aşteptau trei figuri serioase – frații ei mai mici.

– Ce s-a întîmplat, Lizzie? întrebă Jane, cea de nouă ani.

Elizabeth îi zîmbi puțin, în timp ce încerca să-şi dea seama de unde să facă rost de suficienți bani în acea iarnă ca să cumpere lemne pentru soba căsuței lor.

– Nu prea... Mă tem că nu avem prea multe fonduri.

Susan, care avea paisprezece ani şi era cea mai apropiată ca vîrstă de Elizabeth, se încruntă.

– Eşti absolut convinsă? Trebuie să avem ceva. Cînd trăia tata, întotdeauna...

Elizabeth o făcu să tacă aruncîndu-i o privire aspră. Pe vremea cînd trăia tatăl lor avuseseră multe lucruri, dar el nu le lăsase decît un cont mic la bancă. Nu aveau nici un venit, nici o proprietate. Nimic în afară de amintiri. Chiar şi acelea, cel puțin cele pe care le avea Elizabeth, nu erau din cele care să-ți încălzească inima.

– Lucrurile stau altfel acum, răspunse ea pe un ton ferm, sperînd să încheie subiectul. Nu poți să compari situațiile.

Jane zîmbi larg şi spuse:

– Am putea să folosim banii pe care îi ține Lucas în cutia lui cu soldăței de jucărie.

Lucas, unicul băiat din clanul Hotchkiss, scoase un sunet nemulțumit.

– Ce ai căutat tu printre lucrurile mele?

Se răsuci spre Elizabeth cu o expresie care ar fi putut foarte bine să fie calificată drept „furibundă", dacă n-ar fi fost pe chipul unui copil de opt ani.

– Nu există deloc intimitate în casa asta?

– Se pare că nu, răspunse sora sa mai mare pe un ton absent, uitîndu-se la cifrele din fața ei.

Scrise ceva cu creionul, încercînd să găsească o altă cale ca să facă economie.

– Surorile, rosti Lucas, părînd exagerat de incomodat, sînt ca molima pe capul meu.

Susan aruncă o privire spre carnetul lui Elizabeth.

– N-am putea să luăm bani dintr-o parte şi să-i folosim într-alta? Să ne mai ajungă o vreme?

– N-avem de unde să mai luăm. Bine că e plătită chiria, altfel am fi rămas pe drumuri.

– Chiar atît de rău stăm? şopti Susan.

Elizabeth aprobă din cap.

– Avem destul pînă la finalul lunii, apoi o să mai primim ceva cînd iau eu salariul de la lady Danbury, dar după aceea...

Vocea i se stinse şi tînăra privi în altă parte, fiindcă nu voia ca Jane şi Lucas să-i vadă lacrimile. Trecuseră cinci ani de cînd avea grijă de ei trei, de pe vremea cînd ea însăşi era de numai optsprezece ani. Îi hrănea, le plătea adăpostul şi, cel mai important, le oferea stabilitate.

Jane îl înghionti pe Lucas, iar cînd el nu se mişcă, ea îl împunse în locul sensibil dintre umăr şi claviculă.

– Ce? se răsti el. M-a durut.

– Este nepoliticos să întrebi „ce". De preferat e să spui „poftim".

Lucas rămase cu gura căscată de indignare.

– N-a fost politicos din partea ei să mă împungă aşa, şi cu siguranță că n-am s-o tratez cu politețe.

Jane dădu ochii peste cap şi oftă, apoi spuse:

– Nu uita că are numai opt ani.

Lucas zîmbi larg.

– Şi tu ai numai nouă.

– Dar o să fiu întotdeauna mai în vîrstă decît tine.

– Da, doar că eu o să fiu curînd mai solid decît tine, şi atunci o să-ți pară rău.

Elizabeth zîmbi trist ascultîndu-i cum se ciondăneau. Auzise acelaşi schimb de replici de un milion de ori, dar o şi văzuse pe Jane intrînd în vîrful picioarelor în dormitorul fratelui lor, ca să-l sărute pe frunte de noapte bună.

Nu erau o familie tipică. Rămăseseră numai ei patru, orfani de ani buni, însă clanul Hotchkiss era special. Elizabeth reuşise să păstreze familia unită cu cinci ani înainte, cînd murise tatăl lor, şi n-avea de gînd să lase acum lipsa banilor să-i despartă.

Jane îş încrucişă brațele la piept.

– Ar trebui să-i dai lui Lizzie banii tăi, Lucas. Nu-i corect să-i ascunzi.

El aprobă solemn, cu o mişcare din cap, apoi ieşi cu capul aplecat. Elizabeth se uită din nou la Susan şi la Jane. Şi ele erau blonde, la fel ca şi fratele lor, şi aveau ochii albaştri, strălucitori, ai mamei lor. Elizabeth arăta şi ea la fel. Erau o mică armată blondă care nu-şi permitea de mîncare.

Oftă din nou şi le aruncă o privire calmă surorilor ei.

– O să fie nevoie să mă mărit. Nu avem ce să facem altceva.

– Nu se poate, Lizzie! strigă Jane, sărind din fotoliul pe care stătea şi aproape cățărîndu-se în poala surorii ei, trecînd peste măsuța de cafea care le despărțea. Nu asta! Orice, dar asta nu!

Elizabeth o privi pe Susan cu o expresie nedumerită, întrebînd-o pe tăcute dacă ştia de ce era Jane atît de supărată. Sora ei clătină din cap şi ridică din umeri.

– Nu-i atît de rău, răspunse Elizabeth, mîngîind-o pe creştet pe Jane. Dacă mă mărit, probabil că o să fac un copil, şi tu o să fii mătuşică. Nu ți-ar plăcea?

– Dar singurul care te-a cerut e domnul Nevins, şi el e înfiorător! Înfiorător!

Elizabeth zîmbi neconvingător.

– Sînt sigură că putem să găsim pe altcineva. Cineva mai puțin... înfiorător.

– Nu vreau să locuiesc cu el, spuse Jane, încrucişîndu-şi revoltată brațele. Nu vreau. Prefer să merg la orfelinat. Sau la unul dintre azilele alea înfiorătoare.

Elizabeth nu putea s-o învinuiască pentru că simțea aşa. Domnul Nevins era bătrîn, gras şi răutăcios, şi întotdeauna o privea într-un fel care-i dădea fiori. Dacă era sinceră cu sine însăşi, trebuia să recunoască: nu-i plăcea nici felul în care bărbatul acela o privea pe Susan. Sau pe Jane. Nu, nu putea să se mărite cu domnul Nevins.

Lucas intră înapoi în bucătărie, ducînd o cutie mică, din metal, pe care i-o întinse lui Elizabeth.

– Am strîns o liră şi patruzeci de cenți, spuse el. Voiam să cumpăr...

Băiețelul înghiți în sec, apoi continuă:

– Nu contează. Vreau să ți-i dau ție. Pentru familie.

Elizabeth luă cutiuța, fără să rostească nici un cuvînt, şi se uită înăuntru. Lira şi cei patruzeci de cenți ai fratelui ei erau acolo, majoritatea în monede de cîte un penny.

– Lucas, dragul meu, spuse ea cu blîndețe, astea sînt economiile tale. Ți-a luat ani întregi ca să strîngi bănuții ăştia.

Băiatului îi tremura buza de jos, dar, cumva, reuşi să îşi îndrepte spatele şi să se umfle în pene precum unul dintre soldățeii lui de jucărie.

– Acum eu sînt bărbatul în casă şi trebuie să cîştig suficient ca să vă întrețin.

Elizabeth dădu solemn din cap, apoi puse banii fratelui ei în cutia în care păstra ea economiile lor.

– Foarte bine. O să-i folosim ca să cumpărăm de mîncare. Poate că ai vrea să vii cu mine la cumpărături săptămîna viitoare, ca să alegi ceva ce-ți place.

– Grădina mea o să înceapă curînd să rodească, spuse Susan, încercînd să ajute şi ea. O să fie destul cît să ne hrănim, şi poate chiar o să ne mai rămînă, să ducem în sat, de vînzare sau la schimb.

Jane începu să se frămînte în brațele lui Elizabeth.

– Te rog să-mi spui că n-ai plantat iar napi. Nu pot să sufăr napii.

– Nici unul dintre noi nu poate să-i sufere, răspunse Susan, dar sînt foarte uşor de cultivat.

– Nu sînt la fel de uşor de mîncat, rosti Lucas ca pentru sine.

Elizabeth oftă şi închise ochii, întristată. Cum ajunseseră aici? Se trăgeau dintr-o familie veche, onorabilă, ba chiar micuțul Lucas era baronet! Cu toate astea, erau nevoiți să cultive napi, pe care-i detestau cu toții, într-o grădiniță de bucătărie.

Eşua. Crezuse că o să poată să-şi crească frații. Moartea tatălui lor fusese cel mai dificil lucru de îndurat, şi numai gîndul că trebuia să-şi apere frații, să le ofere căldură şi bucurie, o susținuse după aceea. Gîndul că ei toți trebuiau să rămînă împreună.

Se împotrivise mai multor mătuşi, unchi şi verişori, care se oferiseră, cu toţii, să îl ia la ei pe cîte unul dintre copiii Hotchkiss. Majoritatea îl doreau pe micul Lucas, fiindcă avea un titlu şi ar fi putut să se însoare într-o bună zi cu o fată care să aibă o zestre apreciabilă. Elizabeth refuzase însă, chiar şi atunci cînd prietenii şi vecinii o îndemnaseră să-l lase să meargă la vreuna dintre rudele lor. Îşi dorea să păstreze familia unită, şi le spusese asta. Oare cerea prea mult?

Ajunsese, însă, la capătul puterilor. Nu avea bani pentru profesori, lecţii de muzică sau oricare dintre lucrurile de care ea avusese parte atunci cînd era mică. Numai Dumnezeu ştia cum avea să reuşească să-l trimită pe Lucas la Eton. Şi băiatul trebuia să înveţe acolo, la fel cum făcuse fiecare dintre bărbaţii din familia lor, în ultima sută de ani. Nu absolviseră toţi, dar toţi învăţaseră acolo.

Era nevoită să se mărite, iar soţul ei trebuia să aibă foarte mulţi bani. Simplu ca bună ziua.

* * *

– Abraham l-a născut pe Isaac, Isaac, pe Iacob, Iacob pe Iuda...

Elizabeth îşi drese glasul şi ridică privirea, plină de speranţă. Oare adormise lady Danbury? Se aplecă înainte şi-i studie chipul doamnei mai în vîrstă. Era greu de spus.

– Şi Iuda i-a născut pe Fares şi pe Zara, din Tamar. Fares l-a născut pe Esrom...

Ochii bătrînei erau închişi de o bună bucată de vreme, dar Elizabeth voia să fie sigură.

– Iar Esrom l-a născut pe Aram, şi...

Oare sforăise? Tînăra începu să vorbească în şoaptă.

– Şi Aram l-a născut pe Aminadab, şi Aminadab pe Naasson, şi...

Elizabeth închise biblia şi se îndreptă, pe vîrfuri, spre uşa salonului. De obicei nu o deranja să-i citească lui lady Danbury, ba chiar îi făcea plăcere acea parte a îndatoririlor sale de însoţitoare a contesei moştenitoare, dar în acea zi trebuia neapărat să se întoarcă acasă cît mai repede. Îi părea rău că o lăsase pe Jane încă atît de tulburată la gîndul că domnul Nevins ar fi putut să facă în curînd parte din familia lor mică. Elizabeth o asigurase că n-avea să se mărite cu el nici dacă ar fi rămas ultimul bărbat de pe pămînt, dar Jane nu era sigură că avea s-o mai ceară şi altcineva, iar...

Trosc! Tînăra aproape că-şi ieşi din fire de spaimă. Nimeni nu ştia cum să facă mai mult zgomot lovind cu bastonul în podea decît lady Danbury.

– N-am adormit! se auzi vocea puternică a bătrînei contese.

Elizabeth se întoarse cu faţa spre ea şi zîmbi pierdut.

– Îmi pare foarte rău.

Lady Danbury chicoti.

– Ba nu-ţi pare deloc rău. Treci înapoi aici.

Elizabeth se strădui să nu scoată un sunet de nemulţumire şi se întoarse pe scaunul ei cu spătar drept şi tare. O plăcea pe lady Danbury. O plăcea cu adevărat. Ba chiar aştepta cu nerăbdare ziua în care avea să poată să folosească şi ea vîrsta pe post de scuză pentru un comportament la fel de direct ca al contesei. În acea zi, însă, trebuia să ajungă acasă, şi...

– Eşti tare parşivă, spuse lady Danbury.

– Poftim?

– Toate naşterile astea... le-ai ales special ca să mă adormi.

Elizabeth simţi cum obrajii i se înroşesc vinovat şi încercă să răspundă sub formă de întrebare:

– Nu ştiu ce vreţi să spuneţi?

– Ai sărit peste cîteva pasaje. Ar fi trebuit să fim încă la Moise şi la potop, nu la zămislire.

– Nu cred că Moise era cu potopul, lady Danbury.

– Prostii! Ba sigur că el era.

Elizabeth decise că Noe i-ar fi înţeles dorinţa să evite o discuţie prelungită despre întîmplările biblice cu lady Danbury şi tăcu din gură.

– Oricum, nu contează cine a fost prins în potop. Adevărul e că ai sărit mai departe numai ca să mă adormi.

– Eu... Ei bine...

– Recunoaşte, fată dragă! spuse lady Danbury zîmbind atoateştiutor. Să ştii că te admir pentru că ai făcut asta. Şi eu aş fi făcut la fel cînd eram de vîrsta ta.

Elizabeth dădu ochii peste cap. Orice ar fi făcut, n-ar fi fost bine, aşa că a oftat, a ridicat biblia şi a spus:

– Ce fragment vreţi să citesc?

– Nici unul. E foarte plicticoasă. Nu avem ceva mai interesant în bibliotecă?

– Sînt convinsă că trebuie să fie ceva. Pot să verific, dacă doriţi.

– Da, te rog să faci asta. Înainte să pleci, totuşi, îmi dai registrul ăla gros de acolo? Da, cel de pe masă.

Elizabeth se ridică şi se apropie de masă, de unde ridică tomul legat în piele.

– Poftim, spuse, întinzîndu-i-l lui lady Danbury.

Contesa deschise registrul cu o precizie militărească, apoi se uită din nou la tînăra din faţa ei.

– Mulţumesc, draga mea. Astăzi vine noul administrator, aşa că vreau să ţin minte toate cifrele astea, ca la finalul lunii să mă asigur că nu mă fură.

– Lady Danbury, spuse Elizabeth cu sinceritate, nici măcar diavolul n-ar îndrăzni să fure de la dumneavoastră!

Lady D bătu cu bastonul în duşumea de parcă ar fi aplaudat şi rîse.

– Bine zis, fata mea. Îmi place să văd o tînără cu mintea brici. Copiii mei... Ei, nu vreau să vorbesc despre asta acum, însă o să-ţi spun doar că fiul meu a rămas odată cu capul prins în gardul castelului Windsor.

Elizabeth îşi acoperi gura cu mîna, încercînd să nu rîdă.

– N-ai decît să chicoteşti, oftă lady Danbury. Am descoperit că nu pot să evit frustrarea părintească decît dacă-l iau pe fiul meu drept o bună sursă de amuzament.

– Ei bine, spuse Elizabeth pe un ton precaut, mi se pare o abordare înţeleaptă...

– Ai putea să ai o carieră de succes în diplomaţie, Lizzie Hotchkiss, rîse lady Danbury. Unde-i copilaşul meu?

Elizabeth nici nu clipi. Schimbările bruşte de subiect ale contesei erau binecunoscute.

– Pisica dumneavoastră, rosti ea apăsat, doarme pe taburet de o oră, spuse arătînd în cealaltă parte a camerei.

Malcom îşi ridică figura blănoasă, încercă să privească drept cu ochii lui albaştri, puţin şaşii, decise că nu merita să facă efortul şi se culcă la loc.

– Malcom, strigă drăgăstos lady Danbury, vino la mama.

Pisica o ignoră.

– Am ceva bun pentru tine.

Motanul căscă, o recunoscu pe contesă ca fiind principala lui sursă de hrană şi sări jos de pe taburet.

– Lady Danbury, o certă Elizabeth, doar ştiţi că pisica e prea grasă.

– Prostii.

Elizabeth scutură din cap. Malcom cîntărea cel puţin şase kilograme, deşi o mare parte din greutatea lui era blană. Tînăra îşi petrecea mare parte din fiecare seară, atunci cînd ajungea acasă, curăţîndu-şi hainele de părul de

pisică. Lucru remarcabil, fiindcă animalul acela prețios n-o mai lăsase să-l țină în brațe de cinci ani.

– Ce pisicuță drăguță! spuse lady D, întinzîndu-şi mîinile spre motan.

– Ce pisicuță prostuță, rosti Elizabeth încet.

Pisica oranj se opri, îi aruncă o privire fixă, apoi se îndepărtă.

– Eşti un scump, îl alintă lady D, mîngîindu-i burtica îmblănită. Un scump!

Motanul se întinse în poala rochiei ei, pe spate, cu labele ridicate.

– Asta nu-i pisică, spuse Elizabeth, ci o imitație nereuşită de covor.

Lady D ridică o sprînceană.

– Ştiu că nu vorbeşti serios, Lizzie Hotchkiss.

– Ba da.

– Prostii. Tu-l iubeşti pe Malcom.

– Aşa cum îl iubesc şi pe Attila Hunul.

– Ei bine, să ştii că Malcom te iubeşte pe tine.

Pisica ridică privirea, iar Elizabeth ar fi putut să jure că animalul scosese limba la ea. Se ridică şi scoase un sunet indignat.

– Animalul ăsta e o amenințare. Mă duc în bibliotecă.

– Bună idee. Du-te să-mi găseşti o carte nouă.

Elizabeth se îndreptă spre uşă.

– Şi vezi să nu fie despre naşteri!

Tînăra rîse fără să vrea şi porni spre holul care ducea la bibliotecă. Sunetul paşilor ei nu se mai auzi cînd începu să calce pe covor, iar ea oftă. Cerule mare, cîte cărți erau acolo! De unde să înceapă?

Alese cîteva romane, apoi scoase o colecție de comedii ale lui Shakespeare. Un volum de poezie romantică se alătură celorlalte cărți, apoi, exact cînd se pregătea să

traverseze coridorul şi să se întoarcă în salonul lui lady Danbury, o altă carte îi atrase atenția.

Era foarte mică, şi legată în cea mai roşie piele pe care o văzuse vreodată Elizabeth, dar lucrul cel mai neobişnuit era că stătea de-a curmezişul pe raftul unei biblioteci despre care se putea spune, negreşit, că era cel mai strălucit exemplu de ordine. Nici măcar praful n-ar fi îndrăznit să se aşeze pe rafturile acelea, darămite o carte să stea altfel decît celelalte.

Elizabeth lăsă jos teancul de cărți şi ridică volumul mic şi roşu. Era cu susul în jos, aşa că fu nevoită să-l întoarcă şi abia apoi să citească titlul.

„Cum să te căsătoreşti cu un marchiz"

Scăpă cartea, aproape convinsă că avea să fie lovită de trăsnet chiar acolo, în bibliotecă. Sigur că era o glumă. Abia decisese, chiar în după-amiaza aceea, că trebuie să se mărite şi să găsească pe cineva bogat.

– Susan? strigă. Lucas? Jane?

Clătină din cap. Se purta prosteşte. Frații ei, oricît de obraznici ar fi fost, nu s-ar fi strecurat în cartea lui lady D şi n-ar fi lăsat o carte...

De fapt, se gîndi, răsucind volumul în mînă, dacă stătea să se gîndească mai bine, nu părea un fals. Era legat bine, iar pielea de pe copertă părea de calitate. Se uită în jur, ca să se asigure că n-o vedea nimeni, deşi nu era sigură de ce se simțea atît de stînjenită, şi deschise cu o mişcare precaută cartea la prima pagină.

Autoarea era o anume doamnă Seeton, iar volumul fusese tipărit în 1792, anul în care se născuse Elizabeth. Tînăra decise că era vorba numai de o coincidență neînsemnată, un nimic amuzant. Mai mult, ea nu era o persoană superstițioasă şi cu siguranță n-avea nevoie de o carte mică, să-i spună cum să-şi trăiască viața.

Şi pînă la urmă, ce ştia doamna Seeton cu adevărat? Dacă s-ar fi măritat într-adevăr cu un marchiz, n-ar fi trebuit să fie lady Seeton?

Elizabeth închise brusc cartea şi o puse la locul ei, pe raft, asigurîndu-se că o aşează la fel cum o găsise, pe diagonală. Nu voia să creadă cineva, doamne-fereşte, că se uitase la prostioara aceea.

Ridică teancul de cărţi şi se întoarse în salon, unde lady Danbury stătea încă pe fotoliul ei, mîngîind pisica şi uitîndu-se pe geam, de parcă ar fi aşteptat pe cineva.

– Am găsit cîteva cărţi, spuse Elizabeth tare. Nu cred că povestesc despre multe naşteri, deşi s-ar putea ca, în Shakespeare...

– Sper că n-ai adus tragediile.

– Nu. M-am gîndit că, în starea în care sînteţi, aţi găsi comediile mai plăcute.

– Bravo ţie, spuse lady Danbury pe un ton aprobator. Altceva?

Elizabeth clipi şi se uită din nou spre cărţile pe care le adusese.

– Cîteva romane şi nişte volume de poezie.

– Arde poezia.

– Poftim?

– Ei, n-o arde. Cărţile sînt mai scumpe decît lemnele pentru foc, dar cu siguranţă nu vreau să aud poezii. Probabil că răposatul meu soţ le-a cumpărat pe astea. Era un mare visător.

– Înţeleg, rosti Elizabeth, mai mult pentru că i se părea că trebuia să răspundă ceva.

Lady Danbury făcu o mişcare bruscă, îşi drese glasul şi flutură o mînă prin aer.

– Ce-ar fi să te duci acasă mai devreme astăzi?

Elizabeth rămase cu gura căscată. Contesa nu o lăsa niciodată să plece înainte de vreme.

– Trebuie să mă ocup de administratorul cel nou, şi pentru asta n-am nevoie de tine aici. Ca să nu mai spun că îi plac tinerele frumoase şi n-o să pot să-l fac să fie atent la mine dacă eşti şi tu prin preajmă.

– Lady Danbury, nu cred că...

– Prostii. Eşti suficient de atrăgătoare. Bărbaţilor le place părul blond, şi eu ştiu ce spun, fiindcă părul meu a fost la fel de deschis la culoare ca şi al tău.

Elizabeth zîmbi.

– Părul dumneavoastră e şi acum deschis la culoare.

– E alb, nu deschis la culoare, spuse lady Danbury zîmbind. Eşti o scumpă. N-ar trebui să fii aici, cu mine. Ar trebui să-ţi cauţi un soţ.

– Eu...

Ce puteai să răspunzi la aşa ceva?

– E foarte nobil din partea ta să te dedici fraţilor tăi, dar trebuie să trăieşti şi tu puţin.

Elizabeth se uită nedumerită la contesă, speriindu-se de lacrimile care-i inundau ochii. Lucra pentru lady Danbury de cinci ani, dar nu discutaseră niciodată despre aşa ceva.

– Atunci să plec, dacă spuneţi că-mi daţi voie.

Lady Danbury dădu aprobator din cap, părînd neobişnuit de dezamăgită. Oare sperase ca Elizabeth să discute mai mult cu ea despre măritiş?

– Doar să pui la loc cartea de poezie, înainte să pleci, rosti. Sînt convinsă că n-o să citesc din ea, şi nu am încredere că servitorii îmi pun cărţile la locul lor.

– Aşa o să fac.

Elizabeth lăsă restul cărţilor pe o măsuţă, îşi adună lucrurile şi îşi luă la revedere. Cînd se îndrepta spre uşă, Malcom sări din braţele contesei şi veni pe urmele ei.

– Vezi? spuse tare lady D. Ți-am spus eu că te iubește.

Elizabeth îi aruncă o privire suspicioasă pisicii, apoi ieși pe coridor.

– Ce vrei, Malcom?

Motanul dădu din coadă, își arătă colții și sîsîi.

– Vai de mine! exclamă Elizabeth, scăpînd din mînă volumul de poezii. Bestie! M-ai urmărit doar ca să...

– Ai aruncat cumva cu o carte în pisica mea? strigă lady D.

Elizabeth hotărî să ignore întrebarea, și, în loc să răspundă, preferă să întindă un deget acuzator spre motan, în timp ce ridica volumul de jos.

– Du-te înapoi la lady Danbury, creatură îngrozitoare.

Malcom ridică din coadă și plecă țanțoș. Elizabeth oftă, apoi intră în bibliotecă. Se îndreptă spre rafturile cu poezie, atentă să nu arunce nici măcar o privire spre cartea mică și roșie. Nu voia să se gîndească la ea, nu voia să se uite la ea...

Fir-ar să fie! Cărticica emana căldură. Tînăra nu mai fusese niciodată atît de conștientă de prezența unui obiect fără viață în preajma ei. Puse la loc volumul de poezie și păși apăsat spre ieșire, supărată pe sine însăși. Cărțulia aia enervantă n-ar fi trebuit s-o afecteze în vreun fel. Ferindu-se de ea ca dracul de tămîie îi dădea o putere pe care n-o merita, și...

– Pentru Dumnezeu! izbucni într-un final.

– Ai spus ceva? strigă lady Danbury din camera alăturată.

– Nu, doar că... m-am împiedicat de marginea covorului. Atîta tot.

Elizabeth mai spuse o dată „pentru Dumnezeu", de data asta mai încet, apoi se îndreptă pe vîrfuri spre cartea cu pricina. Stătea cu fața în jos și, spre uimirea ei, tînăra întinse imediat mîna și o întoarse.

„Cum să te căsătorești cu un marchiz"

Iat-o, la fel ca și înainte. Parcă o privea batjocoritor, așa cum stătea acolo, spunîndu-i că n-are curaj s-o citească.

– E doar o carte, spuse încet. Doar o prostie indecent de roșie.

Și cu toate astea...

Elizabeth avea nevoie disperată de bani. Lucas trebuia să învețe la Eton, iar Jane plînsese o săptămînă cînd i se terminaseră acuarelele. Amîndoi creșteau mai repede decît buruienile vara. Jane putea să poarte rochiile care-i rămîneau mici lui Susan, dar Lucas avea nevoie de haine potrivite cu rangul lui.

Singura cale spre bogăție era măritișul, iar cartea aceea mică și obraznică pretindea că are toate soluțiile. Elizabeth nu era suficient de naivă ca să creadă că ar putea să-i atragă atenția vreunui marchiz, dar poate că niște sfaturi ar fi putut s-o ajute să atragă un domn amabil, cu casă la țară și cu un venit confortabil. S-ar fi măritat chiar și cu un negustor. Tatăl ei s-ar fi răsucit în mormînt la gîndul că ea ar fi putut să facă o alianță cu un om care se ocupa cu negoțul, dar trebuia să fie practică, și Elizabeth ar fi pus pariu că se găseau suficienți comercianți cărora le-ar fi plăcut s-o ia de nevastă pe fiica săracă a unui baronet.

În plus, era vina tatălui ei că ajunseseră în situația în care erau. Dacă el n-ar fi... Elizabeth clătină din cap. Nu era momentul să se gîndească la trecut. Trebuia să se concentreze pe dilema cu care se confrunta chiar atunci.

Adevărul era că nu știa prea multe despre bărbați. Nu știa ce să le spună și nici cum să se poarte ca să-i facă să se îndrăgostească de ea.

Se uită fix la carte. Cu foarte mare atenție. Se uită în jur. Venea cineva? Respiră adînc și, cu viteza fulgerului, luă cartea și o ascunse în poșetă, apoi fugi din conac.

* * *

Lui James Sidwell, marchizul de Riverdale, îl plăcea să treacă neobservat. Nimic nu-l bucura mai tare decît să se amestece în mulțime, necunoscut, și să afle despre planuri și detalii. Probabil că de aceea îi plăcuse atît să lucreze la Ministerul de Externe.

Se și pricepuse, de altfel. Chipul și trupul care atrăgeau atîta atenție în sălile de bal din Londra se pricepeau de minune să dispară în mulțime. James nu făcea decît să renunțe la strălucirea încrezătoare din ochi, să coboare umerii, și nimeni nu bănuia că e de viță nobilă.

Sigur, îl ajutau și părul șaten și ochii căprui. Era bine să nu ieși în evidență din punctele astea de vedere. James se îndoia că existau mulți agenți ai reginei care să aibă părul roșu.

Cu un an înainte, fusese deconspirat cînd un spion al lui Napoleon îi dezvăluise identitatea autorităților franceze. Acum, Ministerul de Externe refuza să-l mai trimită în vreo misiune mai interesantă decît ocazionala urmărire a hoților mărunți.

James își acceptase soarta plicticoasă oftînd resemnat. Probabil că era, oricum, timpul să se ocupe de titlul și proprietățile sale. Era nevoie să se căsătorească la un moment dat, oricît i-ar fi displăcut ideea, și să aibă un moștenitor pentru titlul de marchiz. Revenise pe scena socială a Londrei, unde un marchiz, mai ales unul atît de tînăr și de chipeș, nu trecea niciodată neobservat.

James fusese, pe rînd, dezgustat, plictisit și amuzat. Dezgustat fiindcă tinerele și mamele lor îl vedeau doar ca pe o partidă prea bună ca să fie scăpată printre degete, plictisit fiindcă, după ani întregi de intrigi politice, culoarea fundelor și croiala hainelor nu i se păreau subiecte

fascinante de conversație, și amuzat pentru că, sincer, dacă nu și-ar fi păstrat simțul umorului în timpul acestei încercări herculeene, probabil că ar fi înnebunit.

Cînd sosise misiva expediată de mătușa sa prin curier special, marchizul aproape că-și ieșise din fire de bucurie. În timp ce se apropia de conacul ei din Surrey, scoase mesajul și îl citi din nou.

„Riverdale,

Am nevoie urgentă de ajutorul tău. Te rog să vii la Casa Danbury în cea mai mare viteză. Nu veni îmbrăcat pe măsura titlului tău. O să le spun tuturor că ești noul administrator al averii mele. Te numești James Siddons.

Agatha, lady Danbury"

James nu știa despre ce era vorba, dar știa că exact de așa ceva avea nevoie ca să mai uite de plictiseală și ca să poată pleca din Londra fără să se simtă vinovat că își abandonează datoria. Închiriase o trăsură, fiindcă un administrator de avere n-avea cai atît de frumoși ca ai lui, și mersese ultimii kilometri, din centrul orașului pînă la conacul Danbury. Avea într-o valiză toate cele necesare.

În ochii lumii, devenise banalul domn James Siddons, un gentleman, desigur, dar cu, poate, ceva mai puțini bani decît și-ar fi dorit. Își alesese cîteva rînduri de haine din fundul dulapului – erau bine făcute, dar uzate la coate și cu doi ani în urma modei. Cîteva tăieturi cu foarfecele din bucătărie stricaseră tunsoarea de calitate pe care și-o făcuse cu numai o săptămînă înainte. Marchizul de Riverdale dispăruse cu totul, iar James n-ar fi putut să fie mai mulțumit.

Sigur, planul mătuşii sale avea un defect major, dar aşa ceva era de aşteptat atunci cînd îi lăsai pe amatori să pună lucrurile la cale. James nu mai vizitase conacul Danbury de cel puţin zece ani, fiindcă munca la minister nu-i permisese să-şi viziteze prea des familia, şi cu siguranţă n-ar fi vrut să-şi pună mătuşa în pericol. Cu siguranţă, totuşi, că existau cîţiva care l-ar fi putut recunoaşte – poate vreun servitor mai în vîrstă, poate majordomul. Îşi petrecuse, pînă la urmă, mare parte din copilărie acolo.

Pe de altă parte, oamenii vedeau ce se aşteptau să vadă, iar cînd James se purta ca un administrator, oamenii vedeau, de cele mai multe ori, un administrator.

Aproape că ajunsese la conacul Danbury, era, de fapt, pe treptele din faţă, cînd uşa se deschise larg şi o tînără mignonă şi blondă ieşi în fugă, cu capul în jos, cu privirea în pămînt şi mişcîndu-se doar cu puţin mai încet decît un armăsar în galop. James nici nu apucă să strige înainte ca ea să se izbească de el.

Trupurile li se loviră cu un zgomot înfundat, iar tînăra scoase un sunet ascuţit de surpriză şi căzu la pămînt cu o mişcare lipsită de eleganţă. O bucată de fundă, sau oricum altcumva s-ar fi numit materialul colorat pe care-l purtau femeile în păr, căzu la pămînt, lăsînd să-i alunece o şuviţă groasă şi blondă din coafură şi să i se aşeze, ciudat, pe umăr.

– Mă scuzaţi, spuse James, întinzînd mîna ca s-o ajute să se ridice.

– Nu, nu, spuse ea scuturîndu-şi rochia, a fost cu totul vina mea. Nu mă uitam pe unde merg.

Nu se obosi să apuce mîna întinsă spre ea, iar James se simţi neobişnuit de dezamăgit. Nici unul dintre ei nu purta mănuşi, iar marchizul simţi o dorinţă aprinsă de-a îi simţi palma în palma sa.

Nu putea, bineînţeles, să spună aşa ceva cu voce tare, aşa că în loc de asta se aplecă şi începu s-o ajute să-şi adune lucrurile împrăştiate pe jos. Poşeta i se deschisese cînd se lovise de pămînt, şi tot conţinutul se răspîndise la picioarele lor. Îi întinse mănuşile, iar ea roşi.

– E foarte cald, explică tînăra, privindu-şi mănuşile cu un aer resemnat.

– Nu e nevoie să le purtaţi din cauza mea, spuse el zîmbind. După cum vedeţi, şi eu am ales să folosesc vremea bună pe post de scuză ca să nu le port pe ale mele.

Ea se uită la mîinile lui o clipă, apoi clătină din cap şi murmură:

– Ce conversaţie ciudată.

Îngenunche şi începu să-şi adune restul lucrurilor, iar James făcu la fel. Îi ridică batista şi tocmai întindea mîna spre o carte, cînd tînăra scoase un sunet înfundat, ca un fel de strigăt surd, şi se repezi să o ia de sub mîna lui.

James deveni imediat foarte curios în legătură cu cartea. Ea îşi drese glasul de vreo şase ori, apoi spuse:

– Sînteţi foarte amabil să mă ajutaţi.

– Nu m-a deranjat deloc, vă asigur, murmură el, încercînd, evident, să vadă cartea pe care ea, însă, o ascunsese deja înapoi în poşetă.

Elizabeth îi aruncă un zîmbet emoţionat, strecurîndu-şi o mînă în poşetă ca să se asigure că avea acolo cartea, departe de privirile curioase. Dacă ar fi prins-o cineva citind aşa ceva ar fi murit de stînjeneală. Era lucru cunoscut că toate domnişoarele căutau cîte un soţ, dar numai cele mai jalnice dintre ele ar fi recurs la un manual despre acel subiect.

El nu spuse nimic, o privi doar, parcă măsurînd-o, lucru care o făcu să se simtă şi mai prost. Pînă la urmă tînăra izbucni:

– Sînteţi noul administrator?

– Da.

– Am înţeles, răspunse ea dregîndu-şi glasul. Ei bine, atunci cred că e cazul să mă prezint, fiindcă sînt sigură că o să ne mai întîlnim. Sînt domnişoara Hotchkiss, doamna de companie a lui lady Danbury.

– Eu sînt domnul Siddons, proaspăt sosit din Londra.

– Mi-a făcut plăcere, domnule Siddons, rosti ea, zîmbind într-un fel care lui James i se păru neobişnuit de atrăgător. Îmi pare rău că v-am accidentat, dar trebuie să plec.

Aşteptă pînă cînd el dădu aprobator din cap, apoi fugi pe alee, strîngîndu-şi poşeta de parcă viaţa i-ar fi depins de asta. James privi năuc în urma ei, neputînd să-şi dezlipească ochii de la silueta care se îndepărta.

Capitolul 2

– James!

Agatha Danbury nu se arăta adesea încîntată, dar James era nepotul ei preferat. Adevărul era că, probabil, îl plăcea mai mult decît pe oricare dintre copiii ei. Măcar el era destul de inteligent încît să nu-şi bage capul printre gratiile de fier ale vreunui gard.

– Cît mă bucur să te văd!

James se aplecă îndatoritor şi-i oferi obrazul, ca să fie sărutat.

– Cît de mult te bucuri? întrebă. Pari aproape surprinsă că am venit. Ştii că n-aş fi putut să ignor chemarea ta, la fel de bine cum n-aş putea s-o ignor pe-a prinţului regent.

– Da, asta...

El o privi bănuitor.

– Agatha, doar nu te joci cu mine, nu?

Deodată, bătrîna îşi îndreptă spatele.

– Ai crede aşa ceva despre mine?

– Bineînţeles, răspunse el zîmbind şi aşezîndu-se. De la tine am învăţat cele mai bune trucuri pe care le ştiu.

– Da, ei bine, cineva trebuia să te ia sub aripa ei, răspunse. Dragul de tine, dacă nu...

– Agatha, rosti James pe un ton tăios.

Nu dorea să deschidă o discuţie despre copilăria sa. Îi datora totul mătuşii sale, chiar sufletul lui, dar nu voia să vorbească atunci despre asta.

– Se întîmplă, rosti ea pufnind cu dispreț, să nu fie vorba de un joc. Cineva mă şantajează.

James se aplecă înainte. Şantaj? Agatha era iscusită la vorbe, dar foarte cinstită, şi nu şi-o imagina făcînd ceva pentru care să poată fi şantajată.

– Îți imaginezi? întrebă lady D. Cineva îndrăzneşte să mă şantajeze. Unde mi-e pisica?

– Unde e? repetă el.

– Malcom!

James clipi şi privi o felină obeză care intră țanțoşă în cameră, se apropie de el şi-l mirosi, apoi îi sări în poală.

– Vezi ce prietenos e? întrebă Agatha.

– Nu pot să sufăr pisicile.

– Pe Malcom o să-l iubeşti.

James hotărî că era mai simplu să tolereze pisica decît să se certe cu mătuşa sa.

– Ai idee cine ar putea să fie cel care te şantajează?

– Nici măcar una.

– Pot să te întreb care e obiectul şantajului?

– E foarte stînjenitor, spuse ea, cu ochii albaştri şi strălucitori umplîndu-i-se de lacrimi.

James deveni îngrijorat. Mătuşa Agatha nu plîngea niciodată. Puține lucruri din viața lui fuseseră constante, dar unul dintre ele fusese ea. Era inteligentă, sarcastică, iubitoare şi nu plîngea niciodată. Niciodată.

Începu să se ridice, ca se îndrepte spre ea, apoi se opri. Mătuşa sa n-ar fi vrut ca el să-i aline supărarea. N-ar fi văzut asta decît ca pe o dovadă că el îi înțelesese vulnerabilitatea. Plus că pisica nu dădea nici un semn că ar fi avut de gînd să coboare din brațele sale.

– Ai scrisoarea? întrebă cu blîndețe. Presupun că ai primit o scrisoare.

Ea dădu din cap, ridică o carte de pe masa de lîngă ea şi scoase dintre paginile ei o singură coală de hîrtie, pe care i-o întinse tăcută.

James împinse cu blîndețe pisica şi se ridică, merse la mătuşa sa şi luă scrisoarea. Încă în picioare, se uită la mesajul din mîna sa.

„Lady D,

Îți cunosc toate secretele, pe ale tale şi pe ale fiicei tale. Tăcerea mea o să te coste."

James ridică privirea.

– Asta e tot?

Agatha clătină din cap şi îi întinse o a doua misivă.

– Am primit-o şi pe asta.

James o luă.

„Lady D,

Cinci sute de lire pentru tăcerea mea. Lasă-le la vedere, în spatele „Sacului de cuie", vineri la miezul nopții. Nu vorbi cu nimeni despre asta. Nu mă dezamăgi."

– „Sacul de cuie"? întrebă James, ridicînd o sprînceană.

– E cîrciuma din sat.

– Şi ai lăsat banii acolo?

Ea dădu din cap, stînjenită.

– Numai pentru că tu n-aveai cum să ajungi pînă atunci.

James tăcu, gîndindu-se ce să spună în continuare.

– Cred, rosti cu blîndețe, că ar fi bine să-mi spui care e secretul.

Agatha clătină din cap.

– E prea stînjenitor. Nu pot.

– Agatha, ştii că sînt discret. Ştii că te iubesc ca pe o mamă. Orice îmi spui, n-o să părăsească încăperea asta.

Cînd ea nu răspunse nimic, ci doar îşi muşcă buza, el întrebă:

– Care dintre fiicele tale cunoaşte acest secret?

– Melissa, şopti Agatha. Dar ea nu ştie secretul.

James închise ochii şi oftă. Ştia ce urmează, aşa că decise să o scutească pe mătuşa sa de ruşinea de-a rosti ea însăşi cuvintele.

– E copil ilegitim, nu-i aşa?

Agatha dădu din cap.

– Am avut o aventură. A durat doar o lună. Eram atît de tînără şi de nesăbuită!

James se strădui să-şi ascundă uluirea. Mătuşa sa fusese întotdeauna foarte strictă în ceea ce privea comportamentul adecvat înaltei societăţi. Era de neconceput ca tocmai ea să fi avut o aventură. Dar, aşa cum spusese contesa însăşi, pe atunci era tînără şi, poate, puţin nesăbuită. După cît bine îi făcuse, James nu simţea că avea dreptul s-o judece. Agatha îl salvase şi, dacă ar fi fost nevoie, şi-ar fi dat şi viaţa pentru ea, fără ezitare.

Agatha zîmbi trist.

– Nu ştiam ce fac.

James îşi măsură cu grijă cuvintele înainte să întrebe:

– Te temi, deci, ca nu cumva cel care te şantajează să dezvăluie înaltei societăţi indiscreţia ta şi s-o facă de rîs pe Melissa?

– Nu-mi pasă de înalta societate, pufni Agatha. Jumătate dintre ei sînt copii din flori. Probabil două treimi dintre fraţii mijlocii. Pentru Melissa mi-e teamă. E măritată cu un conte, deci scandalul n-ar atinge-o, dar a fost foarte apropiată de lordul Danbury, iar el a spus mereu că ea era preferata lui. I s-ar frînge inima dacă ar afla că el n-a fost tatăl ei.

James nu-şi amintea ca lordul Danbury să fi fost mai apropiat de Melissa decît de ceilalţi copii ai săi. De fapt, nu-şi amintea ca lordul să fi fost apropiat de copiii săi şi cu asta, basta. Fusese un bărbat amabil, dar distant, care era de părere că toţi copiii trebuie să stea cuminţi în camera loc. Cu toate astea, dacă Agatha simţea că Melissa fusese preferata lui, cine era James ca s-o contrazică?

– Ce ne facem, James? întrebă mătuşa sa. Eşti singurul în care am încredere să mă ajute să trec cu bine de neplăcerile astea. Mai ales dat fiind trecutul tău...

– Ai mai primit şi alte bilete? o întrerupse el.

Mătuşa sa ştia că lucrase pentru Ministerul de Externe. Nu era nici o problemă, fiindcă el nu mai era agent în misiune, dar Agatha era curioasă şi îl întreba mereu despre activităţile sale. Unele lucruri nu se discutau cu mătuşile. Plus că James ar fi putut fi spînzurat dacă divulga din informaţiile pe care le aflase de-a lungul anilor.

Agatha clătină din cap.

– Nu. Nici un bilet.

– O să investighez puţin, dar cred că nu aflăm nimic pînă nu soseşte următoarea scrisoare.

– Crezi că o să mai primesc una?

James dădu aprobator din cap, cu un aer îngrijorat şi serios.

– Cei care se ocupă cu şantajul nu ştiu cum să renunţe la timp. Ăsta e defectul lor letal. Între timp, o să fac pe administratorul averii tale, dar mă întreb cum te aştepţi să fac asta fără să fiu recunoscut.

– Credeam că ăsta e punctul tău forte.

– Este, răspunse el cu uşurinţă, dar spre deosebire de Franţa, Spania şi chiar coasta de sud a Angliei, aici am crescut. Sau cel puţin aproape că am crescut.

Agatha se uită în gol, iar James îşi dădu seama că ea îşi amintea de copilăria lui, de toate momentele în care îl

înfruntase, furioasă, tăcută, pe tatăl lui, insistînd că lui James îi era mai bine la familia Danbury.

– N-o să te recunoască nimeni, îl asigură pînă la urmă.

– Cribbins?

– A murit anul trecut.

– Îmi pare rău.

Îi plăcuse întotdeauna bătrînul majordom.

– Cel nou e adecvat, presupun, deşi zilele trecute a avut impertinența să mă roage să-i spun Wilson.

James nu ştia sigur de ce se oboseşte, dar întrebă:

– Nu cumva aşa-l cheamă?

– Presupun că da, spuse ea pufnind puțin, dar cum să țin eu minte aşa ceva?

– Tocmai ți-ai amintit adineauri.

Ea îi aruncă o privire urîtă.

– Dacă e majordomul meu, atunci o să-i spun Cribbins. La vîrsta mea e periculos să faci schimbări majore.

– Agatha, spuse James pe un ton răbdător, care nu-i trăda adevărata stare, ce-ai zice să revenim la subiectul nostru?

– Despre cum să facem să nu fii recunoscut.

– Da.

– Nu mai e nimeni de pe vremea ta. Nu m-ai mai vizitat de aproape zece ani.

James îi ignoră tonul acuzator.

– Ne vedem tot timpul în Londra, ştii bine.

– Nu contează.

El refuză s-o întrebe de ce. Ştia că mătuşa lui abia aştepta ocazia să-i dea un motiv.

– Trebuie să ştiu ceva anume înainte să-mi încep rolul pe post de administrator de avere? întrebă el.

Lady Danbury clătină din cap.

– Ce ai avea nevoie să ştii? Te-am crescut cum trebuie.

E cazul să ştii tot ce-i de ştiut despre administrarea terenurilor.

Era adevărat, deşi James preferase să-i lase pe administratori să se ocupe de averea sa după ce preluase titlul. Era mai simplu, mai ales pentru că lui nu-i făcea prea mare plăcere să petreacă timp la castelul Riverdale.

– Foarte bine, atunci, spuse ridicîndu-se. Atîta vreme cît Cribbins întîiul nu mai este printre noi, Dumnezeu să-i odihnească în pace sufletul răbdător...

– Ce vrei să spui cu asta?

James aplecă din cap într-o parte, cu un gest sarcastic.

– Oricine ți-a fost majordom timp de patruzeci de ani merită ridicat la rangul de sfînt.

– Mucos impertinent! spuse ea ca pentru sine.

– Agatha!

– Ce rost mai are să-mi țin gura la vîrsta mea?

El clătină din cap.

– Aşa cum încercam să-ți spun, atîta vreme cît Cribbins nu mai e, pot să mă deghizez fără probleme în administratorul averii tale. Pe deasupra, îmi place ideea de-a petrece nişte timp afară, cît mai e vremea bună.

– Te sufocai la Londra?

– Da.

– Din cauza căldurii sau din cauza societății?

James zîmbi larg.

– A amîndurora. Mai spune-mi doar unde să-mi pun lucrurile. Şi, mătuşă Agatha...

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

– Mă bucur mult să te revăd.

Ea zîmbi.

– Şi eu te iubesc, James.

* * *

Elizabeth ajunse acasă cu răsuflarea tăiată şi cu rochia plină de noroi. Fusese atît de nerăbdătoare să fie cît mai departe de conacul Danbury încît aproape că fugise ultima jumătate de kilometru spre casă. Din păcate, în Surrey vara fusese umedă, iar Elizabeth nu avea cele mai coordonate mişcări de alergare. Cît despre rădăcina de copac ieşită din pămînt, ei bine, oricum nu avusese cum s-o evite, aşa că reuşise să-şi distrugă cea mai bună rochie.

Nu că rochia ei cea mai bună ar fi fost cine ştie ce, fiindcă în cuferele familiei Hotchkiss nu erau, cu siguranţă, bani pentru haine noi decît dacă acelea vechi îţi rămîneau mici de tot. Cu toate astea, Elizabeth avea ceva orgoliu şi, chiar dacă nu-şi putea îmbrăca familia după ultima modă, cel puţin putea să se asigure că erau cu toţii curaţi şi cu hainele călcate.

Acum rochia ei era plină de noroi şi, mai rău, furase o carte din biblioteca lui lady Danbury. Nu orice carte, ci pe cea mai stupidă, mai prostească de cînd începuseră să se lege cărţi încoace, şi totul numai pentru că era nevoită să se vîndă celui care oferea mai mult.

Înghiţi în sec şi îi dădură lacrimile. Şi dacă nu oferea nimeni nimic? Atunci ce avea să facă? Bătu din picioare în faţa uşii, ca să se scuture de noroi, apoi intră în casa micuţă. Încercă să se strecoare pe coridor, apoi în sus, pe scări, spre camera ei, fără s-o vadă nimeni, dar Susan era prea rapidă.

– Dumnezeule mare! Ce ţi s-a întîmplat?

– Am alunecat, rosti Elizabeth apăsat, fără să-şi mute privirea de la scări.

– Din nou?

Cuvintele fură de-ajuns ca s-o facă să se răsucească spre sora ei, cu o privire ucigătoare.

– Ce vrei să spui cu „din nou"?

Susan tuşi.

– Nimic.

Elizabeth se răsuci brusc spre scări, cu intenţia să le urce cu paşi apăsaţi, dar se lovi cu mîna de marginea unei mese.

– Au! ţipă.

– Vai, rosti Susan, tresărind şi ea. Pun pariu că doare.

Elizabeth o privi fix, îngustînd furioasă pleoapele.

– Îmi pare foarte rău, spuse Susan repede, dîndu-şi seama că sora ei era într-o dispoziţie proastă.

– Mă duc în camera mea, spuse Elizabeth, rostind fiecare cuvînt foarte atent, de parcă dicţia perfectă ar fi putut s-o facă să ajungă mai repede sus. Acolo o să mă aşez în pat şi o să dorm puţin. Dacă mă deranjează cineva, nu răspund de faptele mele.

Susan dădu aprobator din cap.

– Jane şi Lucas sînt afară, se joacă în grădină. Mă asigur că fac linişte dacă se întorc.

– Foarte bine. Eu... Au!

Susan tresări.

– Ce s-a mai întîmplat?

Elizabeth se aplecă şi ridică un obiect mic, din metal. Unul dintre soldăţeii de plumb ai lui Lucas.

– Pentru care motiv, întrebă, stă ăsta pe podea, unde oricine poate să calce pe el?

– Nu ştiu, răspunse Susan zîmbind pe jumătate.

Elizabeth nu făcu mai mult decît să ofteze.

– Nu am o zi bună.

– Nici mie nu mi s-a părut că ai avea.

Elizabeth încercă să zîmbească, dar nu reuşi decît să-şi întindă buzele, fără să poată să le răsucească în sus colţurile.

– Vrei să-ţi aduc o ceaşcă de ceai? întrebă cu blîndeţe sora ei mai mică.

Tînăra dădu din cap.

– Ar fi minunat. Mulțumesc.

– E plăcerea mea. O să... Ce ai acolo, în poşetă?

– La ce te referi?

– La cartea aia.

Elizabeth blestemă încet şi împinse volumul sub o batistă.

– Nu e nimic.

– Ai împrumutat o carte de la lady Danbury?

– Se poate spune şi aşa.

– Ce bine. Am citit deja tot ce avem aici, nu că am avea prea multe.

Elizabeth nu făcu decît să dea din cap şi încercă să treacă mai departe.

– Ştiu că ți s-a rupt sufletul fiindcă a trebuit să vindem cărțile, spuse Susan, dar aşa am putut să ne permitem un profesor de latină pentru Lucas.

– Chiar trebuie să plec...

– Pot să văd şi eu cartea? Mi-ar plăcea s-o citesc.

– Nu se poate, se răsti Elizabeth, vorbind mult mai tare decît intenționase.

Susan făcu un pas în spate.

– Mă scuzi?

– Trebuie să o duc înapoi mîine, asta e tot. N-o să ai timp s-o citeşti.

– Nu pot nici măcar s-o văd?

– Nu!

Susan se repezi înainte.

– Vreau s-o văd.

– Am spus nu!

Elizabeth făcu un pas la dreapta, abia apucînd să scape de sora ei, apoi fugi spre scară, dar, cînd puse piciorul pe prima treaptă, simți cum Susan o prinde de poalele rochiei.

– Te-am prins! icni sora ei mai mică.

– Dă-mi drumul!

– Nu, pînă nu-mi arăți cartea aia.

– Susan, sînt tutorele tău şi-ți ordon să...

– Eşti sora mea, şi vreau să văd ce ascunzi.

Elizabeth înțelese că nu putea cîştiga fiind rezonabilă, aşa că îşi apucă rochia şi trase tare, dar nu reuşi decît să alunece de pe treaptă şi să scape poşeta pe jos.

– Aha! țipă Susan triumfătoare, ridicînd cartea.

Elizabeth gemu.

– „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz"?

Susan ridică privirea, puțin nedumerită şi cu siguranță amuzată.

– E doar o carte prostească, rosti Elizabeth, simțind că roşeşte. M-am gîndit că... Adică...

– Un marchiz? întrebă Susan neîncrezătoare. Ne stabilim scopuri înalte, nu-i aşa?

– Pentru Dumnezeu, se răsti Elizabeth, n-am de gînd să mă mărit cu un marchiz, dar poate în cartea asta sînt sfaturi utile, dacă tot trebuie să mă mărit cu cineva şi nimeni nu mă cere de nevastă.

– În afară de domnul Nevins, murmură Susan, uitîndu-se prin carte.

Elizabeth înghiți în sec, dezgustată. Gîndul că domnul Nevins ar fi putut s-o atingă, s-o sărute, îi făcea sîngele să înghețe, dar, dacă el era singurul care putea să-i salveze familia...

Închise strîns ochii. Trebuia să fie ceva în cartea aceea care s-o ajute să-şi găsească un soț. Orice!

– E destul de interesant, spuse Susan, aşezîndu-se pe covor alături de sora sa. Ascultă aici: „Edictul numărul unu"...

– Edict? întrebă Elizabeth. E cu edicte?

– Aşa se pare. Ca să vezi! Treaba asta cu găsitul unui soț e mai complicată decît aş fi crezut.

– Spune-mi care-i primul edict.

Susan clipi şi se uită din nou în jos.

– Fii deosebită. Dar nu prea deosebită.

– Ce naiba înseamnă asta? izbucni Elizabeth. E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. Pun cartea asta la loc chiar mîine. Cine e această doamnă Seeton, oricum? Nu e marchiză, aşa că nu văd de ce ar trebui să ascult de...

– Nu, nu, spuse Susan făcînd un gest din mînă spre sora ei, fără s-o privească. Ăsta e numai titlul edictului. Explică în continuare.

– Nu sînt sigură că vreau să aud, spuse Elizabeth nemulţumită.

– E destul de interesant.

– Dă-o încoace.

Elizabeth luă cartea de la sora ei şi citi în tăcere:

„E foarte important să fii o femeie cu totul deosebită, care să-l vrăjească pe lordul cu pricina pînă cînd el nu mai vede nimic în afară de tine."

Elizabeth pufni.

– „Să-l vrăjească", „să nu vadă nimic în afară de tine"? Unde a învăţat femeia asta să scrie? Într-o prăvălie de parfumuri?

– Mie partea de la final, aceea cu el care nu mai vede nimic în afară de tine, mi se pare romantică, rosti Susan ridicînd din umeri.

Elizabeth o ignoră.

– Unde explică despre cum să nu fii prea deosebită? A, uite, aici e.

„Trebuie să te străduieşti să-ţi ascunzi unicitatea, în aşa fel încît să-i fie accesibilă numai lui. Trebuie să-i dovedeşti că vei reprezenta un atu ca soţie a sa. Nici un lord nu doreşte să fie legat de o femeie stînjenitoare, capabilă să provoace numai scandal."

– Ai ajuns la partea despre cum nu vrea el să fie legat? întrebă Susan.

Elizabeth o ignoră şi continuă să citească.

„Altfel spus, trebuie să ieşi în evidenţă în mulţime, dar numai în mulţimea din care face parte şi el, pentru că numai el contează."

Elizabeth ridică privirea.

– Aici avem o problemă.

– Da?

– Da.

Ciocăni cu un deget în frunte, aşa cum făcea atunci cînd se gîndea atent la cîte ceva.

– Tot ce e scris aici se bazează pe presupunerea că eu am ales deja unul singur.

Susan făcu ochii mari.

– Doar nu vrei unul cu nevastă!

– Mă refeream la un bărbat anume, nu la unul neînsurat, răspunse Elizabeth, împingînd-o puţin pe sora ei.

– Am înţeles. Ei bine, doamna Seeton are dreptate. Nu poţi să te măriţi cu doi.

Elizabeth făcu o grimasă.

– Sigur că nu, dar cred că ar fi nevoie să mă arăt interesată de mai mulţi, dacă vreau să primesc o cerere în căsătorie. Nu spunea mama mereu că nu trebuie să ne punem toate speranţele într-un singur om?

– Ai dreptate, spuse Susan gînditoare. O să cercetez problema chiar în seara asta.

– Poftim?

Dar Susan se ridicase deja şi fugea în sus, pe scări.

– O să citesc cartea în noaptea asta, strigă de la etaj, şi îţi povestesc totul de dimineaţă.

– Susan! rosti Elizabeth pe cel mai sever ton pe care-l ştia. Adu cartea înapoi imediat.

– Nu te teme! O să plănuiesc o strategie pînă la micul dejun!

Următorul sunet pe care-l auzi Elizabeth fu cheia care se răsucea în broasca uşii surorii ei. Susan se baricadase în camera pe care o împărțea cu Jane.

– Micul dejun? spuse Elizabeth printre dinți. Deci n-are de gînd să coboare la cină?

Se părea că nu. Nimeni n-o văzu şi nici nu auzi nimic din partea ei. Clanul Hotchkiss numără numai trei persoane la cină în seara aceea, iar săraca de Jane fu nevoită să doarmă cu Elizabeth în acea noapte.

Sora ei mai mare nu era deloc încîntată. Jane era o scumpă, dar trăgea păturile numai pe partea ei.

* * *

A doua zi, cînd Elizabeth coborî la micul dejun, Susan era deja la masă, cu volumul mic şi roşu în mînă. Elizabeth observă supărată că nimeni nu pregătise de mîncare.

– Nu puteai să începi şi tu micul dejun? întrebă supărată, căutînd în dulap după ouă.

– Am fost ocupată, răspunse Susan. Foarte ocupată.

Elizabeth nu răspunse. Fir-ar să fie, nu mai erau decît trei ouă. Trebuia să nu mănînce ea şi să spere că lady Danbury avea de gînd să servească o masă bogată la prînz. Puse o tigaie de fontă deasupra focului şi sparse ouăle în ea.

Susan începu să taie pîinea.

– Unele dintre regulile astea nu sînt atît de dificile, spuse în timp ce lucra. Cred că pînă şi tu ai putea să le urmezi.

– Sînt copleşită de încrederea pe care o ai în mine, spuse Elizabeth pe un ton sec.

– De fapt, cred că ar trebui să începi să exersezi de pe acum. Nu găzduieşte lady Danbury o petrecere mai tîrziu, vara asta? Sigur o să vină şi posibili soți.

– Dar eu n-o să merg la petrecere.

– Lady Danbury nu vrea să te invite? spuse repede Susan, evident indignată. N-aş fi crezut că... Poate că eşti tu doamna ei de companie, dar eşti şi fiica unui baronet, ceea ce...

– Ba sigur că o să mă invite, răspunse Elizabeth pe un ton calm, dar am de gînd să refuz.

– Dar de ce?

Elizabeth nu răspunse imediat, ci rămase nemişcată, uitîndu-se la ouăle care deveneau opace.

– Susan, spuse pînă la urmă. Uită-te la mine.

Susan o privi.

– Şi?

Elizabeth apucă în mînă o bucată din materialul rochiei ei verzi şi scuturâ.

– Cum să mă duc la o petrecere de gală îmbrăcată aşa? Poate că sînt la limită, dar am şi eu mîndria mea.

– O să ne ocupăm de hainele tale cînd o să vină vremea, decise Susan ferm. Oricum, n-ar trebui să conteze, mai ales dacă viitorul tău soț nu poate să vadă nimic în afară de tine.

– Dacă mai aud o dată fraza asta...

– Între timp, o întrerupse sora ei mai mică, trebuie să-ți rafinezi deprinderile.

Elizabeth se împotrivi dorinței de-a zdrobi gălbenuşurile.

– Parcă ai spus că lady Danbury are un administrator nou?

– N-am spus aşa ceva!

– Nu? Ei, atunci înseamnă că ştiu de la Fanny Brinkley, care probabil a auzit de la menajera ei, care ştie de la...

– Treci la subiect, Susan, rosti Elizabeth apăsat.

– Ce-ar fi să exersezi pe el? Asta numai dacă nu cumva e foarte respingător, bineînțeles.

– Nu e respingător, spuse Elizabeth ca pentru sine.

Roşi, apoi îşi ascunse chipul, ca Susan să nu-şi dea seama. Administratorul lui lady Danbury nu era deloc respingător, ci dimpotrivă. De fapt, ei i se părea cel mai chipeş bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, iar zîmbetul lui îi făcuse inima să tresară. Păcat că nu avea cufere pline cu bani.

– Bine! spuse Susan bătînd entuziasmată din palme. Nu trebuie decît să-l faci să se îndrăgostească de tine.

Elizabeth întoarse ouăle pe partea cealaltă.

– Şi după aceea? Susan, e administrator de moşie. Nu are destui bani ca să-l trimită pe Lucas la Eton.

– Prostuțo, n-o să te măriți, doar o să exersezi cu el.

– Pare lipsit de inimă, rosti Elizabeth încruntîndu-se.

– Ei bine, nu ai pe altcineva cu care să-ți testezi talentele. Ascultă-mă cu atenție. Am ales cîteva reguli cu care să începi.

– Reguli? Credeam că sînt edicte.

– Reguli, edicte, e totuna. Aşadar...

– Jane! Lucas! strigă Elizabeth. E gata micul dejun.

– După cum spuneam, cred că ar trebui să începem cu edictele doi, trei şi cinci.

– Dar patru?

Susan avu eleganța să roşească.

– Acela are legătură cu îmbrăcămintea la modă.

Elizabeth abia dacă rezistă tentației să arunce în ea cu un ou prăjit.

– De fapt, se încruntă Susan, poate ai vrea să începi cu numărul opt.

Elizabeth ştia că n-ar fi trebuit să spună nimic, dar un drăcuşor din interiorul ei o forță să întrebe:

– Şi ce spune edictul ăsta?

Susan citi:

– „Farmecul tău trebuie să pară lipsit de efort."

– Farmecul meu trebuie să pară lipsit de efort? Ce naiba înseamnă... au!

– Cred, rosti Susan pe un ton enervant de lipsit de inflexiuni, că ar putea să însemne că nu trebuie să dai din mîini şi să te loveşti de masă.

Dacă privirile ar fi putut să ucidă, Susan ar fi sîngerat din mijlocul frunții. Pentru că acest lucru nu era posibil, fata ridică nasul în aer şi rosti:

– Eu nu spun decît adevărul.

Elizabeth continuă să se uite urît la ea şi îşi duse la gură mîna lovită, de parcă dacă îşi apăsa buzele pe locul cu pricina ar fi putut să oprească durerea.

– Jane! Lucas! strigă ea din nou, de această dată țipînd din toate puterile. Hai mai repede! Se răceşte mîncarea!

Jane intră în bucătărie cu pas săltat, apoi se aşeză pe un scaun. Familia Hotchkiss renunțase demult să mai ia cina formal, în sufragerie. Micul dejun se lua mereu în bucătărie, mai ales că iarna tuturor le plăcea să fie aproape de foc, iar vara... ei bine, vara era greu să renunți la obicei, presupuse Elizabeth.

Tînăra îi zîmbi surorii ei mai mici.

– Parcă eşti mai puțin aranjată decît de obicei, Jane.

– Pentru că aseară cineva m-a închis afară din camera mea, spuse aceasta aruncîndu-i o privire supărată lui Susan. N-am apucat nici să mă pieptăn.

– Puteai să foloseşti peria lui Lizzie, răspunse sora ei.

– Îmi place peria mea, răspunse Jane. E din argint.

Elizabeth se gîndi cu amărăciune că nu era cu adevărat din argint, fiindcă altfel ea ar fi fost nevoită s-o vîndă.

– Face acelaşi lucru, continuă Susan.

Elizabeth le opri, strigînd:

– Lucas!

– Avem vreun pic de lapte? întrebă Jane.

– Mă tem că nu, draga mea, răspunse Elizabeth, punînd un ou pe o farfurie. Avem numai cît să punem în ceai.

Susan aşeză o felie de pîine pe farfuria lui Jane şi-i spuse lui Elizabeth:

– Legat de edictul numărul doi...

– Nu acum, şuieră Elizabeth, aruncînd o privire spre Jane, care, slavă cerului, era ocupată să-şi împungă felia de pîine şi nu era atentă la surorile ei.

– Pîinea mea prăjită nu e prăjită, spuse ea.

Elizabeth nu apucă să strige la Susan fiindcă uitase să prăjească pîinea, cînd Lucas intră ţopăind.

– Bună dimineaţa! spuse el vesel.

– Pari foarte bine dispus, răspunse Elizabeth, mîngîindu-l pe cap înainte să-l servească.

– Astăzi mă duc la pescuit cu Tommy Fairmount şi cu tatăl său.

Lucas mîncă trei sferturi din ou înainte să adauge:

– În seara asta mîncăm bine!

– Minunat, dragul meu, spuse Elizabeth, apoi se uită la ceasul mic de pe perete. Trebuie să plec. Faceţi voi curat în bucătărie?

Lucas dădu aprobator din cap.

– Le supraveghez eu.

– Ba o să ajuţi şi tu.

– Da, şi asta, mormăi el. Îmi mai dai un ou, te rog?

Stomacul lui Elizabeth scoase un sunet în acord cu cererea fratelui ei.

– Nu mai avem, spuse.

Jane o privi nedumerită.

– Tu n-ai mîncat nimic, Lizzie.

– Eu iau micul dejun cu doamna Danbury, minţi Elizabeth.

– Ia-l pe al meu.

Jane împinse ce mai rămăsese din micul ei dejun, două îmbucături de ou şi puţină pîine, atît de plină de gălbenuş încît lui Elizabeth ar fi trebuit să-i fie mult, mult mai foame şi ca să o miroasă doar, din partea cealaltă a mesei.

– Termină-l tu, Janie, spuse ea. Mănînc la lady Danbury, promit.

– Trebuie să prind un peşte foarte mare, îl auzi pe Lucas şoptindu-i lui Jane.

Aceea se dovedi a fi ultima picătură. Elizabeth se opusese vînătorii de soţ, fiindcă nu-i plăcea sentimentul pe care-l avea numai la gîndul acesta, dar nu se mai putea. Ce fel de lume era aceea, dacă un băiat de opt ani se îngrijora că trebuia să prindă peşte, nu de dragul sportului, ci pentru că trebuia să-şi hrănească surorile.

Elizabeth îşi îndreptă spatele şi se apropie de uşă.

– Susan, spuse apăsat, pot să vorbesc puţin cu tine?

Jane şi Lucas schimbară o privire.

– O s-o păţească, fiindcă a uitat să prăjească pîinea, şopti fata.

– Pîine prăjită neprăjită, rosti Lucas supărat, clătinînd din cap. E împotriva naturii umane.

Elizabeth dădu ochii peste cap şi ieşi. De unde scotea replicile acelea? Cînd ajunseră destul de departe ca să nu fie auzite, ea se întoarse spre Susan şi spuse:

– În primul rînd, vreau să nu spui nici un cuvînt despre vînătoarea asta de soţ în faţa copiilor.

Susan ridică volumul semnat de doamna Seeton.

– Deci ai de gînd să-i urmezi sfaturile?

– Nu cred că am de ales, spuse Elizabeth nemulţumită. Spune-mi care sînt regulile.

Capitolul 3

Elizabeth vorbea încet cu sine însăşi cînd intră în conacul Danbury în acea dimineaţă. Adevărul fie spus, vorbise cu sine însăşi tot drumul. Îi promisese lui Susan că avea să încerce să exerseze edictele doamnei Seeton pe noul administrator al lui lady Danbury, dar nu îşi dădea seama cum ar fi putut să facă asta fără să încalce imediat edictul al doilea, care spunea: „Să nu cauţi niciodată un bărbat. Forţează-l pe el să vină la tine."

Elizabeth presupunea că aceea era una dintre regulile pe care ar fi fost nevoită să le încalce. Se întreba şi cum se putea împăca edictul trei cu edictul cinci, care spuneau „Nu trebuie să fii niciodată nepoliticoasă. Un domn de viţă nobilă are nevoie de o doamnă care e imaginea vie a graţiei, demnităţii şi bunelor maniere" şi „Nu vorbi niciodată cu un bărbat mai mult de cinci minute. Dacă închei conversaţia, el o să viseze la ce-ai fi putut să spui mai departe. Cere-ţi scuze şi dispari, dacă e nevoie. El o să fie din ce în ce mai fascinat de tine dacă crede că ai şi alte opţiuni matrimoniale."

Acea parte o nedumerea pe Elizabeth, căreia i se părea nepoliticos să vorbeşti cu un om numai cinci minute, chiar dacă îţi cereai scuze că trebuie să pleci. Doamna Seeton spunea că un lord are nevoie de o soţie care să nu fie niciodată nepoliticoasă.

Şi acesta era doar începutul regulilor pe care Susan le strigase în urma ei, în timp ce pleca de acasă dimineaţă. Fii

fermecătoare, delicată, lasă-l pe el să vorbească, nu lăsa să se vadă că eşti mai inteligentă decît el.

Cu toate acele lucruri lipsite de sens în minte, lui Elizabeth începea să i se pară o idee bună să rămînă domnişoara Hotchkiss, fată bătrînă.

Intră în conacul Danbury şi porni imediat spre salon, aşa cum făcea întotdeauna. Contesa era acolo, în fotoliul ei preferat, şi scria o scrisoare, vorbind singură. Malcom stătea, leneş, pe pervaz. Deschise un ochi, aprecie că Elizabeth nu merita atenţia lui, apoi se culcă la loc.

– Bună dimineaţa, lady Danbury, spuse Elizabeth, clătinînd din cap. Vreţi să scriu eu?

Contesa avea încheieturile dureroase, iar tînăra sa însoţitoare îi scria adesea corespondenţa, dar lady Danbury nu făcu decît să ascundă coala de hîrtie într-un sertar şi să spună:

– Nu, nu e nevoie. În dimineaţa asta nu mă dor degetele.

Îşi îndoi încheieturile şi ridică mîinile în aer, spre Elizabeth, ca o vrăjitoare care tocmai arunca un blestem.

– Vezi? adăugă ea.

– Mă bucur că vă simţiţi atît de bine, răspunse tînăra, pe un ton nesigur, întrebîndu-se dacă nu cumva tocmai fusese descîntată.

– Da, da, e o zi foarte frumoasă. Cu adevărat frumoasă. Asta, bineînţeles, dacă nu te apuci iar să-mi citeşti din Biblie.

– Nici prin cap nu-mi trece.

– De fapt, ai putea să faci ceva pentru mine.

Elizabeth îşi ridică întrebător sprîncenele blonde.

– Trebuie să vorbesc cu administratorul cel nou. E într-un birou de lîngă grajduri. Vrei să-l chemi tu?

Elizabeth reuşi să nu rămînă cu gura căscată, dar cu efort. Minunat! Avea să-l cunoască pe administratorul cel

nou fără să încalce edictul trei. Concret vorbind, îl căuta ea pe el, dar nu conta dacă îndeplinea o rugăminte a contesei.

– Elizabeth! spuse tare lady Danbury.

Tînăra clipi.

– Da?

– Fii atentă cînd vorbesc cu tine. Nu-ți stă în fire să visezi cu ochii deschişi.

Elizabeth nu putu să nu facă o grimasă. Era ironic. Nu mai visase cu ochii deschişi de cinci ani. Cîndva, sperase la iubire, la căsătorie, visase cu ochii deschişi să meargă la o piesă de teatru şi să călătorească în Franța, dar toate acestea fuseseră date uitării atunci cînd murise tatăl ei, iar noile sale responsabilități o făcuseră să înțeleagă că gîndurile ei secrete erau numai nişte vise fără speranță, destinate să nu se îndeplinească vreodată.

– Îmi pare foarte rău, doamnă, spuse.

Lady Danbury făcu o grimasă din care tînăra înțelese că bătrîna doamnă nu era cu adevărat supărată.

– Adu-l aici, spuse aceasta.

– Imediat, răspunse Elizabeth, dînd aprobator din cap.

– Are părul şaten, ochii căprui şi e destul de înalt. Ca să ştii despre cine e vorba.

– L-am cunoscut ieri pe domnul Siddons. M-am ciocnit de el în drum spre casă.

– Chiar aşa? spuse lady Danbury, părînd foarte uimită. El nu mi-a spus nimic despre asta.

Elizabeth aplecă nedumerită din cap.

– De ce să vă fi spus? Eu nu am nici o influență asupra angajării lui.

– Nu, presupun că nu.

Lady Danbury făcu din nou o grimasă, de parcă s-ar fi gîndit la o problemă filozofică de mare profunzime.

– Fugi. Vreau să vii la mine după ce termin cu Ja..., cu domnul Siddons. Şi, cît sînt cu el, poți să-mi aduci lucrul, să brodez.

Elizabeth se străduí să nu zîmbească larg, sarcastic. Cînd lady Danbury spunea că brodează, de fapt o punea pe ea să coasă şi îi dădea instrucțiuni permanent, supraveghindu-i fiecare mişcare. Iar lui Elizabeth nu-i plăcea deloc să brodeze. Cosea destul acasă, la hainele care se rupeau.

– Vreau fața de pernă verde, nu pe cea galbenă, adăugă contesa.

Tînăra dădu din cap, cu gîndul în altă parte, apoi ieşi cu spatele din încăpere.

– Fii specială, şopti pentru sine însăşi, dar nu prea specială.

Clătină din cap. În ziua în care avea să-şi dea seama ce însemna asta, oamenii aveau să calce pe lună. Cu alte cuvinte, aşa ceva n-avea să se întîmple niciodată.

Cînd ajunse la grajduri, îşi repetase deja fiecare edict de cel puțin zece ori şi se săturase de ele în aşa măsură încît ar fi fost în stare s-o arunce pe doamna Seeton de pe un pod, dacă femeia ar fi fost acolo. Sigur, în preajmă nu era nici un pod, dar Elizabeth alese să nu se gîndească la asta.

Biroul administratorului era într-o clădire mică, la stînga grajdurilor, o construcție cu trei camere, şemineu mare, din piatră, şi acoperiş din paie. Uşa din față se deschidea spre o sufragerie mică, în spatele căreia erau un dormitor şi un birou.

Casa era îngrijită, lucru care i se păru de înțeles lui Elizabeth, fiindcă administratorii erau de obicei preocupați de starea clădirilor. Rămase cam un minut în fața uşii, respirînd adînc şi amintindu-şi că era o tînără rezonabil de atrăgătoare şi de simpatică. Nu exista nici un motiv pentru

care acel bărbat, care n-o interesa cîtuşi de puţin, dacă se gîndea bine, să o respingă.

Ce ciudat, se gîndi cu amărăciune, că nu-i fusese niciodată pînă atunci teamă să cunoască pe cineva. Era din vina acelei blestemăţii de vînători de soţ şi a şi mai blestematei cărţi.

– Îmi vine s-o strîng de gît pe doamna Seeton, rosti pentru sine, apoi ridică mîna, ca să bată. Aş omorî-o cu plăcere.

Uşa nu era încuiată, aşa că se deschise cîţiva centimetri cînd Elizabeth bătu. Tînăra strigă:

– Domnule Siddons? Sînteţi aici? Domnule Siddons.

Nici un răspuns. Deschise uşa încă puţin şi strecură capul înăuntru.

– Domnule Siddons?

Acum ce să facă? Omul, evident, nu era acasă. Oftă, sprijinindu-se cu umărul de tocul uşii, uitîndu-se înăuntru. Probabil că avea să fie nevoită să-l caute peste tot, şi numai Dumnezeu ştia unde ar fi putut fi! Moşia Danbury era mare, iar Elizabeth nu voia neapărat să plece în excursie de-a lungul ei ca să-l caute pe rătăcitorul domn Siddons, chiar dacă avea nevoie disperată de el ca să exerseze edictele doamnei Seeton.

În timp ce stătea în prag, amînînd inevitabilul, privirea îi alunecă prin cameră. Mai fusese acolo şi ştia care dintre lucrurile dinăuntru erau ale lui lady Danbury. Se părea că domnul Siddons nu adusese prea multe cu el. Doar o geantă mică, într-un colţ, şi...

Elizabeth tresări. O carte mică şi roşie, aşezată chiar acolo, pe masă. De unde avea domnul Siddons un exemplar din „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz"? Nu-şi imagina că un astfel de volum apărea prea des în bibliotecile domnilor. Cu gura căscată de uluire, traversă încăperea şi ridică volumul.

– „Eseuri", de Francis Bacon?

Elizabeth închise ochii şi se blestemă în gînd. Doamne, devenise obsedată. I se părea că vede cărţulia aceea prostească în fiecare ungher.

– Proastă, proastă, proastă, spuse pentru sine, răsucindu-se pe loc ca să lase cartea înapoi pe masă.

– Doamna Seeton nu ştie tot. Trebuie să te opreşti din... Au!

Strigă cînd braţul drept i se lovi de lampa din metal de pe masă. Cu cartea încă în mîna stîngă, scutură dreapta din încheietură, încercînd să scape de durerea ascuţită.

– Au! Au! Au! rosti.

Era mai rău decît să te loveşti la degetul mic de la picior, şi Dumnezeu îi era martor că avea suficientă experienţă în acel domeniu. Închise ochii şi oftă.

– Sînt cea mai neîndemînatică tînără din toată Anglia, cea mai împiedicată din Marea Britanie...

Scrîşti! se auzi de undeva. Elizabeth ridică imediat privirea. Ce fusese asta? Sunetul semănase cu un picior care calcă pe pietriş, iar în faţa casei administratorului era o alee cu pietriş.

– Cine e acolo? strigă, cu glasul strident chiar şi pentru propriile urechi.

Nici un răspuns. Elizabeth se cutremură, ceea ce era un semn rău, avînd în vedere că fusese nerezonabil de cald toată lună. Nu credea prea mult în intuiţie, dar în acel moment ceva era cu adevărat nelalocul lui, iar ea se temea că avea să sufere consecinţele.

* * *

James petrecuse dimineaţa călărind pe moşie. O cunoştea, bineînţeles, fiindcă atunci cînd fusese mic

petrecuse mai mult timp la conacul Danbury decît la el acasă, în castelul Riverdale. Dacă voia să păstreze aparențele, trebuia să meargă în inspecție.

Era o zi călduroasă şi, cînd termină plimbarea, se trezi transpirat şi cu hainele lipite de piele. I-ar fi plăcut să facă o baie, dar deghizat în administrator de moşie nu avea acces la servitorii necesari ca să pregătească o cadă, aşa că abia aştepta să se răcorească folosind un prosop înmuiat în apa pe care o lăsase în dormitor, într-un vas.

Nu se aştepta să găsească uşa casei larg deschisă. Începu să meargă tiptil şi se apropie încet de intrare. Înăuntru, văzu, din spate, o femeie. Însoțitoarea mătuşii Agatha, judecînd după trupul mignon şi părul blond. Îl intrigase cu o zi înainte, dar nu înțelesese cît de mult pînă în acel moment, cînd o văzu aplecată deasupra exemplarului său din „Eseurile" lui Francis Bacon.

Francis Bacon? Pentru o hoață, fetişcana avea gusturi alese la cărți. O privea aproape hipnotizat. Se întorsese din profil, iar nasul i se strîmbă în cel mai amuzant mod cînd privi spre carte. Şuvițe mătăsoase de păr blond ca inul îi alunecau din coc şi cădeau, inelate, pe ceafă şi pe spate. Pielea îi părea caldă.

James îşi ținu respirația, încercînd să ignore emoția care-l cuprinsese. Mai aproape de tocul uşii, se aplecă destul cît să vadă mai bine, fără să fie surprins. Ce naiba spunea fata? Se forță să fie atent la vocea ei, lucru deloc uşor, fiindcă ochii îi tot fugeau spre curbura delicată a sînilor ei, şi spre punctul acela de pe ceafa ei unde...

Se ciupi. Durerea acționa de obicei ca un antidot suficient de bun pentru pornirile instinctive. Domnişoara Hotchkiss rostea ceva pe un ton scăzut, părînd nervoasă.

– Proastă...

James se văzu nevoit să o aprobe în gînd. Să se strecoare la el în casă, pe lumină, nu era cea mai inteligentă mişcare.

– Doamna Seeton...

Asta cine naiba mai era?

– Au!

James se uită mai atent. Elizabeth scutura o mînă şi se uita urît spre lampa lui. Trebui să zîmbească. Părea atît de furioasă încît el nu s-ar fi mirat dacă obiectul ar fi luat foc, şi scotea nişte sunete mici de durere, care îl făceau să se simtă foarte ciudat. Îi venea să alerge ca s-o ajute, fiindcă, pînă la urmă, era un domn, şi un domn ajuta femeile îndurerate, dar ezită. Nu o durea atît de tare, pînă la urmă, şi ce naiba căuta în casa lui? Oare ea era aceea care-o şantaja pe contesă? Şi, dacă da, de unde ştia că el venise ca să investigheze problema? Fiindcă, dacă nu era în casa lui ca să strîngă informații despre el, atunci de ce îi căuta printre lucruri? Fetele cuminți, cele care le țineau companie conteselor moştenitoare, nu făceau astfel de lucruri.

Sigur, ar fi putut să nu fie mai mult decît o hoață de rînd, care spera ca noul administrator al averii contesei să aibă cîteva obiecte moştenire de familie, poate un ceas, o bijuterie de-a mamei sale, genul de lucruri la care un bărbat renunță cu greu, chiar dacă e nevoit să se angajeze, fiindcă nu mai are suficienți bani.

Tînăra închise ochii şi oftă, răsucindu-se în acelaşi timp.

– Sînt cea mai neîndemînatică tînără din toată Anglia, cea mai împiedicată din Marea Britanie...

James se apropie, întinzîndu-şi gîtul şi încercînd să audă mai bine ce spunea ea.

Scrîşti!

– Fir-ar să fie! rosti el încet, întorcîndu-se brusc şi lipindu-se cu spatele de zidul casei.

Nu mai făcuse de mult o mişcare atît de neatentă.

– Cine-i acolo? strigă Elizabeth.

N-o mai vedea, fiindcă se îndepărtase prea mult de uşă, dar vocea ei i se păru panicată, de parcă ar fi fost gata să o ia la sănătoasa. James se îndepărtă, ascunzîndu-se repede între grajduri şi casă. Cînd avea să o audă pe însoţitoarea mătuşii Agatha ieşind, atunci voia să iasă din ascunzătoare şi să se apropie de casă în pas domol, de parcă atunci ar fi ajuns acolo.

Auzi uşa din faţă închizîndu-se după numai cîteva secunde. Urmară sunete de paşi, iar James ieşi din ascunziş.

– Bună ziua, domnişoară Hotchkiss, strigă, făcînd paşi mari şi ieşindu-i în cale.

– Vai! tresări ea. Nu v-am văzut.

El zîmbi.

– Îmi cer scuze dacă v-am speriat.

Ea clătină din cap, cu obrajii începînd să se îmbujoreze. James duse un deget la buze ca să-şi oprească zîmbetul triumfător. Era vinovată de ceva. Nimeni nu roşea aşa fără un motiv serios.

– Nu-i nimic, spuse ea cu glasul întretăiat. Trebuie să mă uit pe unde merg.

– Ce vă aduce aici? întrebă el. Credeam că majoritatea îndatoririlor dumneavoastră au loc înăuntrul conacului.

– Aşa e. Adică nu... Dar am fost trimisă după dumneavoastră. Lady Danbury doreşte să vă vorbească.

James miji pleoapele. Nu era vorba că n-o credea pe faţă, fiindcă, evident, era prea inteligentă ca să mintă în legătură cu un lucru atît de uşor de verificat, dar de ce, oare, se strecurase în sufrageria lui?

Fetişcana punea ceva la cale şi, de dragul mătuşii sale, James trebuia să afle ce anume. Mai interogase femei

înainte, şi întotdeauna reuşise să le convingă să-i spună ce voia să ştie. De fapt, superiorii lui de la Minister rîdeau adesea pe seama sa, spunînd că se perfecţionase în arta de-a le interoga pe femei.

Marchizul înţelesese demult că femeile erau cu totul diferite de bărbaţi, cu totul absorbite de sine. Era suficient să le întrebi despre viaţa lor, şi cît de curînd, îţi spuneau tot ce voiai să ştii. Existau cîteva excepţii, desigur, de pildă lady Danbury, dar...

– S-a întîmplat ceva? întrebă domnişoara Hotchkiss.

– Poftim?

– Eraţi foarte tăcut, observă ea, apoi îşi muşcă buza de jos.

– Mă întrebam despre ce poate să fie vorba, minţi el. Mărturisesc că nu ştiu de ce ar avea nevoie lady Danbury de mine, cînd abia am văzut-o în dimineaţa asta.

Ea deschise gura, dar nu ştiu ce să răspundă.

– Nu ştiu, spuse pînă la urmă. Am descoperit că e mai bine să nu-i pun motivele la îndoială. E prea obositor pentru mintea mea să încerce s-o priceapă pe a ei.

James rîse puţin, deşi n-ar fi vrut. Nu dorea s-o placă pe faţă, dar ea părea să aibă o atitudine plină de graţie şi umor faţă de viaţă. Plus că-şi dăduse seama cum să-i facă faţă cel mai bine mătuşii lui. Să spună ca ea, dar să facă aşa cum credea de cuviinţă.

Întinse mîna, pregătit s-o farmece pînă cînd ea avea să-şi deconspire toate secretele.

– Vreţi să mă însoţiţi la conac? Presupunînd, desigur, că nu mai aveţi treabă pe afară.

– Nu.

El ridică o sprînceană.

– Adică nu, nu mai am treabă, continuă ea, zîmbind pierdut. Da, aş vrea să vă însoţesc.

– Excelent, rosti el fermecător. Abia aştept să ne cunoaştem mai bine.

Elizabeth răsuflă uşurată şi îl luă de braţ. Nu se descurcase prea bine la ultima frază, dar în rest i se părea că ţinuse cont de toate regulile doamnei Seeton. Reuşise chiar să-l facă să rîdă pe domnul Siddons, iar asta sigur era trecut pe undeva, printre edicte sau, dacă nu, ar fi trebuit să fie. Evident că bărbaţilor le plăceau femeile care aveau replici isteţe. Tînăra se încruntă puţin. Poate că nu era tocmai specială...

– Păreţi foarte serioasă, rosti James.

Elizabeth tresări. Trebuia să rămînă atentă la domnul de lîngă ea. Oare nu scria nimic în carte despre cum să le acorzi toată atenţia ta domnilor? Şi asta în cele cinci minute de dinainte să întrerupi conversaţia, desigur.

– Aproape, continuă el, pare că v-aţi concentra prea mult ca să faceţi ceva anume.

Elizabeth aproape că icni. Nu se descurca să fie fermecătoare fără efort. Nu ştia sigur cum s-ar fi aplicat edictul legat de asta în situaţia în care era, dar sigur n-ar fi trebuit să pară că urmează regulile dintr-un ghid.

– Sigur, adăugă domnul Siddons fără să-i observe tulburarea, mie mi s-au părut întotdeauna foarte interesante femeile serioase.

Putea să facă asta. Ştia că putea. Făcea parte din familia Hotchkiss, fir-ar să fie, şi putea să facă orice-şi propunea. Trebuia să găsească un soţ, dar, şi mai important, trebuia mai întîi să înveţe cum se făcea asta. Cît despre domnul Siddons, ei bine, el era chiar acolo, şi poate că era puţin lipsit de inimă să se folosească de el ca de un test, dar femeile erau nevoite să facă orice era nevoie, iar ea era o femeie disperată.

Se răsuci, arborînd un zîmbet strălucitor. Avea de gînd să-l farmece pe bărbatul acela pînă cînd... pînă... ei bine,

pînă cînd avea să fie fermecat. Deschise gura ca să rostească un lucru inteligent şi sofisticat, dar înainte să apuce să scoată vreun sunet, el se aplecă spre ea, privind-o cald, periculos, apoi spuse:

– Sînt insuportabil de curios în legătură cu zîmbetul acesta.

Ea clipi. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că şi el încerca s-o farmece pe ea. Nu, se gîndi clătinînd din cap, era imposibil. Domnul Siddons abia dacă o cunoştea, şi, cu toate că nu era ea cea mai urîtă fată din Surrey, cu siguranţă nu era vreo sirenă.

– Îmi cer scuze, domnule Siddons, spuse frumos. Ca şi dumneavoastră, sînt înclinată să mă pierd în gînduri. N-am intenţionat să fiu nepoliticoasă.

El clătină din cap.

– N-aţi fost nepoliticoasă.

– Dar, vedeţi dumneavoastră...

Ce îi citise Susan din carte? Pofteşte-l întotdeauna pe bărbat să vorbească despre sine. Bărbaţii erau foarte preocupaţi de ei înşişi.

– Domnişoară Hotchkiss?

Ea îşi drese glasul şi zîmbi din nou.

– Da. Ei bine, vedeţi, de fapt mă gîndeam la dumneavoastră.

Urmă o scurtă pauză, apoi el spuse:

– La mine?

– Sigur. Nu în fiecare zi vine cineva nou la conacul Danbury. De unde sînteţi?

– De ici, de colo, evită el răspunsul. În ultima vreme am locuit în Londra.

– Cît de interesant, răspunse ea, încercînd să vorbească pe un ton peste măsură de entuziast.

Nu putea să sufere Londra. Era murdară, aglomerată şi mirosea urît.

– Şi aţi fost întotdeauna administrator de avere?

– Nu, răspunse el încet. În Londra nu există prea multe moşii mari.

– Da, rosti ea ca pentru sine. Sigur.

El ridică privirea şi se uită cu simpatie la ea.

– Dumneavoastră aţi locuit mereu aici?

Ea dădu din cap.

– Toată viaţa. Nu-mi imaginez cum ar fi să locuiesc în altă parte. Nu există nimic mai frumos decît provincia englezească atunci cînd îmbobocesc florile. Cu siguranţă că nu există...

Se opri, fiindcă nu trebuia să vorbească despre sine. James deveni mai atent. Ce intenţionase să spună? Ea bătu din gene.

– Dar nu vreţi să ştiţi despre mine.

– Ba da, răspunse el, aruncîndu-i cea mai fierbinte privire de care dispunea.

Femeile iubeau privirea aceea. Aparent, nu şi femeia de lîngă el, fiindcă ea îşi trase capul înapoi şi tuşi.

– S-a întîmplat ceva? întrebă el.

Ea scuturâ grăbită din cap, dar continuă să arate de parcă ar fi înghiţit un păianjen. După aceea, complet lipsit de sens, deşi James ar fi putut să jure că o văzuse făcînd acest lucru, ea îşi îndreptă spatele, de parcă s-ar fi pregătit să înceapă o sarcină chinuitoare, şi spuse pe un ton imposibil de dulce:

– Sînt sigură că dumneavoastră aţi trăit o viaţă cu mult mai interesantă decît a mea, domnule Siddons.

– Cu siguranţă că nu.

Elizabeth îşi drese glasul, gata să bată din picior de frustrare. Nu mergea deloc. Domnii ar fi trebuit să dorească să vorbească despre ei înşişi, iar el nu făcea decît s-o întrebe despre ea. Avea impresia că administratorul averii

contesei juca un fel de joc cu ea, iar asta nu făcea decît s-o tulbure şi mai mult.

– Domnule Siddons, spuse, sperînd că reuşea să-şi ascundă frustrarea din voce, eu am trăit în Surrey de cînd mă ştiu. Cum ar putea să fie viaţa mea mai interesantă decît a dumneavoastră?

El întinse mîna şi îi atinse bărbia.

– Cumva, domnişoară Hotchkiss, mi se pare că aţi putea să mă fascinaţi permanent, dacă v-aţi propune asta.

Elizabeth tresări, apoi i se tăie răsuflarea. Nici un bărbat n-o mai atinsese aşa, şi probabil că era o uşuratică pentru că gîndea asta, dar căldura mîinii lui avea ceva aproape hipnotic.

– Nu credeţi? şopti el.

Elizabeth se aplecă spre el o fracţiune de secundă, apoi o auzi pe doamna Seeton, care, apropo, avea o voce foarte asemănătoare cu a lui Susan, rostind în mintea ei: „Dacă închei conversaţia, el o să se întrebe ce-ai fi spus tu mai departe."

După aceea Elizabeth, care nu simţise niciodată bucuria ameţitoare de-a şti că e dorită de un bărbat, îşi îndreptă iar spatele de parcă ar fi fost străpunsă de o bară din oţel, pentru a doua oară în acea dimineaţă, şi rosti cu un calm remarcabil:

– Trebuie să plec, domnule Siddons.

El clătină încet din cap, fără să-şi ia ochii de la chipul ei.

– Ce vă interesează pe dumneavoastră, domnişoară Hotchkiss? întrebă. Care vă sînt pasiunile? Ce vă doriţi? Îmi păreţi a fi o domnişoară neobişnuit de inteligentă.

O lua peste picior, cu siguranţă. N-o cunoştea de suficient timp ca să-şi fi făcut deja o părere despre intelectul ei. Elizabeth îl privi cu neîncredere. Voia să afle ce-o interesa pe ea? Ei bine, atunci avea să-i spună.

– Ce-mi place mie într-adevăr să fac, spuse cu ochii mari, luminoşi, e să lucrez în grădiniţa mea din bucătărie.

– În grădiniţa de lîngă bucătărie? rosti el înecat.

– Da. Anul ăsta cultivăm în principal napi. Mulţi napi. Dumneavoastră vă plac napii?

– Napii? repetă el după ea.

Elizabeth dădu aprobator din cap.

– Napii. Unora li se par fără gust, neinteresanţi, dar nici că veţi găsi un tubercul mai fascinant.

James se uită în jur, căutînd o cale să scape. Despre ce naiba vorbea fata asta?

– Dumneavoastră aţi cultivat vreodată napi?

– Ei bine... nu, niciodată.

– Păcat, spuse ea cu emfază. Se pot învăţa multe despre viaţă numai cultivînd napi.

James înclină capul spre ea, nevenindu-i să creadă ce auzea. Îl făcuse curios.

– Într-adevăr? Şi ce anume, rogu-vă, se poate învăţa din asta?

– Ei bine...

Îşi dădu seama că-l lua peste picior. Ce punea la cale? Zîmbi nevinovat.

– Ce spuneaţi?

– Vrednicie! izbucni ea. Poţi să înveţi multe despre vrednicie.

– Serios? Cum aşa?

Elizabeth oftă dramatic.

– Domnule Siddons, dacă trebuie să întrebaţi, atunci mă tem că n-aţi putea să înţelegeţi niciodată.

În timp ce James se străduia să priceapă ce tocmai auzise, ea ciripi:

– Ca să vezi! Am ajuns înapoi la conacul Danbury. Vă rog să-i transmiteţi contesei că, dacă are nevoie de mine, sînt în grădina de trandafiri.

După aceea, fără ca măcar să-şi ia la revedere, Elizabeth fugi.

James rămase pe loc o clipă, încercînd să dea un sens celei mai bizare conversaţii pe care o avusese vreodată cu cineva. Atunci observă, la marginea clădirii, umbra lui Elizabeth, ascunzîndu-se.

Grădina de trandafiri pe naiba! Blestemata de fetişcană pîndea după colţ, spionîndu-l în continuare. James decise că avea să-i afle planurile chiar dacă acela ar fi fost ultimul lucru pe care-l făcea vreodată.

* * *

Zece ore mai tîrziu, Elizabeth păşea obosită peste pragul casei Hotchkiss. Susan o aştepta, nesurprinzător, pe treapta cea mai de jos a scărilor, ţinînd în mînă „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz".

– Ce s-a întîmplat? exclamă ea sărind în picioare. Spune-mi totul!

Elizabeth se luptă cu impulsul de-a cădea pe podea, într-o criză de rîs născut din prea multă ruşine.

– Vai, Susan, spuse clătinînd încet din cap. Am reuşit să aplic cu foarte mare succes primul edict. Domnul Siddons mă consideră, cu siguranţă, foarte specială.

Capitolul 4

– Nu-i aşa că e o vreme minunată?

Elizabeth privi peste masă, la chipul vesel al surorii ei. Numai soarele, care promitea încă o zi neobişnuit de frumoasă, era mai strălucitor decît zîmbetul lui Susan.

– Nu-i aşa? insistă aceasta.

Sora ei mai mare o ignoră şi continuă să-şi găurească brioşa cu un cuţit.

– Dacă n-o mănînci tu, mi-o dai mie? întrebă Lucas.

Elizabeth începu să împingă farfuria spre el.

– Aşteaptă! Mai vreau şi eu, spuse Jane.

Elizabeth trase înapoi farfuria, împărţi în două părţi egale resturile brioşei rănite, apoi împinse din nou farfuria.

– Eşti cam morocănoasă în dimineaţa asta, rosti Jane în timp ce-şi lua bucata care i se cuvenea.

– Da, aşa este. Sînt.

Ca la un semnal, toţi trei fraţii mai mici din familia Hotchkiss se sprijiniră de spătarele scaunelor şi schimbară cîteva priviri. Elizabeth era foarte rar într-o dispoziţie proastă, dar atunci cînd era...

– Cred că o să ies la joacă, rosti Lucas, ridicîndu-se atît de repede încît îşi dărîmă scaunul.

– Cred că o să mă alătur şi eu, spuse şi Jane, îndesîndu-şi restul de brioşă în gură.

Cei doi copii ieşiră în fugă pe uşa bucătăriei. Elizabeth îi aruncă o privire insolentă lui Susan.

– Eu nu plec nicăieri, spuse aceasta. Avem prea multe de discutat.

– Poate că ai observat că nu sînt într-o dispoziţie potrivită pentru conversaţie?

Elizabeth îşi luă ceaşca de ceai şi sorbi. Era călduţ. O aşeză la loc şi mai puse apă la fiert. Ziua de dinainte fusese un fiasco total. Un dezastru. Oare ce fusese în mintea ei? Trebuia să-şi exerseze deprinderile sociale, iar în loc de asta, ea vorbise despre napi. Napi! Nu putea să sufere napii.

Încercase să-şi spună că n-avusese de ales. Domnul Siddons era mai mult decît părea, şi evident că se jucase cu ea, dar napi? De ce oare îi alesese tocmai pe ei? De ce spusese că au legătură cu vrednicia? Dumnezeule mare, cum avea să explice asta?

Probabil că el le povestise tuturor celor de la conac despre fascinaţia ei bizară pentru rădăcinoase. Probabil că atunci cînd va ajunge la lucru în acea dimineaţă, povestea avea să fie deja ştiută de la grajduri la bucătărie şi înapoi. Toată lumea o să rîdă de ea. Nu o interesa prea mult că avea să-l piardă pe domnul Siddons pe post de înlocuitor de marchiz, dar trebuia să lucreze cu omul acela luni întregi, poate chiar ani, iar el o considera deja nebună.

Elizabeth făcu un pas înspre scară.

– Mi se face rău.

– Să nu cumva! exclamă Susan, ocolind repede masa şi apucînd-o pe sora sa de braţ. Te duci în dimineaţa asta la conacul Danbury chiar dacă după aceea mori din cauza asta.

– O să mor cu siguranţă!

Susan îşi puse în şold mîna liberă.

– Nu te ştiam laşă, Elizabeth Hotchkiss.

Elizabeth îşi trase mîna din mîna surorii ei şi îi aruncă acesteia o privire urîtă.

– Nu sînt lașă, doar că știu cînd să renunț la o luptă pe care nu pot s-o cîștig. Crede-mă, bătălia asta e ca aceea de la Waterloo.

– Noi am cîștigat la Waterloo, observă Susan zîmbind ironic.

– Gîndește-te că am fi francezii, o repezi sora sa. Îți spun, domnul Siddons nu e o alegere potrivită.

– Dar ce-i în neregulă cu el?

– Ce-i în neregulă cu el? Ce-i în neregulă cu el? rosti Elizabeth, din ce în ce mai nervoasă. Nu e nimic în neregulă cu el. Totul e în neregulă cu el.

Susan se scărpină în cap.

– Poate că e din cauză că sînt încă tînără, sau poate că nu am creierul la fel de dezvoltat ca al tău...

– Te rog, Susan!

– Dar nu am nici o idee despre ce vorbești. Dacă nu e nimic în neregulă cu omul ăsta...

– E periculos. Joacă jocuri cu mine!

– Ești sigură?

– A sedus sute de femei. Sînt convinsă.

– Un administrator de moșie? întrebă Susan cam neconvinsă. Ăștia nu sînt, de obicei, scunzi și grași?

– El e chipeș ca păcatul. El...

– Chipeș ca păcatul? Serios? rosti Susan, făcînd ochii mari. Cum arată?

Elizabeth tăcu puțin, încercînd să nu roșească la amintirea chipului domnului Siddons. Ce o atrăgea atît la omul acela? Poate avea legătură cu buzele lui, atît de frumos conturate și parcă mereu zîmbind ironic, ca după o glumă secretă.

Pe de altă parte, ar fi putut să fie de vină ochii lui. Aveau o nuanță obișnuită de căprui, la fel ca și părul șaten, și ar fi trebuit să pară banali, dar erau atît de adînci, iar cînd o privea, ea se simțea...

– Elizabeth?

Fierbinte. Se simțea fierbinte.

– Elizabeth?

– Ce e? întrebă distrasă.

– Cum arată?

– Vai. El... Doamne, cum să-l descriu? Arată ca un bărbat.

– Foarte evocator, rosti Susan pe un ton amuzat. Amintește-mi să nu te sfătuiesc să-ți cauți de lucru în branșa scriitorilor.

– N-aș putea niciodată să inventez o poveste mai ridicolă decît pe cea pe care o trăiesc acum.

Susan redeveni serioasă.

– E chiar atît de rău?

– Da, răspunse Elizabeth oftînd, mai mult de frustrare decît de supărare. E rău. Aproape că nu mai avem nimic din banii pe care ni i-a lăsat tata, și salariul meu de la lady Danbury nu e suficient ca să ne ajungă, mai ales după ce expiră contractul de închiriere pentru casă. Trebuie să mă mărit, dar singurul bărbat disponibil din zonă, în afară de domnul Nevins, e administratorul averii lui lady D, iar el nu doar că este prea chipeș, prea periculos și crede că sînt nebună, dar nici nu cîștigă suficient ca să fie un pretendent potrivit. Așa că te întreb, adăugă, iar vocea îi deveni mai ascuțită și mai puternică, dacă tot ai spus că n-o să fac avere publicîndu-mi scrisorile, ce propui să fac?

Își încrucișă brațele, mulțumită de propriu-i discurs. Susan clipi doar, apoi întrebă:

– De ce crede că ești nebună?

– Nu contează, rosti apăsat sora ei. Contează doar că sînt într-o situație fără nici o ieșire.

– Se întîmplă, rosti Susan zîmbind larg, lent, ca eu să am o soluție.

Elizabeth o văzu pe sora ei ducînd mîna la spate ca să ia ceva şi simţi cum furia explodează înăuntrul ei.

– Nu, nu, să nu îndrăzneşti să scoţi iar cartea aia.

Dar Susan deschisese deja micuţul volum roşu.

– Ascultă aici, rosti entuziasmată. Edictul numărul şaptesprezece...

– Am ajuns deja la şaptesprezece?

– Taci. „Edictul şaptesprezece: Viaţa e o repetiţie pentru momentul în care îl cunoşti pe viitorul tău soţ.", citi Susan, apoi dădu din cap entuziasmată. Vezi?

Tăcere.

– Elizabeth?

– Glumeşti, nu-i aşa?

Susan se uită la carte, apoi ridică privirea înapoi, spre sora sa.

– Nu, răspunse încet, eu...

– Dă-mi asta!

Elizabeth luă cartea şi citi:

„Viaţa e o repetiţie pentru momentul în care îl cunoşti pe viitorul tău soţ. De aceea trebuie să aplici aceste edicte tot timpul, cu fiecare bărbat pe care-l întîlneşti. Nu contează că nu vrei să te măriţi cu un anume domn. Şi cu el trebuie să te porţi cum te-ai purta cu un marchiz, fiindcă, dacă nu deprinzi obiceiurile prescrise de edictele mele, uiţi ce trebuie să faci cînd întîlneşti un posibil pretendent. Exersează-ţi abilităţile. Fii pregătită. S-ar putea ca marchizul tău să fie foarte aproape."

– A înnebunit de tot? întrebă supărată Elizabeth. Nu trăim într-o poveste şi marchizi nu sînt la fiecare colţ. Sincer, toate astea mi se par jignitoare.

– La care parte anume te referi?

– Mă refer la toată cartea. Femeia asta spune că nici nu exist dacă nu-mi găsesc un soţ. E o prostie. Dacă eu sînt atît de puţin importantă, atunci cum se numeşte tot ce am făcut în ultimii cinci ani? Cum am reuşit să păstrez familia unită? Doar nu stînd cu mîinile-n sîn şi sperînd să vină un gentelman binevoitor care să mă ia de nevastă!

Susan rămase cu gura căscată de uimire. Pînă la urmă reuşi să spună:

– Nu cred că intenţiona să...

– Ştiu că nu, o întrerupse Elizabeth, puţin stînjenită de ieşirea sa de dinainte. Îmi pare rău, n-am vrut... Te rog să uiţi ce-am spus.

– Eşti sigură? întrebă Susan încet.

– Nu mai contează, rosti repede sora ei, întorcîndu-se cu spatele şi privind afară, pe fereastră.

Lucas şi Jane se jucau în grădină. Inventaseră un joc cu o bucată de cîrpă legată de un băţ şi strigau de fericire. Elizabeth înghiţi în sec, mîndră de ei, cuprinsă de iubire. Îşi trecu mîna prin păr, oprindu-şi degetele atunci cînd ajunse la coada împletită la spate.

– Îmi pare rău, îi spuse lui Susan. N-ar fi trebuit să mă răstesc aşa la tine.

– Nu mă deranjează, răspunse sora ei pe un ton cald. Eşti copleşită de multe. Ştiu.

– Sînt foarte îngrijorată, continuă Elizabeth, masîndu-şi fruntea, obosită şi simţindu-se bătrînă. Ce rost are să exersez pe domnul Siddons, cînd oricum nu am nici o perspectivă de căsătorie?

– Lady Danbury are mereu oaspeţi, răspunse Susan pe un ton încurajator. Nu-i aşa? Mi-ai spus că prietenii ei sînt bogaţi şi au titluri nobiliare.

– Da, însă mie-mi dă zi liberă cînd are invitaţi. Spune că nu are nevoie de însoţitoare cînd sînt la ea prietenii ei.

– O să fie nevoie să găseşti o soluţie. Găseşte un motiv pentru care s-o vizitezi. Cum e cu petrecerea de la finalul

lunii? N-ai spus că te invită mereu la astfel de evenimente?

– O să fie un bal mascat. Mi-a spus ieri.

– Cu atît mai bine! Nu sîntem destul de pricepute ca să-ți coasem o rochie de bal, dar cu siguranță că ne descurcăm să croim un costum. Nu e nevoie să te deghizezi în cineva prea elefantin.

Susan mişca entuziasmată din mîini în timp ce vorbea, iar Elizabeth avu impresia că se vede pe sine la paisprezece ani, atunci cînd încă mai credea că totul era posibil, înainte ca tatăl ei să moară şi să-i lase atîtea responsabilități. Înainte să moară şi să ia cu el inocența copilăriei.

– Semănăm atît de mult, noi două, şopti.

Susan clipi nedumerită.

– Poftim?

– Nimic, doar că...

Elizabeth se opri şi îi zîmbi trist surorii sale.

– Uneori asemănările dintre noi îmi amintesc cum eram cîndva.

– Şi acum nu mai eşti aşa?

– Nu, nu chiar. Uneori, poate, dar numai puțin.

Se aplecă şi o sărută pe obraz pe sora sa.

– Acelea sînt momentele mele preferate.

Susan clipi des, încercînd să scape de ceva ce semăna foarte mult cu lacrimile, înainte să adopte atitudinea ei hotărîtă.

– Trebuie să ne întoarcem la problema pe care o discutam.

Elizabeth zîmbi.

– Am uitat despre ce vorbeam.

– Cînd primeşte lady Danbury invitați data viitoare? întrebă Susan oftînd nerăbdătoare. Nu mă refer la balul mascat, ci doar aşa, la o întîlnire între prieteni.

– Asta, spuse Elizabeth, se întîmplă chiar la finalul săptămînii. Cred că o să fie o petrecere mică, în grădină.

Mai mult un fel de întîlnire cu prietenii, nu o petrecere formală. Am scris chiar eu invitațiile.

– Cîți oaspeți o să vină?

– Nu mai mult de zece sau doisprezece, cred. E vorba numai de o după-amiază. Sîntem destul de aproape de Londra, pînă la urmă, încît oamenii să poată să vină şi să plece în aceeaşi zi.

– Trebuie să te duci şi tu.

– Susan, eu nu am fost invitată!

– Sînt sigură că nu te-a invitat doar pentru că e convinsă că nu te-ai duce. Dacă îi spui că...

– Nu am de gînd să încerc să o conving să mă cheme, rosti Elizabeth supărată. Pînă şi eu am ceva demnitate.

– N-ai putea să uiți acolo ceva, din greşeală, vineri? Atunci ai avea un motiv ca să te întorci sîmbătă, rosti Susan cu o expresie plină de speranță, dar nu tocmai convingătoare, pe chip. Poate că o să te invite să li te alături.

– Şi nu crezi că lui lady Danbury i s-ar părea cel puțin neobişnuit? spuse Elizabeth cu dispreț. Îi sînt însoțitoare de cinci ani şi niciodată n-am uitat nimic acolo.

– Poate că o să i se pară, poate că nu, ridică Susan din umeri. N-o să ştii dacă nu încerci şi cu siguranță că n-o să găseşti un soț dacă te ascunzi aici toată ziua.

– Ei, foarte bine, spuse Elizabeth cam fără voie, o s-o fac, dar numai după ce verific lista invitaților, ca să fiu sigură că vor veni şi burlaci. N-am de gînd să mă fac de rîs în fața lui lady Danbury doar ca să aflu că toți oaspeții sînt însurați.

Susan bătu din palme.

– Excelent! Între timp, trebuie să exersezi pe domnul...

– Nu! rosti Elizabeth apăsat. N-am de gînd să fac asta.

– Dar...

– Am spus nu. N-am de gînd să-l caut pe bărbatul ăsta.

Susan ridică inocent din sprîncene.

– Bine. N-ai de ce să-l cauți tu. Oricum doamna Seeton spune că nu trebuie să faci așa ceva, dar, dacă se întîmplă să-l întîlnești...

– Nu prea cred, fiindcă plănuiesc să-l evit ca și cum ar fi bolnav de ciumă.

– Doar în cazul că...

– Susan!

Elizabeth îi aruncă o privire severă surorii sale.

– Foarte bine, dar dacă...

Elizabeth ridică mîna.

– Nici un cuvînt în plus, Susan. Mă duc la conacul Danbury chiar acum, și acolo o să petrec timp cu contesa și numai cu ea. M-am făcut înțeleasă?

Susan dădu din cap fără convingere.

– Ziua bună, atunci. Sînt sigură că n-o să am ce să-ți povestesc cînd mă întorc acasă.

Elizabeth călcă apăsat spre ușa de la intrare, pe care o deschise cu o mișcare hotărîtă.

– Astăzi o să fie o zi plictisitoare. Total și minunat de plictisitoare. Sînt convinsă. De fapt, probabil că n-o să-l văd pe domnul Siddons nici măcar de la depărtare.

* * *

Se înșela. Foarte, foarte mult. Administratorul o aștepta la intrare.

– Domnișoară Hotchkiss, spuse pe un ton atît de prietenos încît Elizabeth știu că nu putea să aibă prea mare încredere în el, ce plăcere să vă revăd!

Elizabeth oscilă între dorința să fugă în casă și impulsul de a-i șterge zîmbetul încrezător de pe buze. Mîndria cîștigă, așa că ea ridică o sprînceană blondă, un gest superior pe care-l învățase de la lady Danbury, apoi spuse pe un ton destul de acid:

– Chiar e o plăcere?

Unul dintre colțurile gurii lui se ridică, dar nu se putea spune că zîmbise cu adevărat.

– Nu păreți a mă crede.

Elizabeth răsuflă printre buzele țuguiate. Ce naiba trebuia să facă? Jurase că n-avea să mai exerseze nici unul dintre edictele din „Cum să te căsătorești cu un marchiz" pe omul acela, fiindcă el era, clar, mult prea versat în arta flirtului și nu putea să cadă pradă încercărilor ei jalnice, iar după eșecul cu napii, probabil că el o considera o toantă. Ceea ce ridica întrebarea: ce voia de la ea?

– Domnișoară Hotchkiss, începu el, după ce așteptase în van ca ea să comenteze ceva. Speram să putem să fim prieteni. Pînă la urmă, vom lucra alături aici, la conacul Danbury, pentru o vreme, și amîndoi avem posturi din acelea similare cu ale guvernantelor – sîntem prea bine-crescuți ca să fim considerați servitori, dar nu facem nici parte din familie.

Elizabeth se gîndi puțin la cuvintele lui sau, mai bine spus, la tonul vocii sale, care fusese suspect de prietenos. După aceea îi privi chipul, care părea la fel de blînd și de împăciuitor. Ochii, însă, făceau excepție. În adîncurile acelea căprui se ascundea ceva. Ceva... ce părea să știe multe.

– De ce sînteți atît de amabil cu mine? izbucni ea.

El tresări, tușind puțin.

– Nu știu despre ce vorbiți.

Ea întinse arătătorul spre el, apoi îl clătină dojenitor.

– Știu eu cum sînteți, și nu mă las păcălită.

James ridică o sprînceană, lucru care o enervă, fiindcă, evident, se pricepea mai bine decît ea la acel gest, și spuse:

– Poftim?

– Sînteți foarte fermecător, să știți.

El desfăcu puțin buzele, apoi, după un scurt moment de tăcere, răspunse:

– Nu știu ce să spun în afară de mulțumesc.

– N-a fost neapărat un compliment.

– Dar ar fi putut să fie? întrebă el, tachinînd-o.

Ea clătină din cap.

– Vreți ceva de la mine.

– Numai prietenia dumneavoastră.

– Ba nu. Vreți ceva, și încercați să obțineți fermecîndu-mă.

– Funcționează?

– Nu!

El oftă.

– Păcat. De obicei am succes.

– Recunoașteți, așadar?

– Presupun că trebuie, răspunse el, ridicînd palmele într-un gest de înfrîngere. Dar, dacă vreți să vă răspund la întrebări, e nevoie să-mi faceți pe plac și să vă plimbați cu mine cîteva minute.

Ea clătină din cap. Ar fi fost o greșeală nețărmurită să meargă oriunde cu acel bărbat.

– Nu pot. Lady Danbury mă așteaptă.

El își deschise ceasul de buzunar.

– Abia peste un sfert de oră.

– Și de unde știți asta? ceru ea să afle.

– Poate că vă amintiți? Am fost angajat să mă ocup de afacerile sale.

– Dar nu îi sînteți secretar, spuse Elizabeth, încrucișînd brațele la piept. Administratorii de moșie nu le fac programul angajatorilor lor.

Poate că i se păruse, dar privirea lui păru să devină mai caldă și mai atentă.

– Am găsit întotdeauna, spuse el, că nimic nu e mai de folos decît informațiile de calitate. Lady Danbury e o femeie

dificilă. Mi s-a părut prudent să-i învăț programul, ca să nu risc s-o deranjez.

Elizabeth strînse din buze. Avea dreptate, fir-ar el să fie! Primul lucru pe care ea însăși îl făcuse cînd venise la conac fusese să învețe pe de rost programul contesei.

– Văd că sînteți de acord cu mine, deși nu doriți să mă complimentați recunoscînd asta.

Elizabeth îi aruncă o privire aspră. Bărbatul acela era mai mult decît arogant!

– Haide, spuse el pe un ton ademenitor. Sigur aveți cîteva momente ca să ajutați un nou-venit.

– Foarte bine, răspunse ea, incapabilă să refuze odată ce el își formulase cererea ca pe una de ajutor.

Nu putuse niciodată să întoarcă spatele cuiva strîmtorat.

– O să merg cu dumneavoastră, dar vă pot oferi numai zece minute din timpul meu.

– Sînteți foarte generoasă, murmură el luînd-o de braț.

Elizabeth înghiți în sec cînd mîna lui o atinse pe cot, apoi simți iar acel sentiment care-i tăia răsuflarea și o făcea să fie foarte atentă la bărbatul de lîngă ea. Cel mai rău era că domnul Siddons părea la fel de calm ca de obicei.

– Poate că am putea să ne plimbăm puțin prin grădina de trandafiri? sugeră el.

Ea dădu din cap, fiindcă atît se simțea în stare să facă. Simțea căldura mîinii lui cum îi urca în sus, pe braț, și i se părea că uită cum să respire.

– Domnișoară Hotchkiss?

Ea înghiți în sec, apoi își regăsi glasul.

– Da?

– Sper că nu vă fac să vă simțiți stînjenită fiindcă vă caut compania.

– Deloc, spuse ea gîtuit.

– Foarte bine, răspunse James, zîmbind. Nu ştiu la cine altcineva să apelez.

Îi aruncă o privire. Avea obrajii de un trandafiriu adorabil. Rămaseră tăcuți cît paşii îi conduseră spre arcada din piatră ce ducea la grădina de trandafiri. James o conduse spre dreapta, pe lîngă faimoşii trandafiri Scarlet Scoth ai familiei Danbury, galbeni şi roz strălucitor. Se aplecă să-i miroasă, trăgînd de timp şi încercînd să-şi dea seama cum să procedeze în continuare.

Se gîndise la ea toată noaptea şi o bună parte din dimineață. Era isteață şi clar punea ceva la cale. Petrecuse suficient timp adulmecînd comploturi ca să ştie cînd purtarea unui om dădea de bănuit, şi instinctul îi spunea că domnişoara Hotchkiss se purtase altfel decît de obicei cu o zi înainte.

La început i se păruse ciudat ca ea să fie cea care o şantaja pe contesă. Pînă la urmă, probabil că nu avea cu mult peste douăzeci de ani. Nu era, cu siguranță, mai mare decît Melissa, care avea aproape douăzeci şi doi. N-avea de unde să ştie direct din experiență despre aventura mătuşii sale, dar locuise toată viața în regiune, o spusese chiar ea. Poate că părinții ei îi împărtăşiseră secretul. Astfel de lucruri aveau tendința să rămînă ani buni în amintirea locuitorilor din sătucuri.

Plus că domnişoara Hotchkiss avea acces la întreg conacul Danbury. Dacă mătuşa Agatha lăsase vreo dovadă incriminatorie pe undeva, nimeni nu ar fi ajuns mai uşor la ea decît însoțitoarea sa.

În orice direcție şi-ar fi îndreptat gîndurile, toate duceau înapoi la domnişoara Hotchkiss. Dacă voia să-i afle secretele, trebuia s-o convingă să aibă încredere în el sau cel puțin să o facă să fie mai deschisă, destul cît să lase cîte un secret să scape printre buzele ei atît de adorabile. Calea

cea mai bună ca să facă asta era să-i ceară ajutorul. Tipul acela de femeie era foarte politicos şi nu avea cum să-l refuze dacă o ruga să-l ajute să se orienteze. Chiar dacă ar fi fost ea aceea care o şantaja pe contesă, şi, deci, o persoană extrem de egoistă, avea de păstrat aparențele. Domnişoara Elizabeth Hotchkiss, însoțitoarea lui lady Danbury, nu putea să-şi permită să fie văzută altfel decît binevoitoare şi blîndă.

– Poate că vă dați seama că abia am sosit în regiune.

Ea dădu din cap, cu o privire tristă.

– Mi-ați spus ieri că ați trăit aici, în sat, toată viața.

– Da...

James zîmbi cald.

– Am nevoie de un fel de ghid, cineva care să-mi arate ce e de văzut sau, cel puțin, să-mi spună despre locurile care pot fi vizitate.

Ea clipi.

– Vreți să vizitați? Ce să vizitați?

Fir-ar să fie. Îl prinsese. Satul nu era plin de monumente istorice sau culturale.

– Poate că nu mi-am ales bine cuvintele, improviză el, dar fiecare sat are micile lui lucruri interesante şi, dacă trebuie să fiu un administrator harnic al celei mai mari moşii din zonă, am nevoie să cunosc astfel de lucruri.

– E adevărat, răspunse ea, dînd din cap, gînditoare. Sigur, nu ştiu exact ce ați avea nevoie să aflați, fiindcă eu nu m-am ocupat niciodată de averea nimănui, şi probabil că şi dumneavoastră sînteți în aceeaşi situație, dat fiind că n-ați mai fost administrator pînă acum.

El o privi foarte atent.

– Eu n-am spus asta.

Ea se opri din mers.

– Nu? Ieri, mi-ați spus că sînteți londonez.

– Am spus că n-am fost administrator de moşie în Londra, dar n-am spus că n-aş fi făcut asta înainte.

– Înţeleg, răspunse ea, întorcîndu-se şi măsurîndu-l cu privirea. Şi unde anume aţi fost administrator, dacă nu în Londra?

Îl testa, blestemata fetişcană. Nu era convins din ce motiv, dar asta făcea. Însă el n-avea de gînd să-i dea voie să-l prindă cu minciuna. James Sidwell se deghizase de mai multe ori decît putea număra, şi nu se deconspirase niciodată.

– În Buckinghamshire, spuse. Acolo am crescut.

– Am auzit că e o zonă foarte frumoasă, răspunse ea pe un ton politicos. De ce aţi plecat?

– Din motivele pentru care pleacă toată lumea.

– Anume?

– De ce sînteţi atît de curioasă?

Ea ridică din umeri.

– Eu sînt mereu curioasă. Întrebaţi pe oricine.

El tăcu o clipă şi culese un trandafir.

– Sînt frumoşi, nu-i aşa?

– Domnule Siddons, rosti ea oftînd teatral, mă tem că e ceva ce nu ştiţi despre mine.

James simţi cum tot corpul i se încordează în aşteptarea mărturisirii ei.

– Am trei fraţi mai mici.

El clipi. Ce legătură avea asta cu orice?

– De aceea, continuă ea, zîmbindu-i şi făcîndu-l să nu mai fie sigur dacă ea căuta şi altceva în afară de o discuţie amabilă, mă pricep să recunosc cînd cineva evită să dea un răspuns. De fapt, fraţii mei ar spune că sînt înspăimîntător de pricepută la asta.

– Sînt sigur, rosti el în barbă.

– Oricum, continuă ea pe un ton amabil, dumneavoastră nu sînteţi unul dintre fraţii mei, şi cu siguranţă nu aveţi vreo obligaţie să-mi povestiţi despre trecutul dumneavoastră. Avem cu toţii dreptul la sentimentele noastre personale.

– Da, spuse el, întrebîndu-se dacă nu cumva ea era mai mult decît părea, anume o binecrescută domnişoară de provincie.

Elizabeth îi zîmbi din nou.

– Aveţi fraţi, domnule Siddons?

– Eu? Nu. Nici unul. De ce întrebaţi?

– Aşa cum am spus, sînt foarte curioasă. Familia cuiva poate să vorbească indirect despre caracterul unui om.

– Şi familia dumneavoastră ce spune despre caracterul domnişoarei Hotchkiss?

– Că sînt loială, cred. Şi că aş face orice pentru fratele şi surorile mele.

Inclusiv să şantajeze? Se aplecă spre ea numai puţin, dar suficient cît să-i facă buza de jos să tremure. James simţi o satisfacţie primitivă văzînd asta. Ea îl privi pur şi simplu, evident prea puţin experimentată ca să ştie cum să se poarte cu un astfel de bărbat. Avea ochii mari, de un albastru mai limpede şi mai întunecat decît văzuse James vreodată. Inima începu să-i bată mai repede.

– Domnule Siddons?

James simţi cum îl cuprinde căldura.

– Domnule Siddons?

Trebuia să o sărute, asta era tot. Cea mai prostească idee pe care o avusese de ani buni, dar nu avea cum să se oprească. Se apropie, micşorînd distanţa dintre ei şi savurînd momentul de dinainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei şi...

– Vai!

Ce naiba? Elizabeth scoase un sunet ascuțit, ca un tril de pasăre, apoi se smuci în spate, cu brațele în aer. Şi după aceea alunecă, James nu-şi dădu seama în ce, fiindcă pămîntul era uscat. Ea dădea din mîini, încercînd să nu cadă, şi din greşeală îl lovi sub bărbie, cu toată puterea.

– Au! strigă el.

– Îmi pare rău! spuse ea repede. Dați-mi voie să văd.

Se apropie şi-l călcă pe picior.

– Au!

– Îmi pare foarte, foarte rău.

Părea îngrijorată şi, în mod normal, el ar fi profitat de ocazie atît cît ar fi putut, dar în acel moment, fir-ar să fie, îl durea tare piciorul.

– N-am nimic, domnişoară Hotchkiss, spuse. Am nevoie doar să vă dați la o parte de pe piciorul meu şi...

– Îmi pare rău! spuse ea, parcă a suta oară, apoi păşi în spate.

El tresări şi-şi flexă degetele de la picior.

– Îmi pare rău.

El se cutremură.

– Nu mai repetați.

– Da...

– Insist.

– Măcar dați-mi voie să vă văd piciorul, continuă ea, aplecîndu-se.

– Vă rog, nu.

Erau puține situațiile în care James considera că era necesar să se roage de cineva, dar aceea părea a fi una dintre ele.

– Bine, spuse ea, îndreptîndu-se. Dar ar trebui...

Zbang!

– Capul meu! strigă ea, frecîndu-şi creştetul.

– Bărbia mea, reuşi să spună şi James.

În ochii ei albaştri se citeau stînjeneala şi îngrijorarea.

– Îmi pare rău.

– Aveți o țintă foarte bună, domnişoară Hotchkiss, spuse, închizînd chinuit ochii. Ați nimerit în acelaşi loc în care m-ați lovit cu mîna.

O auzi înghițind în sec.

– Îmi pare rău.

Acela a fost momentul în care el a făcut greşeala capitală. N-avea să mai închidă niciodată ochii în preajma unei femei neîndemînatice, oricît de frumoasă ar fi fost. Nu ştia sigur cum reuşise Elizabeth, dar auzi un strigăt de surpriză, apoi, cumva, întregul ei trup se lovi de al lui, trimițîndu-l la pămînt.

Sau cel puțin aşa crezu, că lovise pămîntul. Dacă i-ar fi trecut prin cap să spere la ceva, la asta ar fi sperat. Ar fi fost bine chiar să se roage pentru asta, fiindcă ar fi fost, cu siguranță, mai plăcut decît să cadă, aşa cum căzu el, într-o tufă de trandafiri.

Capitolul 5

– Îmi pare rău!

– Nu spuneți asta! rosti el supărat, încercînd să-şi dea seama unde-l durea mai tare.

– Dar îmi pare! plînse ea. Lăsați-mă să vă ajut.

– Nu, țipă el agitat, apoi încheind pe un ton mai scăzut, nu mă atingeți, vă rog.

Ea deschise gura, îngrozită, apoi începu să clipească repede şi, o clipă, lui James i se păru că avea să plîngă.

– Nu am nimic, se forță să mintă. Nu m-am lovit.

Văzîndu-i privirea neconvinsă, continuă:

– Nu m-am lovit prea tare.

Ea înghiți în sec.

– Sînt foarte neîndemînatică. Nici măcar Susan nu vrea să danseze cu mine.

– Susan?

– Sora mea. Are paisprezece ani.

– Aha, spuse el, adăugînd mai încet, fată deşteaptă.

Elizabeth îşi prinse cu dinții buza de jos.

– Sigur n-aveți nevoie să vă ajut să vă ridicați?

James, care încercase în tăcere să iasă din închisoarea de spini, se văzu nevoit să recunoască adevărul că, în lupta corp la corp, tufa de trandafiri ieşea învingătoare.

– O să vă întind mîna, o instrui, vorbind încet, apoi o să mă trageți spre dumneavoastră. E clar?

Ea dădu din cap.

– Nu într-o parte, nu înainte, nu...

– Am spus că e clar! se răsti ea.

Înainte ca el să apuce să reacționeze, tînăra îl prinse de mînă şi-l scoase din tufa de trandafiri. James o privi un moment, mai mult decît şocat de forța pe care o avea trupul ei mic.

– Sînt neîndemînatică, spuse ea, dar nu sînt proastă.

Din nou, îl lăsă fără cuvinte. De două ori într-un minut trebuia să fie un record.

– Sînteți rănit? întrebă ea pe un ton repezit, scoțîndu-i un spin din haină, apoi un altul dintr-o mînecă. V-ați zgîriat la mînă. Ar fi trebuit să purtați mănuşi.

– E prea cald pentru ele, murmură James, privind-o cum îi scoate spinii din haine.

Probabil că era cu totul inocentă, fiindcă nici o doamnă cu experiență, măcar în a flirta, n-ar fi rămas atît de aproape, atingîndu-l peste tot...

Foarte bine, recunoscu pentru sine, îşi lăsa imaginația şi apetitul să-i întunece gîndurile. Nu-l atingea chiar peste tot, dar corpul lui reacționa de parcă asta s-ar fi întîmplat. Era foarte aproape, ar fi putut să întindă mîna şi să-i atingă părul, să vadă cît era de moale şi... Doamne, îi simțea parfumul. Imediat, trupul îi deveni rigid. Ea îşi retrase mîna şi privi în sus, cu ochii ei albaştri şi nevinovați.

– S-a întîmplat ceva?

– De ce? întrebă el strangulat.

– V-ați încordat.

El zîmbi fără umor. Dacă ar fi ştiut ea... Elizabeth mai culese un spin, prins de gulerul hainei lui.

– Ca să fiu sinceră, aveți şi un ton cam neobişnuit.

James tuşi, încercînd să ignore felul în care degetele ei îi atinseră din greşeală marginea bărbiei.

– Mi s-a pus un nod în gît, răspunse gutural.

– Vai! spuse ea, făcînd un pas în spate ca să vadă rezultatul muncii sale. Mi-a scăpat un spin.

El îi urmări privirea în jos, spre coapsa lui.

– Îl scot eu pe acela, spuse repede.

Ea roşi.

– Da, aşa e cel mai bine, dar...

– Dar ce?

– Încă unul, rosti, tuşind stînjenită şi arătînd cu degetul.

– Unde? întrebă el, doar ca s-o facă să roşească mai mult.

– Acolo. Puţin mai sus.

Arătă spre locul cu pricina şi se uită în altă parte, roşie ca sfecla. James zîmbi larg. Uitase cît de distractiv era să le faci să roşească pe doamne.

– Poftim. Am scăpat de ei?

Ea se uită la el din nou, apoi dădu aprobator din cap.

– Îmi pare cu adevărat rău pentru... tufa de trandafiri, spuse ea, înclinînd capul cu tristeţe. Foarte, foarte rău.

Cînd auzi iar „îmi pare rău", lui James îi veni s-o apuce de umeri şi să scuture.

– Da, cred că am stabilit deja asta.

Una dintre mîinile ei delicate se ridică şi îi atinse obrazul, îngrijorată.

– Ştiu, dar aveţi faţa zgîriată şi ar trebui să punem nişte unguent acolo şi... Ce adulmecaţi?

Îl prinsese.

– Făceam asta?

– Da.

El îi zîmbi ca un băietan.

– Mirosiţi a trandafiri.

– Ba nu, răspunse ea zîmbind amuzată. Dumneavoastră mirosiţi a trandafiri.

James începu să rîdă. Îl durea bărbia, acolo unde ea îl lovise de două ori, iar piciorul îi zvîcnea fiindcă ea îl călcase,

şi tot corpul îl înţepa, de parcă ar fi înotat printre tufe de trandafir, ceea ce nu era departe de adevăr, dar el începu să rîdă.

O privi pe domnişoara Hotchkiss, care îşi muşca buza de jos şi-l privea neîncrezătoare.

– N-am înnebunit, dacă asta credeţi, spuse el zîmbind, deşi mi-ar plăcea să vă accept oferta de tratament medical.

Ea dădu scurt din cap.

– Atunci hai înăuntru. E o cameră mică, nu departe de bucătărie, unde ţine lady Danbury medicamentele. Sînt sigură că găsim acolo vreun unguent pe care să-l aplicăm pe răni.

– Şi dumneavoastră o să vă ocupaţi de...

– Zgîrieturi? îi termină ea propoziţia, zîmbind modest. Nu vă temeţi, sînt suficient de îndemînatică încît să nu vă cauzez răni mortale. Am curăţat mai multe tăieturi şi zgîrieturi decît aş fi vrut.

– Deci fraţii dumitale sînt mai mici?

Ea dădu din cap.

– Şi le place aventura. Chiar ieri, Lucas şi Jane m-au anunţat că au de gînd să construiască o fortăreaţă subterană, spuse ea rîzînd. Mi-au spus că trebuie să tai singurul nostru copac, ca să aibă ei grinzi de susţinere. Nu ştiu de unde le vin ideile, dar... Îmi pare rău! Cît de nepoliticos din partea mea să vorbesc atît despre ai mei.

– Nu, spuse James, surprins de graba cu care-i răspunsese. Îmi place să aud despre ei. Par minunaţi.

Privirea ei deveni mai blîndă, iar lui i se păru că gîndurile îi zburaseră undeva, departe, într-un loc foarte frumos, judecînd după zîmbetul visător.

– Aşa sînt, răspunse Elizabeth. Sigur, ne certăm, ca orice familie, dar... Vai! Uite la mine! Iar fac asta. Nu voiam decît să vă asigur că am destul de multă experienţă cu rănile minore.

– În cazul ăsta, rosti el cu fler, atunci am completă încredere în dumneata. Oricine s-a ocupat de copii mici ştie destule cît să oblojească rănile astea neînsemnate.

– Mă bucur să aflu că am aprobarea dumneavoastră, spuse ea pe un ton trist.

El întinse mîna.

– Facem armistiţiu? Pot să vă consider prietena mea?

Ea dădu din cap.

– Armistiţiu.

– Bine. Hai înapoi la conac.

Rîseră şi vorbiră pe drumul înapoi din grădina de trandafiri, şi abia la jumătatea distanţei spre casa Danbury îşi aminti James că o suspecta de şantaj.

* * *

Elizabeth îşi înmuie batista în alifia cu miros înţepător.

– S-ar putea să usture puţin, îl avertiză.

Domnul Siddons zîmbi larg.

– Cred că sînt destul de bărbat ca să... Au! Ce e în alifia asta?

– V-am spus că o să usture.

– Dar n-aţi spus şi că muşcă!

Elizabeth ridică borcanul la nas şi mirosi.

– Cred că e vreun fel de alcool aici. Miroase puţin a coniac. Are sens? Se pune coniac în aşa ceva?

– Nu, spuse el, dacă nu vrei să-ţi faci duşmani.

Ea mirosi din nou şi ridică din umeri.

– Nu-mi dau seama. Ar putea să fie coniac sau altă băutură. N-am preparat-o eu.

– Dar cine? întrebă el, părînd speriat.

– Lady Danbury.

James icni.

– Mă temeam de asta.

Elizabeth îl privi curioasă.

– De ce? Abia dacă o cunoaşteţi.

– E adevărat, dar familiile noastre au fost prietene mulţi ani. Credeţi-mă cînd spun că e o legendă printre cei din generaţia părinţilor mei.

– Vă cred, rîse Elizabeth. E o legendă şi printre cei de vîrsta mea. Tuturor copiilor din sat le e teamă de ea.

– Asta, spuse domnul Siddons pe un ton sec, chiar cred.

– Nu mi-am dat seama că o cunoaşteţi pe lady Danbury de dinainte să vă angajaţi aici, spuse ea, înmuind din nou batista în alifie.

– Da, este...

James tresări cînd ea îi tamponă fruntea.

– De asta m-a angajat, sînt sigur. Probabil că s-a gîndit că aş fi mai de încredere decît cineva recomandat de o agenţie.

– Ciudat. Înainte să veniţi, lady Danbury m-a trimis acasă mai devreme ca să poată să citească registrele contabile şi să memoreze cifrele, ca să fie sigură că n-o jefuiţi.

James îşi ascunse rîsul tuşind.

– A spus ea asta?

– Da.

Elizabeth se aplecă înainte, privindu-l atent.

– N-ar trebui s-o luaţi personal. Contesa ar spune la fel despre oricine. Chiar şi despre propriul ei fiu.

– Mai ales despre el.

Tînăra rîse.

– Înseamnă că o cunoaşteţi bine. Se plînge mereu de el.

– V-a povestit cum a rămas cu capul prins în...

– La castelul Windsor? Da, răspunse ea zîmbind şi ducîndu-şi degetele la buze, apoi chicotind. N-am rîs niciodată atît.

James îi zîmbi la rîndul lui, dezarmat la apropierea ei. Se simţea aproape bucuros.

– Îl cunoaşteţi?

– Pe Cedric?

Elizabeth făcu un pas în spate, ca să poată conversa la o distanţă confortabilă.

– Presupun că ar trebui să-i spun lordul Danbury acum, nu?

El ridică dintr-un umăr.

– Puteţi să-i spuneţi oricum de faţă cu mine. Eu, unul, spun că e un...

Ea îl dojeni cu o mişcare din arătător.

– Cred că sînteţi cam obraznic, domnule Siddons, şi că încercaţi să mă faceţi să spun ceva ce o să regret.

El zîmbi viclean.

– Aş preferea să vă forţez să faceţi ceva ce aţi putea regreta.

– Domnule Siddons, rosti ea supărată.

El ridică din umeri.

– Îmi cer scuze.

– Se întîmplă chiar să-l cunosc pe noul lord Danbury, continuă ea, aplecînd bărbia şi privindu-l direct în ochi, ca să-i dea de înţeles că schimbase oficial subiectul. Nu foarte bine, evident. E ceva mai în vîrstă decît mine, aşa că nu ne-am jucat împreună cînd eram mici, dar vine în vizită la mama lui din cînd în cînd, aşa că drumurile ni se întîlnesc uneori.

James se gîndi că, dacă lui Cedric îi trecea prin cap să-şi viziteze curînd mama, travestiul lui avea să fie deconspirat. Chiar dacă mătuşa Agatha reuşea să-i povestească

situaţia din timp, Cedric n-ar fi putut să tacă din gură. Omul n-avea nici o idee despre ce însemna discreţia şi nici un pic de bun-simţ. James clătină din cap fără să se gîndească prea bine la ce face. Slavă Domnului că prostia nu se moştenea.

– Ce s-a întîmplat? întrebă domnişoara Hotchkiss.

– Nimic. De ce?

– Aţi clătinat din cap.

– Chiar aşa?

Ea aprobă.

– Cred că n-am fost suficient de blîndă. Îmi pare foarte rău.

El îi prinse mîna în mîna lui şi o privi însetat.

– Nici îngerii n-ar fi putut să fie mai blînzi.

Ea făcu ochii mari şi, pentru o clipă, se uită direct la el, înainte să-şi privească mîna prinsă în mîna lui. James aşteptă ca ea să obiecteze, însă asta nu se întîmplă, aşa că îi dădu el drumul, mîngîind-o înainte cu degetul mare pe încheietură.

– Îmi cer iertare, murmură. Nu ştiu ce m-a apucat.

– Nu-i nimic, spuse ea întretăiat. Aţi avut parte de un adevărat şoc. Nu în fiecare zi se întîmplă să cadă cineva într-o tufă de trandafiri.

El nu răspunse, ci doar întoarse capul, ca ea să-i curete o zgîrietură de lîngă ureche.

– Nu vă mişcaţi, rosti Elizabeth încet. Trebuie să aplic unguentul pe zgîrietura cea mai adîncă.

El închise gura, iar ea îşi ţinu răsuflarea şi se aplecă spre el. Tăietura era în stînga şi dedesubtul gurii lui, curbată pînă la gropiţa de sub buza de jos.

– E un pic de pămînt aici, murmură ea. Eu... Staţi nemişcat, trebuie să...

Îşi muşcă buza de jos şi se aplecă pînă la nivelul lui. Îi atinse buza cu degetele şi o ridică blînd, ca să poată ajunge la zgîrietură.

– Aşa, şopti, curăţînd locul, uimită că putea să vorbească, deşi inima îi bătea foarte repede.

Nu fusese niciodată atît de aproape de un bărbat, şi acela în mod deosebit o tulbura mai mult decît oricare. Simţea dorinţa aproape absurdă să-i mîngîie trăsăturile şi să-şi treacă degetele peste arcadele elegante ale sprîncenelor lui închise la culoare.

Se străduí să expire, apoi îl privi în ochi. Se uita la ea cu o expresie ciudată, pe jumătate amuzată, pe jumătate cu totul altceva. Elizabeth avea încă mîna pe buza lui şi, cumva, imaginea ei atingîndu-l i se păru mai periculoasă decît atingerea în sine. Tresări şi îşi retrase mîna.

– Aţi terminat? întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Sper că n-a durut prea tare.

Privirea lui se întunecă.

– N-am simţit nimic.

Elizabeth simţi cum zîmbeşte timid, apoi făcu un pas în spate ca să-şi regăsească echilibrul.

– Sînteţi un pacient cu totul diferit de fratele meu, spuse, încercînd să conducă discuţia spre un subiect mai puţin periculos.

– Cred că el nu tresare la fel de mult ca mine, glumi domnul Siddons.

– Nu, răspunse Elizabeth rîzînd puţin, dar ţipă mult mai tare.

– Aţi spus că-l cheamă Lucas?

Ea dădu din cap.

– Vă seamănă?

Ochii tinerei, care pînă atunci studiaseră un tablou atîrnat pe perete ca să evite să-l privească pe Siddons, se îndreptară brusc spre chipul lui.

– Ce întrebare neobişnuită.

El ridică din umeri.

– Ca şi dumneata, şi eu sînt curios.

– Ei bine, da, seamănă. Toţi patru semănăm. Părinţii mei erau blonzi amîndoi.

James tăcu o clipă, gîndindu-se la cuvintele ei. Era greu să nu observe că vorbise despre părinţi la trecut.

– Înseamnă că nu mai trăiesc. Aşa e? rosti cu blîndeţe.

Ea dădu aprobator din cap, iar el observă cum încordarea îi cuprinse chipul atunci cînd se întoarse într-o parte.

– Au trecut cinci ani, spuse Elizabeth. Ne-am obişnuit să fim singuri, dar încă este...

Înghiţi în sec, apoi continuă:

– Încă este greu.

– Îmi pare rău.

Ea tăcu un moment, apoi rîse puţin, forţat.

– Credeam că am căzut de acord să nu mai spunem asta.

– Nu, o tachină el, încercînd să glumească, respectîndu-i dorinţa să nu discute despre durerea ei. Am căzut de acord că dumneata n-o să mai spui. Eu, pe de altă parte...

– Foarte bine, răspunse ea, clar uşurată că el nu insista. Dacă doreşti cu adevărat să-ţi ceri scuze, scriu cu plăcere o listă a greşelilor dumitale.

El se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

– Chiar ai face asta?

– Cu siguranţă. Bine, nu am decît trei zile de greşeli din care să mă documentez, dar sînt destul de convinsă că pot să umplu cel puţin o pagină.

– Doar atît? Înseamnă că trebuie să mă străduiesc mai mult... Domnişoară Hotchkiss?

Întregul ei trup se încordase şi se uita urît spre uşă.

– Ieşi afară, şuieră.

James se ridică şi se uită peste masa în spatele căreia era aşezat. Pisica mătuşii Agatha stătea în prag, aşezată pe labele din spate.

– E vreo problemă? întrebă James.

Elizabeth nu-şi luă nici o clipă ochii de la animal.

– Pisica asta e un pericol public.

– Malcom? întrebă el, zîmbind larg şi apropiindu-se de felină. El n-ar face rău nici unei muşte.

– Nu pune mîna pe el, îl avertiză Elizabeth. E foarte rău.

Dar James ridică pisica, iar Malcom începu să toarcă zgomotos şi-şi ascunse capul în gulerul hainei lui. Elizabeth rămase cu gura căscată.

– Trădătorul! Eu încerc să mă împrietenesc cu el de trei ani!

– Credeam că lucrezi aici de cinci ani.

– Aşa e, dar am renunţat să mai încerc după primii trei. O femeie poate să suporte scuipăturile unei pisici doar pînă la un punct.

Malcom o privi, ridică nasul în aer, apoi reîncepu să se alinte pe lîngă James, care chicoti şi se întoarse pe scaunul său.

– Sînt sigur că eu sînt o provocare pentru el. Nu pot să sufăr pisicile.

Elizabeth îl privi sarcastic.

– Ciudat, dar nu mi se pare că n-ai putea să le suferi.

– Ei bine, pe asta o plac.

– Ce potrivit, spuse ea ca pentru sine. Un bărbat care urăşte toate pisicile, cu o singură excepţie, şi un motan care urăşte pe toată lumea, cu excepţia unei singure persoane.

– Două, dacă o numeri şi pe lady Danbury.

James zîmbi larg şi se sprijini de spătarul scaunului, deodată foarte mulţumit de viaţa sa. Nu mai era la Londra, se îndepărtase de toate debutantele naive şi de mamele lor insistente şi, cumva, ajunsese în compania acestei tinere încîntătoare, care probabil că n-o şantaja pe mătuşa lui sau, dacă o şantaja, ei bine, inima lui nu mai bătuse de ani buni pe cît de repede bătuse cînd îl atinsese ea.

Dat fiind că nu reuşise să se simtă atras de nici măcar una dintre posibilele partenere din Londra, acest lucru avea măcar puţină însemnătate. Şi, poate, se gîndi cu un dor pe care nu-l mai simţise de multă vreme, dacă ea o şantaja pe Agatha, poate că avea un motiv suficient de bun. Poate că avea o rudă bolnavă sau era ameninţată cu evacuarea. Poate că avea nevoie de bani dintr-un motiv important, meritoriu, şi nu intenţiona s-o facă de rîs pe contesă împrăştiind zvonuri.

Îi zîmbi, hotărît s-o strîngă în braţe înainte de finalul săptămînii şi, dacă o să-i placă pe cît de mult se aştepta, chiar s-o curteze mai departe.

– Dacă mă convingi, o tachină el, aş putea să pun o vorbă bună pentru dumneata la prietenul nostru cu blană, aici de faţă.

– Nu mă mai interesează să... Vai de mine!

– Ce s-a întîmplat?

– Cît e de tîrziu?

El îşi scoase ceasul de buzunar şi, spre surpriza sa, ea se repezi şi i-l luă din mînă.

– Vai de mine! exclamă. Trebuia să fiu în salonul lui lady Danbury acum douăzeci de minute. Îi citesc în fiecare dimineaţă şi...

– Sînt sigur că n-o să se supere. Pînă la urmă, adăugă el făcînd semn spre zgîrieturile de pe faţa sa, există dovezi ample că ai avut grijă de cineva rănit şi chinuit.

– Da, dar nu înțelegi. N-ar trebui să... Adică, ar trebui să exersez...

Pe chip i se citi dintr-o dată o stînjeneală teribilă, iar Elizabeth își duse mîna la gură, astupînd-o. El se ridică și se apropie mult de ea, intenționînd s-o intimideze.

– Ce voiai să spui?

– Nimic, ciripi ea. Am jurat că nu mai fac asta.

– Ce ai jurat că nu mai faci?

– Nu, nimic. Jur. Pe mai tîrziu.

Apoi, înainte ca el să apuce s-o prindă, ea ieși în fugă din cameră.

* * *

James rămase ca trăsnit, privind un minut întreg în urma ei, spre ușa pe care fugise tînăra. Domnișoara Elizabeth Hotchkiss era foarte ciudată. Tocmai cînd începuse în sfîrșit să se poarte mai natural – era convins că femeia blîndă și bună, cu o minte ascuțită, era adevărata Elizabeth, ea începuse să se poarte ciudat și să spună tot felul de lucruri lipsite de sens.

Ce spunea că trebuie să facă? Să-i citească mătușii ei? Spusese că trebuia să exerseze ceva, apoi că jurase să nu mai facă acel lucru... Ce naiba însemnau toate astea?

Scoase capul pe coridor și se uită în jur. Era liniște peste tot. Elizabeth... oare cînd începuse să se gîndească la ea ca fiind Elizabeth și nu domnișoara Hotchkiss? Nu era pe nicăieri, stătea probabil ascunsă în bibliotecă, alegînd cărți pentru mătușa Agatha...

Asta trebuia să fie! Cartea. Cînd o văzuse la el în casă, era aplecată peste un exemplar din „Eseurile" lui Bacon. Își aminti momentul în care încercase să ridice de jos cartea mică și roșie, în ziua în care se cunoscuseră. Ea se speriase, aproape că sărise în fața lui ca să pună mîna pe volum... Probabil crezuse că el făcuse, cumva, rost de cartea ei. Dar, oare, ce era ascuns în paginile acelea?

Capitolul 6

O privi ziua întreagă. Știa cum să urmărească pe cineva, cum să alunece prin unghere și cum să se ascundă în camerele goale. Elizabeth, care nu avea de ce să creadă că e urmărită, nu știu nimic din toate astea. James o ascultă cîntînd cu voce tare în timp ce se plimba de sus în jos pe coridor, aducîndu-i tot felul de mici lucruri neimportante mătușii sale.

Elizabeth o trata pe Agatha cu respect și cu afecțiune. James se străduia să detecteze vreo urmă de nerăbdare sau de furie, dar, de fiecare dată cînd mătușa se purta nerezonabil, tînăra ei însoțitoare adopta o atitudine amuzată și indulgentă, pe care el o găsea încîntătoare.

Rezistența ei în fața toanelor mătușii lui era de-a dreptul admirabilă. James și-ar fi pierdut cumpătul înainte de amiază. Domnișoara Hotchkiss încă mai zîmbea atunci cînd plecă de la conacul Danbury, la ora patru după-amiaza.

James o privi de la fereastră cum se îndepărtează pe alee. Își legăna încet capul dintr-o parte într-alta, iar el avu impresia că ea cîntă încet, pentru sine, și simți un val de afecțiune pentru ea. Fără să se gîndească, începu să fluiere.

– Ce melodie e asta?

Ridică privirea. Mătușa sa apăruse la intrarea în salon, sprijinindu-se în baston.

– Nu e o melodie ale cărei versuri să vrei să le cunoști, răspunse el zîmbind impertinent.

– Prostii! Dacă sînt deochiate, cu siguranță vreau să le aflu.

James rîse.

– Mătușă Agatha, nu ți-am spus versurile nici cînd m-ai prins fredonînd imnul marinarilor, cînd aveam doisprezece ani, şi cu siguranță n-o să-ți spun acum versurile melodiei ăsteia.

– Hmm, făcu ea nemulțumită, bătînd din baston şi răsucindu-se pe călcîie. Vino să-mi ții companie cît iau ceaiul.

James o urmă şi se aşeză pe un fotoliu din fața ei.

– De fapt, începu el, mă bucur că m-ai invitat. Voiam să-ți vorbesc despre însoțitoarea ta.

– Domnişoara Hotchkiss?

– Da, spuse el, încercînd să pară dezinteresat. Micuță, blondă.

Agatha zîmbi atoateştiutor, cu o privire şireată în ochii albaştri şi vii.

– Deci ai observat.

James se prefăcu a nu pricepe.

– Că are părul blond? Ar fi greu să nu observe cineva, mătuşă.

– Mă refeream la faptul că e foarte simpatică, şi ştii bine.

– Domnişoara Hotchkiss e, cu siguranță, atrăgătoare, spuse el, dar...

– Dar nu e genul tău de femeie, termină ea fraza în locul lui. Ştiu, adăugă privindu-l. Am uitat cum îți place să bei ceaiul.

James o privi cu neîncredere. Mătuşa Agatha nu uita niciodată nimic.

– Cu lapte şi fără zahăr, spuse bănuitor. De ce ai crede că domnişoara Hotchkiss nu e genul meu de femeie?

Agatha ridică puțin din umeri, apoi turnă ceaiul.

– Are o eleganță mai puțin evidentă.

James tăcu o clipă, apoi răspunse:

– Mi se pare că tocmai am fost insultat.

– Ei bine, trebuie să recunoşti că femeia cealaltă era puțin... cum să spunem? întrebă, întinzîndu-i ceaşca. Exagerată?

– La cine te referi?

– Ştii tu. Aceea cu părul roşcat şi cu...

Ridică mîinile pînă la piept şi începu să facă mişcări largi, circulare.

– Ştii tu.

– Mătuşă Agatha, doamna aceea e cîntăreață de operă!

– Ei bine, pufni ea, cu siguranță n-ar fi trebuit să mi-o prezinți.

– Nici nu ți-am prezentat-o, răspunse James pe un ton incordat. Ai venit spre mine cu toată viteza, în plină stradă, cu discreția unei ghiulele.

– Dacă ai de gînd să mă insulți...

– Am încercat să te evit, o întrerupse el. Am încercat să scap, dar nu, tu nu mi-ai dat voie.

Ea duse, cu un gest dramatic, mîna la inimă.

– Te rog să mă ierți pentru că sînt o rudă îngrijorată. Ne rugăm de tine să te însori de ani buni, şi eram pur şi simplu curioasă cine era însoțitoarea ta.

James respiră adînc, ca să se calmeze, şi încercă să-şi destindă muşchii umerilor. Nimeni nu se pricepea mai bine să-l facă să se simtă ca un adolescent decît mătuşa sa.

– Cred, spuse pe un ton ferm, că discutam despre domnişoara Hotchkiss.

– Da, aşa e! exclamă Agatha, apoi bău din ceaşca sa de ceai şi zîmbi. Domnişoara Hotchkiss. O fată încîntătoare. Şi atît de echilibrată! Nu cum sînt domnişoarele astea din

Londra, pe care le tot întîlnesc la petreceri. Dacă ai judeca după ele, ai putea să crezi că inteligența și bun-simțul au dispărut cu totul din populația britanică.

James era întrutotul de acord cu ea, dar acela nu i se părea momentul potrivit pentru o astfel de discuție.

– Domnișoara Hotchkiss? îi aminti el.

Mătușa sa îl privi, clipi o dată, apoi spuse:

– Nu știu ce m-aș face fără ea.

– Poate că ai avea cinci sute de lire mai mult? sugeră el.

Ceașca Agathei lovi cu putere farfurioara.

– Doar n-o bănuiești pe Elizabeth.

– Are acces la lucrurile tale personale, îi atrase el atenția. Se poate ca tu să fi păstrat vreo dovadă? Ea ar fi putut să caute printre ele ani la rînd.

– Nu, rosti Agatha încet, într-un fel care, cumva, era foarte autoritar. Nu Elizabeth. Ea nu ar face niciodată așa ceva.

– Mă ierți, mătușă, dar cum poți să fii sigură?

Ea îl împunse cu o privire aspră.

– Știi bine, James, că judec bine oamenii. Ar trebui să-ți ajungă asta.

– Sigur că îi judeci bine, Agatha, dar...

Ea ridică mîna.

– Domnișoara Hotchkiss e bună, blîndă și sinceră, iar eu refuz să mai ascult chiar și un singur cuvînt jignitor despre ea.

– Foarte bine.

– Dacă nu mă crezi, n-ai decît să petreci puțin timp cu fata asta și o să vezi că am dreptate.

James se sprijini de spătarul scaunului, mulțumit.

– Așa o să fac.

* * *

În acea noapte o visă. Era aplecată deasupra blestematei aceleia de cărți roșii, cu părul ei lung și blond desfăcut, strălucind ca razele lunii. Purta o cămașă de noapte albă, semn al inocenței, care o acoperea din cap pînă în picioare, dar, cumva, el știa exact cum arăta ea pe dedesubt și o dorea cu disperare.

După aceea o visă fugind de el, rîzînd peste umăr, cu părul fluturîndu-i în urmă și mîngîindu-i obrajii cînd se apropia de ea. De fiecare dată cînd întindea mîna ca s-o atingă, tînăra îi aluneca printre degete, și de fiecare dată cînd credea că era destul de aproape ca să citească titlul cărții roșii, literele aurii se mișcau și se încolăceau, iar el se împiedica și-și pierdea răsuflarea.

Cu răsuflarea tăiată se și trezi, ridicîndu-se direct în capul oaselor, în lumina dimineții care abia începea să atingă orizontul. Era puțin amețit, respira greu și nu putea să se gîndească decît la un singur lucru. La Elizabeth Hotchkiss.

* * *

Elizabeth ajunse la casa Danbury în acea dimineață cu o încruntătură între sprîncene. Jurase că n-avea nici măcar să se mai uite la coperta cărții „Cum să te căsătorești cu un marchiz", dar cînd ajunsese acasă cu o zi înainte, găsise cartea la ea pe pat, iar legătura roșu-aprins aproape că o provoca să arunce o privire.

Își spusese că n-avea să citească decît puțin. Nu voia decît să vadă dacă era ceva în carte despre cum să fii inteligentă și să-l faci să rîdă pe alesul tău, dar, înainte să-și dea seama ce face, se așezase deja pe marginea patului, cufundată în lectură.

Citise atîtea reguli şi indicaţii încît o cuprinsese ameţeala. Nu trebuia să flirteze cu bărbaţii însuraţi, nu trebuia să le dea sfaturi bărbaţilor şi era imperios necesar să renunţe la orice peţitor care uita data zilei ei de naştere.

– Slavă Domnului pentru lucrurile mici, murmură pentru sine însăşi, intrînd în foaierul conacului Danbury.

Pînă la ziua ei mai erau nouă luni, adică destul timp încît să nu interfereze cu eforturile unui eventual peţitor... Pentru Dumnezeu! Unde-i era capul? Îşi spusese că n-avea să-i dea voie doamnei Seeton să-i spună ce să facă, şi iată că...

– Pari foarte serioasă în dimineaţa asta.

Elizabeth tresări şi ridică privirea.

– Domnule Siddons, spuse, cu vocea mai ascuţită cînd rosti prima silabă a numelui lui. Cît de bine îmi pare să te văd.

El făcu o plecăciune.

– Sentimentul, te asigur, e împărtăşit.

Ea zîmbi crispat, simţindu-se deodată foarte stînjenită în prezenţa acelui bărbat. Petrecuseră cîteva momente plăcute împreună cu o zi înainte, iar Elizabeth simţise chiar că ar fi putut să devină prieteni, dar asta înainte de...

Tuşi. Înainte să stea trează o jumătate din noapte, gîndindu-se la el. El scoase şi îi oferi imediat batista. Elizabeth simţi că roşeşte şi speră să nu fie foarte evident.

– Nu e nevoie, spuse repede. Doar mi-am dres glasul.

Se auzi o bufnitură.

– Cred că e lady Danbury, murmură domnul Siddons, fără ca măcar să se obosească şi să se întoarcă spre direcţia din care se auzise sunetul.

Elizabeth îşi ascunse zîmbetul compătimitor şi întoarse capul. Într-adevăr, lady Danbury era la capătul celălalt al coridorului, bătînd din baston. Malcom stătea lîngă ea, pe podea, şi rînjea batjocoritor.

– Bună dimineaţa, lady Danbury, spuse Elizabeth, îndreptîndu-se degrabă spre doamna mai în vîrstă. Cum vă mai simţiţi?

– De parcă aş avea şaptezeci şi doi de ani, răspunse aceasta.

– Păcat, spuse Elizabeth fără să clipească, fiindcă eu ştiu, din cele mai bune surse, că nu aveţi mai mult de şaizeci şi şapte.

– Fetişcană impertinentă! Ştii foarte bine că am şaizeci şi şase.

Elizabeth îşi ascunse zîmbetul.

– Aveţi nevoie de ajutor ca să mergeţi în salon? Aţi luat micul dejun?

– Am mîncat două ouă şi trei felii de pîine prăjită, şi nu vreau să stau în salon azi-dimineaţă.

Elizabeth clipi, surprinsă. Ea şi lady Danbury petreceau fiecare dimineaţă în salon şi, dintre multele discursuri pe care le ţinea contesa, preferatul său era cel despre calităţile profilactice ale rutinei.

– Am hotărît să merg în grădină, anunţă lady D.

– Am înţeles, spuse Elizabeth. E o idee minunată. Aerul e proaspăt în dimineaţa asta, iar briza e...

– Vreau să trag un pui de somn.

Anunţul o lăsă fără cuvinte pe Elizabeth. Lady Danbury adormea adesea în timp ce ea citea, dar n-ar fi recunoscut niciodată şi cu siguranţă n-o auzise folosind expresia „să trag un pui de somn".

– Aveţi nevoie de ajutor pînă în grădină? întrebă domnul Siddons. Vă însoţesc bucuros.

– Deloc, spuse lady D pe un ton hotărît. Nu mă mişc prea repede în ultima vreme, dar nu sînt moartă. Hai, Malcom, adăugă, apoi se îndepărtă încet, cu motanul mergînd fericit alături de ea.

Elizabeth se uită în urma lor, cu o mînă dusă la obraz, şocată.

– Remarcabil, cît de bine a dresat pisica, spuse James.

Elizabeth se întoarse spre el cu o privire uluită.

– Dumneata ce părere ai? Ţi s-a părut bolnavă?

– Nu. De ce?

Ea făcu semn din mînă spre silueta care se îndepărta, incapabilă să spună cît de şocată era. James o privi cu o expresie amuzată.

– E chiar atît de neobişnuit că vrea să tragă un pui de somn în grădină? E vreme bună.

– Da! răspunse tînăra pe un ton prea ridicat, probabil din cauza îngrijorării. E foarte ciudat.

– Ei bine, sînt sigur că ea...

– Repet, e ciudat, adăugă Elizabeth, clătinînd din cap. Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place deloc.

El aplecă puţin capul şi-o măsură din priviri.

– Ce propui dumneata să facem?

Ea îşi îndreptă spatele.

– Am de gînd s-o spionez.

– Vrei să te uiţi la ea cum doarme? întrebă el nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Ai dumneata o idee mai bună?

– Mai bună decît să mă uit cum doarme o doamnă în vîrstă? Ei bine, da, dacă ar trebui cu tot dinadinsul, cred că aş putea să găsesc cîteva opţiuni de petrecere a timpului liber...

– Taci din gură! spuse ea enervată. Oricum n-am nevoie de ajutorul dumitale.

James zîmbi.

– De parcă l-ai fi cerut!

– Aşa cum bine ai scos în evidenţă, rosti ea ridicînd bărbia cu un gest superior, nu-i atît de dificil să te uiţi cum

doarme o bătrînă. Sînt sigură că dumneata ai alte lucruri de făcut, mai importante. Ziua bună.

James rămase cu gura căscată în urma ei. Fir-ar să fie, nu intenţionase s-o jignească.

– Elizabeth, aşteaptă!

Ea se opri şi se întoarse, probabil mai surprinsă că el îi folosise numele mic decît de reacţia necontrolată. La naiba, chiar şi pe el însuşi se surprinsese. Începuse să-i spună Elizabeth de cînd se gîndea atît de des la ea, şi...

– Da? întrebă ea pînă la urmă.

– Vin cu tine.

Ea îi aruncă o privire iritată.

– Ştii cum să faci linişte, da? Nu vreau să ne prindă că o spionăm.

James dădu să zîmbească şi abia reuşi să-şi ascundă amuzamentul.

– Poţi să fii sigură că n-o să mă dau de gol, spuse pe un ton serios. Mă mîndresc cu faptul că sînt un bun spion.

Ea făcu o grimasă şi spuse:

– Ce afirmaţie ciudată. În plus... te simţi bine?

– Foarte bine. De ce?

– Parcă ai vrea să strănuţi.

El văzu cu coada ochiului un aranjament floral şi răspunse:

– Florile mă fac să strănut.

– Ieri, în grădina de trandafiri, n-ai strănutat.

El îşi drese glasul şi încercă să găsească repede un răspuns.

– Astea nu sînt trandafiri, spuse arătînd spre vază.

– Oricum ar fi, nu pot să te iau cu mine, rosti ea făcînd un semn cu capul. În grădină sînt numai flori. Dacă vii, o să strănuţi la fiecare două minute.

– A, ba nu, spuse el repede. Numai florile tăiate îmi provoacă strănut.

Ea îl privi bănuitor.

– N-am mai auzit de o astfel de afecțiune.

– Nici eu. Nu cunosc pe nimeni care să reacționeze ca mine. Probabil că are legătură cu ceva din tulpină. Ceva ce... ce se eliberează în aer atunci cînd e tăiată tulpina.

Ea îl mai privi o dată, la fel de bănuitor, așa că el înflori povestea adăugînd:

– Mi-e foarte greu să curtez o doamnă, fiindcă... Dumnezeu să mă aibă în pază dacă vreau să-i ofer flori.

– Foarte bine, spuse ea scurt. Vino cu mine, dar, dacă strici ceva...

– N-o să stric, o asigură el.

– Dacă strici ceva, repetă ea mai tare, n-o să te iert niciodată.

El făcu o plecăciune scurtă și spuse:

– Condu-mă dumneata, domnișoară Hotchkiss.

Ea făcu doi pași, apoi se opri și se răsuci spre el, cu o privire puțin nesigură.

– Mai devreme mi-ai spus pe nume.

– Iartă-mă, murmură el. Am greșit.

James urmări caleidoscopul de emoții de pe chipul ei. Nu era sigură dacă trebuia să-i dea voie să-i folosească numele mic. Natura ei prietenoasă ducea o luptă aprigă cu nevoia de a-l ține la distanță. Pînă la urmă strînse din buze și rosti:

– Nu contează. Noi, servitorii, nu sîntem foarte formali aici, la conacul Danbury. Dacă bucătăreasa și majordomul pot să-mi spună Elizabeth, poți să-mi spui și tu la fel.

Pe James îl cuprinse un sentiment absurd de satisfacție.

– Atunci și tu trebuie să-mi spui mie James.

– James, rosti ea, testîndu-i numele. Nu trebuie să mă refer la tine cu numele mic, desigur, dacă mă întreabă cineva despre tine, adăugă.

– Sigur că nu. Dacă sîntem singuri, însă, n-are rost să ne formalizăm.

Ea dădu din cap.

– Foarte bine, domnule...

Zîmbi stînjenită.

– James. Ar trebui să mergem.

El o urmă prin labirintul de coridoare – Elizabeth insistase să aleagă o rută ocolitoare, ca să nu-i trezească bănuieli lui lady Danbury. James nu-și dădea seama cum ar fi putut prezența lor în sala de bal, în salonul pentru micdejun și în bucătărie, toate în aceeași dimineață, să fie considerată altfel decît suspectă, dar își păstră gîndurile pentru sine. Tînăra se bucura, evident, să conducă, plus că lui îi plăcea s-o privească din spate.

Cînd ieșiră în sfîrșit la aer, în partea de est a casei, aproape de intrarea principală, erau pe cît se putea de departe de grădină.

– Am fi putut să ieșim prin salonul de muzică, explică Elizabeth, dar pe aici ne ascundem în spatele tufelor și ocolim toată grădina.

– O idee foarte bună, murmură el, urmînd-o în ascunzătoare.

Tufișurile erau înalte și îi ascundeau cu totul de ochii oricui din conac. Spre marea lui surpriză, Elizabeth dădu colțul și începu să fugă. Ei bine, poate nu chiar să fugă, dar cu siguranță să se miște cu o viteză aflată undeva între mers și alergare.

El avea picioarele mult mai lungi decît ale ei și îi era suficient să facă pașii mai mari.

– Chiar atît de tare ne grăbim? întrebă.

Ea se răsuci spre el, ca să-l privească, dar continuă să meargă.

– Sînt foarte îngrijorată din cauza lui lady Danbury, spuse, apoi grăbi pasul din nou.

James găsea că această escapadă era foarte potrivită ca s-o studieze pe Elizabeth, dar, pragmatic cum era, se simți obligat să comenteze:

– Cu siguranță că viața la conacul Danbury nu e atît de plictisitoare încît lucrul cel mai ciudat care se întîmplă vara e că o doamnă în vîrstă trage un pui de somn în grădină.

Ea se răsuci din nou ca să-l privească.

– Îmi pare rău că găseşti compania mea ca fiind plictisitoare dar, dacă-ți aminteşti, nu te-a obligat nimeni să mă însoțeşti.

– Compania ta e orice, numai plictisitoare nu, spuse el, zîmbindu-i fermecător, doar că nu pricep ce atîta grabă.

Ea se opri brusc, puse mîinile în şold şi îi aruncă o privire aspră.

– Ai fi bună de guvernantă, cu privirea asta, o împunse el.

– Lady Danbury nu trage niciodată un pui de somn, rosti ea apăsat, uitîndu-se la el pe cît de urît ştia. Ea trăieşte şi respiră pentru rutină. Două ouă şi trei felii de pîine prăjită la micul dejun, în fiecare dimineață. Treizeci de minute de brodat, în fiecare zi. Corespondența e sortată şi primeşte răspuns la ora trei după-amiaza, în fiecare zi. Şi...

James ridică o mînă.

– Am înțeles.

– Nu trage niciodată un pui de somn.

El dădu încet din cap, întrebîndu-se ce ar mai fi putut să spună. Ea pufni, apoi se întoarse cu spatele şi începu din nou să meargă foarte repede. James o urmă în pas lejer. Distanța dintre ei crescu puțin, iar tînărul marchiz fu nevoit să se grăbească. Exact în acel moment văzu o rădăcină crescută pe alee.

– Ai grijă la...

Ea aterizâ pe pămînt, cu un braț într-o parte, precum aripa elegantă a unei păsări, şi cu altul înainte, menit să-i împiedice căderea.

– Rădăcină, încheie el, apoi se repezi spre ea. Te-ai lovit?

Ea clătina din cap şi vorbea încet, ca pentru sine.

– Sigur că nu, spuse, dar tresări în acelaşi timp, aşa că James nu o crezu.

Se aplecă alături de ea şi se uită la mîna pe care căzuse.

– Te doare brațul ăsta?

– N-am nimic, insistă ea, trăgîndu-şi mîna şi scuturîndu-se de bucățelele de pietriş şi țărînă care i se lipiseră de piele.

– Mă tem că sînt nevoit să verific eu însumi asta.

– Cumva, spuse ea supărată, cred că e vina ta.

El nu reuşi să-şi ascundă zîmbetul uimit.

– Vina mea?

– Nu sînt sigură cum sau de ce, dar, dacă există dreptate pe lume, am căzut din vina ta.

– Dacă e vina mea, spuse el pe un ton care se dorea foarte serios, atunci chiar trebuie să îmi răscumpăr greşeala şi să-ți curăț rănile.

– Dar nu am...

– Foarte rar accept refuzurile.

Oftînd apăsat, ea întinse mîna şi spuse un „poftim" lipsit de eleganță. James îi răsuci cu blîndețe încheietura. Ea nu reacționă pînă cînd el nu-i îndoi la loc palma.

– Au! strigă Elizabeth, evident supărată că-şi dăduse la iveală suferința. Nu m-a durut prea tare, spuse repede. Sînt sigură că nu e luxată.

– Sînt sigur că ai dreptate, admise el, fiindcă nu vedea nici o indicație că locul ar fi început să se umfle, dar trebuie

să foloseşti mai mult mîna cealaltă o zi, două, şi poate că ai vrea să ne întoarcem în casă şi să pui nişte gheaţă sau o bucată de carne rece acolo.

– Nu am timp, spuse ea tăios, ridicîndu-se. Trebuie să văd ce face lady Danbury.

– Dacă, într-adevăr, doarme, aşa cum te temi, atunci cred că exagerezi cu îngrijorarea.

Elizabeth îi aruncă o privire supărată.

– Cu alte cuvinte, spuse el cît putu de blînd, nu e nevoie să-ţi rişti viaţa şi membrele, grăbindu-te.

O văzu cum îşi cîntărea cuvintele, dar pînă la urmă alese să clatine din cap şi să rostească doar:

– N-ai decît să faci cum crezi.

După aceea se răsuci pe călcîie şi o luă din nou la fugă. James scoase un sunet de nemulţumire, încercînd să-şi amintească de ce se ţinea după ea. Mătuşa Agatha, îşi aminti sieşi. Despre ea era vorba. Trebuia să afle dacă Elizabeth o şantaja pe contesă.

Instinctul îi spunea că nu. Oricine se arăta în aşa măsură de îngrijorat pentru o doamnă în vîrstă insistentă şi adesea enervantă, aproape sigur n-o şantaja, dar James nu bănuia pe nimeni altcineva, aşa că îşi continuă drumul în urma ei. Cînd tînăra trecu de încă un colţ, el o pierdu din vedere, dar o prinse din urmă cu paşii lui mari. Stătea perfect nemişcată, cu spatele drept, lipit de tufişuri, şi cu capul răsucit ca să privească peste umăr.

– Ce vezi? o întrebă.

– Nimic, recunoscu ea, dar a început să mă doară foarte tare gîtul.

James îşi ascunse zîmbetul şi spuse pe un ton serios:

– Vrei să arunc şi eu o privire?

Ea se uită în faţă şi, cu o grimasă de durere,îşi aplecă gîtul într-o parte, apoi ridică din nou capul, apoi îşi frecă puţin ceafa.

– Crezi că poţi să faci asta fără să fii văzut?

Imagini din misiunile lui anterioare în Franţa, Spania şi acolo, pe pămînt englezesc, îi trecură lui James prin faţa ochilor. Se pricepea de minune să nu fie văzut.

– Ei, spuse distant, cred că mă descurc.

– Foarte bine, răspunse Elizabeth, dîndu-se la o parte. Dar dacă ţi se pare, chiar şi pentru o clipă, că te vede, să te retragi.

James zîmbi larg şi o salută milităreşte.

– Tu eşti generalul.

În acel moment, Elizabeth uită de tot. Uită că nu avea cum să-şi susţină fraţii mai mici, că lady Danbury se purta foarte ciudat şi că, probabil, se îmbolnăvise. Uită chiar şi blestematele de edicte din cartea doamnei Seeton şi mai ales uită că acel bărbat o făcea să tresară de emoţie de fiecare dată cînd ridica sprîncenele.

Nu reuşi să se mai gîndească decît la cît de bine se simţea şi la zîmbetul fermecător al lui James Siddons. Rîzînd puţin, îl împinse amical.

– Termină, rosti pe un ton pe care abia dacă şi-l recunoscu.

– Ce să termin? întrebă el cu o expresie aproape ridicol de inocentă pe chip.

Ea îi imită salutul.

– Mi-ai dat ordine cu mare eficienţă şi frecvenţă, spuse James. Mi se pare normal să te compar cu...

– Vezi ce face lady Danbury, îl întrerupse ea.

James zîmbi atoateştiutor şi se apropie de marginea tufişurilor.

– Vezi ceva? şopti Elizabeth.

El se aplecă în spate.

– Pe lady Danbury.

– Asta e tot?

– N-am crezut că te interesează pisica.

– Malcom?

– E în brațele ei.

– Nu-mi pasă ce face motanul.

El aplecă bărbia ca se uite în ochii ei şi îi aruncă o privire condescendentă.

– Nici nu credeam că-ți pasă.

– Ce face lady Danbury? rosti Elizabeth apăsat.

– Doarme.

– Doarme?

– Asta a spus că o să facă, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o privire supărată.

– Dar doarme normal? Respiră cum trebuie? Se mişcă?

– În somn? întrebă el nedumerit.

– Nu fi obtuz! Oamenii se mişcă în somn tot...

Deodată îşi îngustă pleoapele.

– De ce zîmbeşti?

James tuşi, încercînd să-şi ascundă buzele care-l trădaseră, şi se întrebă cînd îi spusese ultima dată o femeie că era obtuz. Doamnele pe care le cunoscuse în Londra în ultima vreme erau de genul celor care leşinau uşor. Îi complimentaseră ținuta, chipul, trupul. Cînd una dintre ele mersese atît de departe încît să-i complimenteze fruntea, James înțelesese că era cazul să se retragă. N-ar fi ghicit, însă, niciodată cît de amuzant putea fi să fii insultat de Elizabeth Hotchkiss.

– De ce zîmbeşti? întrebă ea din nou, nerăbdătoare.

– Zîmbeam?

– Ştii bine că da.

El se aplecă spre ea destul cît s-o facă să tresară.

– Vrei să ştii adevărul?

– Ei bine, da. Adevărul e aproape întotdeauna de preferat.

– Aproape?

– Dacă opțiunea cealaltă e să răneşti sentimentele cuiva fără să fie nevoie, explică ea, atunci... Stai puțin! Tu trebuia să-mi răspunzi mie!

– Da, zîmbetul, spuse el. M-a făcut să rîd comentariul legat de obtuzitate.

– Zîmbeşti fiindcă te-am insultat?

El dădu din umeri şi ridică mîinile într-un gest, spera, fermecător.

– Nu sînt adesea insultat de femei.

– Înseamnă că ai petrecut prea mult timp în compania unor femei nepotrivite, spuse ea încet, ca pentru sine.

James rîse tare.

– Linişte, şuieră ea, trăgîndu-l la o parte de lîngă tufiş. O să te audă.

– Sforăie destul de tare încît să cheme o turmă de oi, răspunse el. Mă îndoiesc că glumele noastre o vor trezi.

Elizabeth clătină din cap şi se încruntă.

– Nu-mi place toată tărăşenia asta. Ea nu doarme niciodată în timpul zilei. Spune că nu e natural.

James îi zîmbi larg, pregătindu-se să o tachineze din nou, dar se opri cînd văzu îngrijorarea din ochii ei albastru-închis.

– Elizabeth, rosti cu blîndețe, de ce anume ți-e ție teamă?

Ea oftă prelung.

– Poate s-a îmbolnăvit. Cînd oamenii se simt obosiți dintr-o dată...

Înghiți în sec.

– Poate să fie semn de boală.

El tăcu preț de cîteva momente, apoi întrebă pe un ton scăzut:

– Părinții tăi au fost bolnavi înainte să moară?

Ea îl privi imediat în ochi, iar James înțelese că întrebarea sa o luase prin surprindere.

– Nu, răspunse Elizabeth, clipind. Mama a murit într-un accident de trăsură, iar tata...

Se opri şi se uită în altă parte, cu o expresie atît de chinuită că-ți rupea inima, apoi spuse în sfîrşit:

– Nu a fost bolnav.

James îşi dorea mai mult decît orice să îi pună şi alte întrebări, să afle de ce nu voia să vorbească despre moartea tatălui ei. Într-o clipă înțelese că voia să ştie totul despre ea. Voia să-i cunoască trecutul, prezentul, viitorul. Voia să ştie dacă vorbea franțuzeşte, dacă îi plăcea ciocolata şi dacă-l citise pe Moliere, dar mai ales voia să ştie secretul fiecărui zîmbet discret care-i traversa chipul.

James aproape că păşi în spate cînd înțelese asta. Nu mai simțise niciodată nevoia să cunoască atît de bine sufletul unei femei. Elizabeth rupse tăcerea stînjenitoare spunînd:

– Părinții tăi trăiesc?

– Nu, răspunse James. Tata a murit destul de neaşteptat. Medicul a spus că din cauza inimii, continuă, ridicînd din umeri. Sau poate din lipsa ei.

– Vai de mine, se pomeni ea spunînd.

– Nu e important, rosti el făcînd un gest de nepăsare. Nu a fost un om bun. Nu mi-e dor de el şi nu port doliu.

Colțurile gurii ei se crispară, dar lui i se păru că vede ceva, poate înțelegere, în ochii ei.

– Mama a murit cînd eram tînăr, adăugă brusc, nesigur de ce-i spunea toate acele lucruri. Abia dacă mi-o amintesc.

– Îmi pare rău, spuse Elizabeth încet. Sper că nu a suferit.

James se temu că nu reuşise să ascundă răspunsul din privirea sa, fiindcă ea înghiți în sec şi spuse din nou „îmi

pare rău". El dădu din cap drept mulțumire, dar rămase tăcut. Privirea ei o întîlni pe a lui pentru un moment scurt, apoi Elizabeth întinse capul ca să se mai uite o dată la lady Danbury.

– Aş muri dacă lady D ar suferi. Ştiu că n-ar spune nimănui. Poate să fie incredibil de mîndră. Nu recunoaşte niciodată afecțiunea şi îngrijorarea celorlalți drept ceea ce sînt. Ea nu vede decît milă.

James se uită cum o priveşte Elizabeth pe mătuşa lui şi îşi dădu seama deodată cît de mignonă era tînăra. Cîmpurile din Danbury Park se întindeau în spatele ei precum o pătură nesfîrşită de verde, iar ea părea teribil de mică şi de singură pe fundalul imens. Briza verii îi ridica şuvițele blonde din coafură. Fără să se gîndească, James întinse mîna şi prinse una, pe care i-o aşeză după ureche.

Ea tresări şi ridică imediat o mînă. Degetele ei le atinseră pe ale lui, iar James se strădui să-şi înăbuşe o dorință aprigă şi nebunească de a-i prinde mîna în mîna sa. Ar fi fost suficient să mişte oricît de puțin palma, atracția era irezistibilă, dar marchizul se retrase şi murmură:

– Iartă-mă. Vîntul ți-a desfăcut o şuviță.

Ea îl privi cu ochii mari şi deschise gura ca să spună ceva, dar pînă la urmă nu făcu decît să se retragă.

– Lady Danbury s-a purtat foarte frumos cu mine, spuse cu o voce întretăiată. N-aş avea cum s-o răsplătesc vreodată pentru toată bunătatea ei.

James nu mai auzise pe nimeni vorbind astfel despre mătuşa sa directă şi lipsită de delicatețe. Înalta societate o respecta, se temea de ea, rîdea la glumele ei acide, însă niciodată nu văzuse la nimeni dragostea pe care el însuşi i-o purta femeii care, probabil, îi salvase sufletul.

În acel moment, trupul îi deveni străin şi se simți făcînd un pas în față. Nu controla el mişcarea. Era ca şi cum o

putere mai presus de el îl stăpînea. Palma i se ridică şi-i cuprinse capul lui Elizabeth, degetele i se împletiră în părul ei şi el o trase mai aproape, mai aproape, apoi...

Apoi buzele lui le atinseră pe ale ei, şi forţa care-l făcuse s-o sărute dispăru. În urmă rămase numai el, el care-şi dorea să o aibă pe ea în întregime.

Degetele i se împletiră mai mult în păr, iar cu mîna cealaltă îi cuprinse talia delicată. O simţi începînd să-i răspundă. Era total lipsită de experienţă, dar se topi în braţele lui, inima începu să-i bată mai tare, apoi James simţi că şi inima lui o ia la galop.

– Doamne, Elizabeth, rosti cu răsuflarea tăiată, începînd să o sărute pe obraz, pe ureche. Vreau, vreau...

Probabil că vocea lui trezise ceva în interiorul ei, fiindcă tînăra se încordă, iar el o auzi şoptind:

– Nu se poate.

James voia s-o mai ţină în braţe, voia s-o aşeze binişor pe pămînt şi s-o sărute pînă cînd o făcea să uite de tot, dar probabil că era mai gentleman decît crezuse, fiindcă îi dădu drumul în clipa în care ea începu să se retragă.

Elizabeth rămase în faţa lui cîteva secunde, părînd mai mult şocată decît orice altceva. Îşi dusese una dintre mîinile mici la buze şi avea ochii mari, nemişcaţi.

– N-am crezut, murmură din spatele degetelor. Nu-mi vine să cred...

– Ce nu-ţi vine să crezi?

Ea clătină din cap.

– E îngrozitor.

Cuvintele ei îi răniră orgoliul.

– Ei, n-aş spune că...

Dar ea fugise deja.

Capitolul 7

Elizabeth ajunse a doua zi la conacul Danbury cu un singur gînd în minte: să stea cît mai departe de James Siddons. O sărutase. O sărutase cu adevărat. Ba mai rău, ea îi dăduse voie s-o sărute. Şi, cel mai rău, fugise ca o laşă, tot drumul pînă acasă. Numai o dată în toţi anii în care lucrase pentru contesă mai plecase devreme, atunci cînd făcuse aprindere la plămîni. Dar chiar şi atunci încercase să rămînă şi renunţase numai cînd lady Danbury o ameninţase că avea s-o îngrijească ea însăşi.

De data asta fusese suficient să o sărute un bărbat chipeş ca ea să se ascundă precum o toantă. Elizabeth fusese atît de stînjenită de felul în care se purtase încît îl trimisese pe Lucas la conac cu un bilet pentru doamna Danbury, în care îi scria că nu se simţea deloc bine. Nu era chiar o minciună, se gîndi Elizabeth. Îi fusese cald, ameţise şi o apucase leşinul.

În plus, alternativa la minciună ar fi fost să moară de ruşine. Per total, îi luase foarte puţin ca să decidă că amăgirea ei era întrutotul justificată.

Îşi petrecuse toată seara ascunsă în camera ei, căutînd obsedant în „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz". Nu existau prea multe lucruri despre sărutări. Doamna Seeton se gîndise, evident, că dacă o domnişoară era suficient de inteligentă încît să-i cumpere cartea, aceasta era şi suficient de inteligentă încît să nu sărute un domn cu care nu avea nici un plan de viitor.

Şi cu siguranţă nu trebuia să-ţi placă un astfel de sărut. Elizabeth icni amintindu-şi toate acestea. Pînă în acel moment, ziua semăna cu oricare alta, numai că ea se uitase de atîtea ori peste umăr încît lady Danbury o întrebase dacă nu cumva avea, mai nou, un tic nervos.

Stînjeneala o făcuse să nu se mai întoarcă, însă tot tresărea puţin de fiecare dată cînd auzea paşi. Încercase să-şi spună că n-avea cum să fie prea greu să-l evite. Domnul Siddons avea, probabil, mii de sarcini ca administrator de moşie, dintre care nouă sute se desfăşurau afară. Dacă se baricada în conac, era în siguranţă. Iar dacă el s-ar fi hotărît pe neaşteptate să-şi facă de lucru înăuntru, ei bine, atunci Elizabeth era sigură că putea găsi un motiv ca să iasă şi să se bucure de soarele strălucitor.

Chiar în timp ce se gîndea aşa, începu să plouă. Tînăra îşi lipi fruntea de fereastra salonului, scoţînd un sunet înfundat.

– Nu se poate, spuse încet. Pur şi simplu nu se poate.

– Ce nu se poate? întrebă scurt lady Danbury. Să plouă? Nu fi obtuză! Sîntem în Anglia, ca atare trebuie să plouă.

– Dar nu astăzi, oftă Elizabeth. Era atît de frumos afară de dimineaţă, cînd am venit!

– De cînd contează cum e dimineaţa?

– De cînd...

Tînăra închise ochii şi încercă să nu scoată nici un sunet. Oricine trăise toată viaţa în Surrey trebuia să ştie că n-ai cum să judeci o zi întreagă după o singură dimineaţă însorită.

– Nu contează. Nu-i important.

– Ţi-e teamă că n-o să ajungi acasă? Nu-ţi fie. O să rog pe cineva să te ducă în trăsură. N-ar trebui să te expui furiei naturii atît de curînd după boală, continuă lady Danbury,

privind-o printre pleoapele îngustate. Deşi trebuie să spun că arăţi foarte bine.

– Nu mă simt foarte bine, spuse Elizabeth cu sinceritate.

– Ce spuneai că ai avut?

– Stomacul, spuse aceasta încet. Cred că am mîncat ceva ce nu mi-a priit.

– Nimănui altcuiva nu i s-a făcut rău. Nu pot să-mi dau seama ce ai mîncat, dar, dacă ai petrecut după-amiaza vărsînd...

– Lady Danbury! exclamă Elizabeth.

Nu îşi petrecuse după-amiaza vărsînd, dar tot nu era nevoie să discute astfel de funcţii corporale.

Lady D clătină din cap.

– Eşti prea modestă. De cînd au ajuns femeile să fie aşa preţioase?

– Cînd am decis că voma nu e un subiect de conversaţie prea plăcut, răspunse Elizabeth.

– Aşa te vreau! rîse lady Danbury, bătînd din palme. Declar, Elizabeth Hotchkiss, că semeni din ce în ce mai mult cu mine, pe zi ce trece.

– Doamne apără, spuse tînăra speriată.

– Şi mai bine. Exact aşa aş fi spus şi eu, continuă lady Danbury, apoi se sprijini de spătar şi abordă o mină gînditoare. Despre ce vorbeam? A, da. Ne asiguram că nu trebuie să mergi spre casă prin ploaie. Nu te teme, găsim pe cineva care să te ducă în trăsură. Noul administrator, dacă trebuie. Dumnezeu ştie că n-o să poată să facă nimic altceva pe vremea asta.

Elizabeth înghiţi în sec.

– Sînt sigură că ploaia o să se oprească în curînd.

Cerul fu brăzdat de un fulger, doar în ciuda ei, era sigură, urmat de un bubuit de tunet atît de puternic încît Elizabeth tresări de-un cot.

– Au! strigă.

– Ce ți-ai mai făcut?

– M-am lovit la genunchi, răspunse ea zîmbind fals. Nu mă doare deloc.

Lady Danbury pufni neîncrezătoare.

– Nu mint, insistă Elizabeth. E ciudat că n-am văzut pînă acum măsuța aia de acolo.

– Am mutat-o ieri, la propunerea domnului Siddons.

– Bineînțeles, spuse Elizabeth ca pentru sine.

– Poftim?

– Nimic, răspunse ea puțin cam tare.

Lady Danbury pufni, apoi spuse:

– Mi-e sete.

Elizabeth se bucură imediat la gîndul că va avea şi altceva de făcut în afară de uitatul pe geam, îngrijorîndu-se că domnul Siddons avea să apară în orice clipă.

– Doriți un ceai, lady Danbury? Sau s-o rog pe bucătăreasă să prepare o limonadă?

– E prea devreme pentru limonadă, lătră lady D. E prea devreme şi pentru ceai, de fapt, dar o să beau puțin oricum.

– Nu ați avut ceai la micul dejun? îi atrase atenția Elizabeth.

– Acela a fost ceaiul de dimineață, care e cu totul altceva.

– Aha.

Într-o bună zi, se gîndi Elizabeth, avea să fie sanctificată pentru răbdarea de care dădea dovadă.

– Asigură-te că bucătăreasa pune şi cîțiva biscuiți pe tavă, şi nu uita să-i ceri ceva şi pentru Malcom, adăugă lady D, întorcînd capul într-o parte şi-ntr-alta. Unde e pisica asta?

– Face planuri să mă tortureze pe mine, fără îndoială, spuse încet Elizabeth.

– Ce-ai spus?

Tînăra se îndreptă spre uşă, uitîndu-se peste umăr la contesă.

– Absolut nimic, lady Danbury. Eu doar...

Restul cuvintelor i se pierdură cînd lovi cu umărul ceva mare, cald şi cu siguranță uman. Elizabeth gemu. Domnul Siddons. Trebuia să fie el, fiindcă ea nu fusese niciodată prea norocoasă.

– Uşurel, îl auzi spunînd cu o secundă înainte s-o apuce de antebrațe.

– Domnule Siddons! ciripi contesa. Cît de bine-mi pare să vă văd aşa de dimineață.

– Chiar aşa, spuse şi Elizabeth.

– Nu vrei să ni te alături la ceai? continuă lady D. Elizabeth tocmai se ducea să aducă o tavă.

Elizabeth încă refuza, din principiu, deşi nu ştia sigur care principiu, să se uite la chipul lui James, dar îi simți chiar şi aşa zîmbetul viclean.

– Aş fi încîntat.

– Excelent, răspunse lady Danbury. Elizabeth, fugi de aici. Avem nevoie de ceai pentru trei persoane.

– Nu pot să mă duc nicăieri, rosti aceasta apăsat, cît timp domnul Siddons mă ține de brațe.

– Făceam eu asta? rosti el fără urmă de vinovăție în glas. Nici nu mi-am dat seama.

Dacă ar fi avut vreun pic de noroc, decise Elizabeth supărată, ar fi pus pariu pe loc că James mințea.

– Am cîteva întrebări pentru draga noastră domnişoară Hotchkiss, spuse domnul Siddons.

Elizabeth rămase cu gura căscată de uimire.

– Pot să aştept pînă se întoarce, sînt sigur, murmură el.

Tînăra se uita de la el la contesă, încercînd să înțeleagă de unde tensiunea ciudată din încăpere.

– Dacă eşti sigur, spuse ea. Mă bucur să...

– Crede că mă şantajezi, spuse lady Danbury direct.

– Ce crede? aproape că ţipă Elizabeth.

– Agatha! izbucni domnul Siddons, parcă vrînd s-o blesteme pe bătrîna doamnă. N-ai auzit de subtilitate?

– Hmm. Pentru mine asta n-a funcţionat niciodată.

– Cred şi eu, murmură el.

– I-ai spus cumva Agatha? întrebă Elizabeth, privind-o surprinsă pe lady Danbury.

Ea lucra pentru contesă de cinci ani şi nu-i trecuse niciodată prin cap să-i spună pe numele mic.

– Am cunoscut-o pe mama domnului Siddons, rosti lady Danbury, de parcă asta ar fi explicat totul.

Elizabeth puse mîinile în şold şi se uită urît la chipeşul administrator de moşie.

– Cum îndrăzneşti să crezi că aş putea s-o şantajez pe doamna asta bătrînă şi simpatică?

– Simpatică? întrebă domnul Siddons.

– Bătrînă? se supără lady Danbury.

– Nu m-aş coborî niciodată într-atît, spuse Elizabeth disprețuitor. Niciodată. Să-ţi fie ruşine că ai crezut aşa ceva.

– Asta i-am spus şi eu, ridică din umeri lady D. Ai nevoie de bani, sigur, dar nu eşti genul care să...

Domnul Siddons o prinse din nou de braţ.

– Ai nevoie de bani? întrebă apăsat.

Elizabeth dădu ochii peste cap.

– Nu are toată lumea?

– Eu am destui, spuse lady D.

Cei doi angajaţi se uitară spre ea în acelaşi timp.

– Ăsta e adevărul, spuse ea pufnind tare.

– De ce ai nevoie de bani? întrebă domnul Siddons cu blîndeţe.

– Nu e treaba ta!

Dar lady Danbury credea, evident, că este, fiindcă spuse:

– A început cînd...

– Lady Danbury, vă rog!

Elizabeth îi aruncă o privire rugătoare. Era suficient de greu să fii mereu atît de sărac, nu era nevoie să fie făcută de ruşine în faţa unui străin. Lady Danbury păru, o dată în viaţă, să-şi dea seama că întrecuse limita, aşa că tăcu. Elizabeth închise ochii şi răsuflă uşurată.

– Mulţumesc, şopti.

– Mi-e sete, anunţă lady D.

– Da, spuse Elizabeth mai mult pentru sine, deşi toată lumea o auzise. Ceaiul.

– Ce mai aştepţi? întrebă lady Danbury, bătînd din baston.

– Să fiu sanctificată, rosti Elizabeth încet.

Domnul Siddons făcu ochii mari. Fir-ar să fie! O auzise. Era atît de obişnuită să fie singură cu lady Danbury încît uitase să fie atentă la ce şoptea pentru sine. Domnul Siddons, spre surpriza ei, îi dădu drumul brusc şi începu să tuşească. Atunci, în clipa în care orice om normal s-ar fi oprit, el se încovoie din talie şi căzu lîngă perete, începînd să tuşească şi mai tare. Supărarea lui Elizabeth dispăru şi îngrijorarea îi luă locul.

– Te simţi bine?

El dădu repede din cap, fără să ia mîna de la gură.

– Are ceva în gît? strigă lady Danbury.

– Nu pot să-mi imaginez ce ar putea să fie, răspunse Elizabeth. Nu mînca nimic.

– Loveşte-l pe spate, spuse contesa. Dă-i tare.

Domnul Siddons scutură din cap şi ieşi în fugă din salon.

– Poate ar trebui să te duci după el, sugeră contesa. Şi nu uita să-l loveşti tare.

Elizabeth clipi de două ori, ridică din umeri şi ieşi, gîndindu-se că ar fi fost satisfăcător să-l lovească puţin pe James.

– Domnule Siddons? întrebă, uitîndu-se în sus şi-n jos pe coridor. Domnule Siddons?

Atunci auzi rîsul nestăpînit al cuiva care se ascunsese după colţ şi închise repede uşa în urma ei. Cînd ajunse lîngă el, domnul Siddons se aşezase deja pe un divan şi încerca să-şi recapete răsuflarea.

– Domnule Siddons? James?

El ridică privirea şi, deodată, nu mai păru atît de periculos cum i se păruse cu o zi înainte.

– Să fii sanctificată! rosti ascuţit. Dumnezeule mare, da! Cu toţii meritam asta.

– Ei bine, tu eşti aici doar de cîteva zile, îi atrase atenţia Elizabeth. Cred că mai ai de petrecut vreo cîţiva ani în compania ei înainte să poţi fi luat în calcul drept martir.

Domnul Siddons încercă să nu rîdă, însă hohotele izbucniră zgomotoase din pieptul lui. Cînd îşi recăpătă controlul, spuse:

– Cele tăcute sînt cele mai periculoase şi mai inteligente.

– Eu? întrebă Elizabeth nevenindu-i să creadă. Eu nu sînt deloc tăcută.

– Poate că nu, dar îţi alegi cu grijă cuvintele.

– Ei, asta da, spuse ea înclinînd capul fără să-şi dea seama ce face. E suficient că sînt neîndemînatică, nu e nevoie să mai fiu şi guralivă.

James se hotărî, în acel moment, că nu o mai credea în stare de şantaj. Ştia că nu adunase destul dovezi ca să dea un verdict, dar intuiţia îi spunea de zile întregi că tînăra era nevinovată. Pur şi simplu el nu fusese destul de inteligent încît să-i dea ascultare. O privi o clipă, apoi întrebă:

– Să te ajut să aduci ceaiul?

– Sigur ai lucruri mai importante de făcut decît să mergi la bucătărie cu însoţitoarea unei lady.

– Am observat că, adesea, însoţitoarele au cea mai mare nevoie să fie şi ele ajutate.

Ea zîmbi cam fără voie.

– Lady Danbury e o femeie bună.

James îi privea buzele cu un interes nedisimulat. Voia s-o sărute, îşi dădu el seama. Nu era un fapt surprinzător în sine, fiindcă se gîndise aproape numai la asta în ultimul timp, dar ce i se părea ciudat era că ar fi vrut s-o sărute chiar acolo, pe coridor. De obicei el era mult mai discret.

– Domnule Siddons?

El clipi, puţin stînjenit că fusese prins uitîndu-se fix la ea.

– Cine o şantajează pe lady Danbury?

– Dacă aş fi ştiut, în nici un caz nu te-aş fi acuzat pe tine.

– Hmm. Să nu crezi că te-am iertat pentru asta.

– Dumnezeule, spuse el surprins. Începi să vorbeşti ca ea.

Elizabeth îl privi îngrozită.

– Ca lady Danbury?

El dădu din cap şi imită sunetul pe care-l scosese ea mai devreme. Elizabeth tresări.

– Doar n-am făcut aşa, nu?

El dădu din cap că da, privind-o amuzat, iar ea scoase un sunet supărat.

– Mă duc să aduc ceaiul.

– Deci m-ai iertat că te-am bănuit de şantaj?

– Presupun că trebuie. Nu ştiai destule despre mine ca să nu mă bănuieşti deloc.

– Foarte înţelept din partea ta să priveşti aşa lucrurile.

Ea îi aruncă o privire care spunea că nu-i aprecia comentariul insolent.

– Ce nu înțeleg e ce ar fi putut să facă lady Danbury ca să poată fi şantajată.

– Nu se cuvine să vorbesc despre asta, rosti el încet.

Elizabeth dădu din cap.

– Merg să aduc ceaiul.

– Vin cu tine.

Ea ridică o mînă.

– Ba nu.

El îi cuprinse degetele în palmă şi le sărută vîrfurile.

– Ba da.

Tînăra se uită în jos, spre mîna ei, uluită. Dumnezeule, bărbatul acela o sărutase din nou. Chiar acolo, pe coridor. Prea şocată ca să-şi retragă mîna, ea se uită în toate direcțiile, speriată ca nu cumva vreunul dintre servitori să-i descopere din greşeală.

– Nu te-a mai sărutat nimeni înainte de mine, ieri, murmură el.

– Sigur că nu!

– Nici măcar pe mînă.

Îi lăsă degetele, apoi îi luă cealaltă mînă şi i-o sărută.

– Domnule Siddons! rosti ea cu răsuflarea tăiată. Ai înnebunit?

El zîmbi.

– Mă bucur că n-ai mai fost sărutată.

– Eşti nebun. Nebun de tot. Şi, adăugă cu fervoare, sigur că am fost sărutată pe mînă.

– În afară de tatăl tău.

Mai mult decît orice, Elizabeth ar fi dorit să se deschidă o gaură în pămînt şi s-o înghită imediat. Îşi simți obrajii aprinşi şi ştiu că nu era nevoie să-i răspundă nimic, fiindcă el oricum ar fi ştiut că avea dreptate. Nu existau prea mulți

burlaci în sătucul ei, şi cu siguranță nici unul nu era destul de umblat ca să-i sărute mîna.

– Cine eşti? şopti.

El îi aruncă o privire ciudată, îngustînd pleoapele.

– James Siddons. Ştii asta.

Ea clătină din cap.

– N-ai mai fost administrator de moşie. Sînt sigură.

– Vrei să-mi vezi recomandările?

– Te mişti greşit. Un servitor ar...

– Dar eu nu sînt chiar un servitor, o întrerupse el. Şi nici tu nu eşti. Înțeleg că faci parte din nobilimea locală.

Ea dădu din cap.

– Şi familia mea e de viță veche, adăugă el. Mîndria noastră, din păcate, nu s-a pierdut odată cu averea.

– Din păcate?

El zîmbi din colțul gurii.

– Avem parte de tot felul de momente stînjenitoare din cauza asta.

– Ca acesta de acum, spuse ferm Elizabeth. Trebuie să te întorci în salon imediat. Lady Danbury e acolo şi se întreabă, sînt sigură, de ce naiba am închis uşa, ce facem şi, chiar dacă nu pretind că aş şti ce ai tu de gînd, eu una nu doresc să dau explicații.

James o privi pur şi simplu, întrebîndu-se de ce oare simțea că fusese aspru dojenit de guvernanta sa. Zîmbi larg.

– Te pricepi la asta.

Elizabeth reuşise să facă trei paşi spre bucătărie. Oftă supărată şi se răsuci spre el:

– La ce anume?

– La a-i vorbi unui bărbat în toată firea de parcă ar fi un copil. Mă simt pus la locul meu.

– Ba nu te simți, răspunse ea făcînd semn cu mîna spre el. Uită-te la tine. Nu pari deloc stînjenit. Rîzi cu toată gura, ca prostul.

El ridică bărbia în vînt şi spuse:

– Ştiu.

Elizabeth ridică braţele într-un gest de renunţare.

– Trebuie să plec.

– Tu mă faci să zîmbesc.

Cuvintele lui, rostite pe un ton scăzut şi apăsat, o făcură să se oprească.

– Întoarce-te spre mine, Elizabeth.

Între ei exista o legătură. Elizabeth nu ştia nimic despre dragoste, dar ştia că ar fi putut să se îndrăgostească de acel bărbat. Simţea asta în adîncul sufletului şi îi era frică. James nu era un bărbat cu care să poată să se mărite. Nu avea bani, o spusese chiar el. Cum să-l trimită pe Lucas la Eton dacă se mărita cu un administrator? Cum să le hrănească şi să le cumpere haine lui Susan şi lui Jane? Susan avea numai paisprezece ani, dar curînd o să-şi dorească să debuteze în societate. Londra nu intra în discuţie, dar chiar şi un debut local costa ceva bani, şi nici ea, nici bărbatul din faţa ei, probabil singurul care-i putea fura inima, nu aveau aşa ceva.

Dumnezeule mare, crezuse că viaţa fusese nedreaptă cu ea pînă în acel moment, dar asta... asta era o agonie nou-nouţă.

– Întoarce-te, Elizabeth.

Ea continuă să meargă şi i se păru cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată.

Tîrziu în acea noapte, Susan, Jane şi Lucas Hotchkiss se înghesuiau unul într-altul pe coridorul rece al etajului casei lor, în faţa uşii lui Elizabeth.

– Cred că plînge, şopti Lucas.

– Sigur că plînge, şuieră Jane. Orice prost îşi dă seama de asta.

– Întrebarea e, îi întrerupse Susan, de ce plînge?

Nimeni nu ştia răspunsul. Tresăriră un moment mai tîrziu, cînd pe sub uşă ajunse pînă la ei un suspin deosebit de puternic, apoi înghiţiră în sec cînd acesta fu urmat de un strănut.

– A fost foarte îngrijorată din cauza banilor, în ultima vreme, spuse Lucas ezitant.

– Ea e mereu îngrijorată din cauza asta, răspunse Jane.

– E normal, adăugă Susan. Oamenii care nu au bani îşi fac mereu griji din cauza lor.

Cei doi fraţi mai mici dădură aprobator din cap.

– Chiar nu avem deloc? şopti Jane.

– Mă tem că nu, spuse Susan.

Ochii lui Lucas începură să se umezească.

– N-o să merg la Eton, nu?

– Nu, nu, spuse Susan repede. Sigur că o să mergi. Doar că trebuie să facem economii.

– Cum să facem economii, dacă n-avem nimic? întrebă el.

Susan nu răspunse, iar Jane o împunse cu cotul.

– Cred că unul dintre noi ar trebui s-o consoleze.

Înainte ca Susan să apuce măcar să dea din cap, auziră o izbitură puternică, urmată de sunetul incredibil al vocii surorii lor, atît de calmă în general, strigînd:

– La naiba cu tine!

Jane tresări, iar Susan rămase cu gura căscată.

– Nu pot să cred că a spus asta, rosti Lucas admirativ. Mă întreb pe cine trimitea la naiba.

– Nu e ceva de care să fii mîndru, îl repezi Jane, împingîndu-l cu degetul în piept.

– Au!

– Şi să nu mai spui „naiba", adăugă Susan.

– Ba e ceva de care să fii mîndru. Nici măcar eu nu blestem aşa.

Jane dădu ochii peste cap şi spuse:

– Bărbaţii ăştia!

– Nu vă mai ciondăniţi, îi întrerupse Susan. Cred că ar trebui să intru s-o văd.

– Da, răspunse Jane. După cum spuneam...

– De ce trebuie să fie mereu ideile tale? întrebă Lucas. Întotdeauna...

– Dar chiar a fost ideea mea!

– Linişte! ordonă Susan pe un ton foarte răstit. Jos, amîndoi. Şi dacă e vreunul neascultător, o să vă apretez o lună lenjeria intimă.

Cei doi copii dădură din cap şi fugiră în jos pe scări. Susan trase aer adînc în piept şi bătu la uşa surorii ei mai mari, dar nu primi nici un răspuns. Ciocăni din nou.

– Ştiu că eşti acolo.

Se auziră paşi, apoi o mînă furioasă smuci uşa, deschizînd-o larg.

– Sigur că ştii că sînt aici, o repezi Elizabeth. Probabil că m-au auzit pînă la conacul Danbury.

Susan deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou şi spuse:

– Voiam să te întreb dacă s-a întîmplat ceva, dar mi-am dat seama cît de ridicol ar fi sunat, aşa că în loc de asta o să te întreb direct ce s-a întîmplat.

Elizabeth nu răspunse cu vorbe, ci se răsuci şi se uită urît la obiectul roşu care zăcea într-un colţ.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Susan, grăbindu-se în cealaltă parte a încăperii. Asta era izbitura pe care am auzit-o?

Elizabeth aruncă o privire dispreţuitoare spre „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz", pe care sora ei o ţinea cu grijă în mînă.

– Cartea asta îi aparţine lui lady Danbury! spuse Susan. Tu însăţi m-ai făcut să promit să nici n-o deschid cumva prea larg, şi acum o arunci prin cameră?

– Priorităţile mele s-au schimbat. Nu-mi pasă nici dacă arde cartea asta. Nu-mi pasă dacă arde doamna Seeton însăşi.

Susan deschise gura, formînd un cerc perfect de uimire.

– O trimiteai la naiba pe doamna Seeton?

– Poate că da, răspunse Elizabeth pe un ton insolent.

Susan îşi duse, şocată, mîna la gură.

– Elizabeth, parcă n-ai fi tu!

– Nici nu mă simt eu.

– Trebuie să-mi spui ce s-a întîmplat ca să te supere aşa.

Elizabeth pufni.

– Cartea asta mi-a distrus viaţa.

Susan clipi.

– Tu n-ai fost niciodată melodramatică.

– Poate că m-am schimbat.

– Poate, continuă Susan, puţin iritată de felul în care sora ei evita să-i răspundă, binevoieşti să-mi explici cum ţi-a stricat viaţa o carte.

Elizabeth se uită în altă parte, ca Susan să nu vadă cum tremura.

– Eu n-aş fi flirtat cu el şi nici nu m-aş fi apropiat dacă nu-mi intra în cap să...

– Dumnezeule! o întrerupse Susan. Ce ţi-a făcut? Te-a dezonorat în vreun fel?

– Nu! strigă Elizabeth. N-ar face aşa ceva niciodată.

– Atunci ce s-a întîmplat?

– Vai, Susan, răspunse Elizabeth, cu lacrimi tăcute curgîndu-i pe obraji. Aş putea să-l iubesc. Aş putea să-l iubesc cu adevărat.

– Şi care e problema? întrebă Susan în şoaptă, cu blîndeţe.

– Susan, bărbatul ăsta n-are nici două parale! E administrator de moşie.

– Şi n-ai putea să fii fericită cu o viaţă simplă?

– Ba sigur că aş putea, se răsti Elizabeth, dar cum rămîne cu educaţia lui Lucas? Şi cu debutul tău? Şi cu acuarelele lui Jane? Nu ai ascultat nimic din ce ţi-am spus săptămîna trecută? Crezi că îmi caut un soţ ca să mă distrez? Avem nevoie de bani, Susan. De bani.

Susan nici măcar nu reuşi să se uite în ochii surorii ei.

– Îmi pare rău dacă simţi că trebuie să te sacrifici pentru noi.

– Partea amuzantă e că nu credeam că-i un sacrificiu. Multe femei se mărită cu bărbaţi pe care nu-i iubesc. Dar acum...

Se opri şi îşi şterse lacrimile.

– Acum e doar greu. Atîta tot. E greu.

Susan înghiţi în sec şi spuse cu blîndeţe.

– Poate că ar trebui să duci cartea înapoi.

Elizabeth dădu aprobator din cap.

– Mîine o duc.

– Putem să ne hotărîm mai tîrziu cum facem. Sînt sigură că poţi să găseşti un soţ şi fără să exersezi pe...

Elizabeth ridică o mînă.

– Hai să nu vorbim acum despre asta.

Susan dădu din cap, apoi zîmbi şters şi ridică volumul cu copertă roşie.

– Mă duc s-o şterg de praf, ca s-o duci mîine înapoi.

Elizabeth rămase nemişcată şi se uită la sora ei, care ieşi, apoi se aşeză pe pat şi începu să plîngă, dar de această dată îşi ascunse capul sub pernă, ca să-şi ascundă suspinele. Ultimul lucru de care avea nevoie era încă vreo dovadă de bunăvoinţă.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare, Elizabeth sosi la conacul Danbury mai devreme decît de obicei, sperînd să se strecoare în bibliotecă şi să pună la loc cartea, înainte ca lady D să termine micul dejun. Nu voia decît să nu mai vadă blestemăţia, să scape definitiv de ea.

Derulase scena în minte de o sută de ori. Avea să pună „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz" înapoi pe raft, apoi să închidă uşa în urma ei, şi cu asta, basta.

– Nu mi-ai adus decît necazuri, şopti spre poşeta în care avea cartea.

Dumnezeule, se transforma într-o nebună. Ajunsese să-i vorbească unei cărţi. Unei cărţi! Obiectul acela nu avea nici o putere, nu putea să-i schimbe viaţa şi cu siguranţă nu avea să-i răspundă la acuzaţii.

Era numai o carte. Un obiect lipsit de viaţă. Singura putere pe care o avea era aceea pe care ea însăşi alegea să i-o dea. Putea să fie importantă numai dacă ea îi dădea importanţă.

Sigur, asta nu explica de ce se aştepta ca volumul să strălucească în întuneric, de fiecare dată cînd se uita în poşetă. Merse pe vîrfuri în jos, pe coridor, bucuroasă pentru prima dată că lui lady Danbury îi plăcea rutina.

Contesa mîncase, probabil, un sfert din micul dejun, ceea ce însemna că Elizabeth mai avea douăzeci de minute

înainte ca aceasta să apară în salon. Avea două minute ca să ducă volumul în bibliotecă şi optsprezece ca să se liniştească.

Elizabeth avea o mînă în poşetă şi strîngea cartea în ea cînd dădu colţul. Uşa bibliotecii era întredeschisă. Perfect. Cu cît făcea mai puţin zgomot, cu atît mai puţin probabil era să atragă atenţia altcuiva. Nu că ar fi fost cine ştie ce activitate în acea parte a casei înainte ca lady D să termine micul dejun, dar tînăra prefera să fie atentă.

Trecu prin crăpătura uşii, cu ochii aţintiţi la raftul unde găsise cartea. Nu trebuia decît să traverseze încăperea şi să o pună la loc, apoi să plece. Fără nici un popas. Scoase volumul din poşetă, cu privirea la raft. Încă doi paşi...

– Bună dimineaţa, Elizabeth.

Tînăra ţipă. James făcu un pas înapoi, luat prin surprindere.

– Scuzele mele pentru că te-am speriat.

– Ce faci aici? întrebă ea.

– Tremuri, spuse el îngrijorat. Chiar te-am speriat, aşa e?

– Nu, rosti ea mult prea tare, doar că nu mă aşteptam să fie cineva aici. Biblioteca e, de obicei, goală la ora asta.

El ridică din umeri.

– Îmi place să citesc. Lady Danbury mi-a spus că pot să îmi aleg dintre cărţile ei. Dar ce ai în mînă?

Elizabeth îi urmări privirea, spre mîna ei, şi tresări. Dumnezeule mare, încă ţinea cartea.

– Nu-i nimic, spuse repede, încercînd s-o ascundă înapoi în poşetă. Nimic.

Dar emoţia o făcu neîndemînatică, iar cartea căzu pe jos.

– E cartea pe care voiai s-o ascunzi de mine zilele trecute, spuse el cu o strălucire triumfătoare în privire.

– Nu e! ţipă ea, repezindu-se pe podea ca să o acopere. E doar un roman pe care l-am împrumutat, şi...

– E bun? întrebă el vorbind rar. Poate că mi-ar plăcea să-l citesc.

– Nu ţi-ar plăcea, răspunse ea repede. E un roman de dragoste.

– Mie-mi place dragostea.

– Sigur, tuturor le place, continuă ea, dar chiar să vrei să citeşti despre ea? Nu cred. E foarte melodramatică. Te-ai plictisi de moarte.

– Crezi? murmură el, zîmbind atoateştiutor.

Ea dădu repede din cap.

– Adevărul fie spus, e mai mult o carte pentru femei.

– Nu crezi că asta e discriminare?

– Încerc doar să te ajut să nu pierzi vremea.

El se aplecă lîngă ea.

– Foarte amabil din partea ta.

Ea se mişcă, aşezîndu-se pe carte.

– E frumos să fii amabil.

James se apropie, cu o strălucire în priviri.

– E unul dintre lucrurile care-mi plac mai mult la tine, Elizabeth.

– Ce anume? spuse ea pe un ton ascuţit.

– Faptul că te gîndeşti la ceilalţi.

– Nu se poate, răspunse ea, repezindu-se să-l contrazică. Ieri credeai că o şantajez pe lady Danbury. Cît de mult credeai că mă gîndesc la ceilalţi?

– Încerci să schimbi subiectul, o dojeni el, dar, doar ca să fie spus, mă decisesem deja că nu tu erai aceea care o şantajează. E adevărat că ai fost principala mea suspectă. Pînă la urmă, tu ai acces la lucrurile contesei, dar nu e nevoie ca un om să petreacă mult timp în compania ta ca să îşi dai seama ce fel de persoană eşti.

– Cît de atent din partea ta, spuse ea pe un ton ironic.

– Ridică-te de pe carte, Elizabeth, îi ordonă el.

– Nu.

– Ridică-te.

Ea icni. Nu se putea ca viața ei să fi ajuns în acel punct. Stînjeneala era mic copil pe lîngă ce simțea ea, iar obrajii îi erau mult mai roşii decît sfecla.

– Nu faci decît să înrăutățeşti lucrurile.

Se aplecă şi, cumva, reuşi să apuce un colț al cărții, dar ea se încăpățînă să rămînă unde era.

– Nu mă dau la o parte.

El o privi atent şi mişcă degetele.

– Eu nu-mi iau mîna de aici.

– Neobrăzatule! îl certă ea. Să mîngîi o doamnă pe posterior!

El se aplecă mai mult.

– Dacă te-aş fi mîngîiat, pe chipul tău s-ar fi citit cu totul altceva.

Ea îl lovi în umăr. Probabil că asta şi merita, se gîndi James, dar n-avea de gînd să plece din bibliotecă înainte să se uite la cartea aceea roşie.

– Poți să mă insulți mult şi bine, spuse ea pe un ton condescendent, dar n-o să funcționeze. Nu mă dau la o parte.

– Elizabeth, semeni cu o găină care încearcă să clocească o carte.

– Dacă ai fi un domn...

– Există un loc şi un moment potrivit pentru a fi un domn, şi acestea nu sînt acelea.

Îşi înfipse degetele mai departe sub ea, atingînd o porțiune mai mare din carte. Încă o mişcare şi ar fi trebuit să ajungă cu degetul mare la copertă, ca să poată să o tragă de sub ea!

Elizabeth strînse din dinți.

– Scoate mîna de sub mine, rosti apăsat.

El făcu exact pe dos, împingîndu-şi degetele şi mai mult.

– Ce abilitate extraordinară, să spui toate astea printre dinți.

– James!

El îşi ridică mîna liberă.

– Numai o clipă, te rog. Sînt atent la ceva.

Ea îi aruncă o căutătură urîtă, iar el atinse coperta cu degetul mare şi zîmbi letal.

– Ți s-a înfundat, domnişoară Hotchkiss.

– Ce vrei să... Au!

Cu o mişcare bruscă, el trase cartea de sub ea şi o răsturnă.

– Nu! strigă Elizabeth, de parcă soarta lumii ar fi depins de cartea roşie.

James se repezi în cealaltă parte a camerei, ținînd triumfător cartea sus, în aer. Elizabeth era mai scundă decît el şi nu putea ajunge atît de sus.

– James, te rog, imploră ea.

El clătină din cap, dorindu-şi să nu se simtă atît de necioplit. Expresia de pe chipul ei îi frîngea inima, dar se întrebase zile întregi ce era în cartea aceea şi acum, că ajunsese atît de departe, nu făcu decît să ridice privirea, să răsucească obiectul şi să citească titlul. „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz". Clipi. Cu siguranță că ea nu ştia... Nu, n-avea de unde să-i cunoască adevărata identitate.

– De ce ai făcut asta? întrebă ea pe un ton gîtuit. De ce a trebuit să faci asta?

El înclină capul spre ea.

– Ce-i asta?

– Ce ți se pare că e? îl repezi Elizabeth.

– Nu ştiu.

Încă ținînd cartea ridicată, el o deschise şi răsfoi cîteva pagini.

– Seamănă cu un ghid.

– Atunci asta şi este, răspunse ea supărată. Acum te rog să mi-l dai înapoi. Trebuie să i-o înapoiez lui lady Danbury.

– Îi aparține mă... lui lady Danbury? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Da! Acum fă bine şi dă-mi-o înapoi.

James clătină din cap, uitîndu-se din nou în sus, spre carte, apoi iar la Elizabeth.

– Dar de ce ar avea ea nevoie de aşa ceva?

– Nu ştiu, aproape plînse tînăra. E veche. Poate a cumpărat-o înainte să se mărite cu lordul Danbury. Te rog, lasă-mă s-o pun la loc pe raft înainte să termine micul dejun.

– Imediat.

James întoarse pagina şi citi:

– „Nu trebuie să desfaci niciodată buzele atunci cînd îi zîmbeşti. Un zîmbet cu gura închisă e cu mult mai misterios, iar treaba ta e să-l fascinezi pe marchiz."

– De asta zîmbesc doamnele aşa? murmură el, aruncîndu-i apoi o privire lui Elizabeth. Edictul numărul doisprezece explică multe.

– Cartea, spuse ea apăsat, întinzînd mîna spre el.

– În caz că te interesează, răspunse el făcînd semn din mînă, eu prefer femeile care ştiu să zîmbească. Asta, rosti imitînd în batjocură un zîmbet cu buzele nedesfăcute, e foarte neatrăgător.

– Nu cred că doamna Seeton voia să zîmbeşti aşa, spuse ea, făcînd la rîndul ei o grimasă neplăcută. Cred că se face aşa.

De data aceasta zîmbi delicat, trimițîndu-i lui James fiori pînă la...

– Da, spuse el tuşind. E mult mai eficient aşa.

– Nu-mi vine să cred că discut asta cu tine, spuse ea, mai mult pentru sine decît pentru el. Putem, te rog, să punem cartea la loc?

– Mai avem cel puțin zece minute înainte ca lady Danbury să termine micul dejun. Nu te teme, adăugă, uitîndu-se din nou la cartea cea mică şi roşie. Mi se pare fascinantă.

– Mie nu, se răsti ea.

James o privi din nou. Stătea încordată, cu pumnii strînşi, şi avea obrajii pătați cu roşu de furie.

– Eşti supărată pe mine, spuse.

– Mă uimeşte cît eşti de atent!

– Să ştii că eu te tachinam. N-am intenționat să te insult.

Ea îl privi şi mai supărată.

– Mă vezi rîzînd?

– Elizabeth, spuse el împăciuitor, am încercat să glumesc. Doar tu nu iei cartea asta în serios.

Ea nu-i răspunse. Tăcerea din cameră deveni apăsătoare, iar James văzu o străfulgerare de durere în ochii ei azurii. Buzele îi tremurară, apoi se strînseră, şi tînăra îşi feri privirea.

– Doamne, spuse el încet, simțindu-se vinovat. Îmi pare foarte rău.

Ea ridică bărbia, dar era clar că se străduieşte să-şi învingă emoțiile cînd spuse:

– Putem să ne oprim acum?

În tăcere, el coborî brațele şi îi întinse cartea. Ea nu-i mulțumi, ci doar o luă înapoi şi-o strînse la piept.

– Nu mi-am dat seama că vrei să te măriți, spuse el încet.

– Nu ştii nimic despre mine.

El făcu un gest stînjenit spre carte.

– A ajutat la ceva?

– Nu.

Tonul ei sec îl lovi ca un pumn. Cumva, James înţelese deodată, că trebuia să repare situaţia. Trebuia să şteargă expresia îndurerată din ochii ei, să-i aducă înapoi veselia din glas. Voia s-o audă cum rîde, voia să rîdă el la o glumă de-a ei. Nu ştia de ce, dar simţea că era ceva ce trebuia să facă. Îşi drese glasul şi întrebă:

– Pot să te ajut cumva?

– Poftim?

– Pot să te ajut?

Ea îl privi bănuitoare.

– Ce vrei să spui?

James deschise gura, încercînd să-şi dea seama ce să spună.

– Ei bine, ştiu cîte ceva despre cum se găsesc soţii sau, în cazul meu, soţiile.

Ea făcu ochii mari.

– Eşti însurat?!?

– Nu! răspunse el imediat, surprinzîndu-se pe sine însuşi cu vehemenţa din glas.

Ea se relaxă vizibil.

– Slavă Domnului. Fiindcă tu...

– Fiindcă te-am sărutat?

– Da, rosti ea încet, ca pentru sine, roşind în jurul petelor trandafirii.

El întinse mîna şi-i apucă bărbia, forţînd-o să-l privească.

– Dacă aş fi fost însurat, Elizabeth, poţi să fii sigur că n-aş fi căutat pe nimeni altcineva.

– Cît de amabil din partea ta.

– Voiam doar să spun că, dacă îţi cauţi un soţ, te sprijin bucuros, oricum pot.

Elizabeth îl privi doar, nevenindu-i să creadă cît de ironic era momentul. Era în faţa bărbatului din cauza căruia plînsese toată noaptea, iar el îi oferea ajutorul său ca să găsească un altul cu care să se mărite?

– Nu se poate întîmpla aşa ceva, îşi spuse pentru sine. Nu se poate.

– Nu văd de ce nu, rosti el sigur pe sine. Te consider prietena mea şi...

– Cum ai putea să mă ajuţi? continuă ea, întrebîndu-se ce-i venise să deschidă subiectul. Eşti nou în zonă. Nu m-ai putea prezenta nici unui potenţial soţ. Plus că, adăugă arătînd spre el, e clar că nu te pricepi la modă.

El se retrase puţin.

– Ba te rog să mă scuzi!

– Sînt haine foarte bune, dar uzate.

– La fel şi ale tale, spuse el zîmbind.

– Ştiu, răspunse ea. De asta am nevoie de ajutorul cuiva care ştie despre ce vorbeşte.

James înclină capul, crispat, apoi îl ridică din nou, încercînd să se abţină şi să nu-i dea un răspuns tăios. Fetişcana impertinentă ar fi trebuit să-i vadă dulapul din Londra. Erau acolo nenumărate schimburi de haine, toate la modă, fără dungi şi franjuri.

– De ce vrei neapărat să te măriţi? întrebă, hotărînd că era mai important să înţeleagă situaţia ei decît să-şi apere îmbrăcămintea.

– Nu e treaba ta.

– Te contrazic. Dacă vrei să te ajut, atunci trebuie să fie treaba mea.

– N-am fost de acord să-ţi dau voie să mă ajuţi, răspunse ea.

El se uită la carte.

– Vrei neapărat un marchiz?

Ea clipi fără să înțeleagă.

– Poftim?

– Vrei neapărat un marchiz, repetă el. Ai nevoie de titlu? E foarte important.

Ea făcu un pas înapoi şi spuse pe un ton strident:

– Nu.

James simți cum tot corpul i se relaxează. Nici nu-şi dăduse seama cît fusese de încordat şi cît de important era pentru el ca răspunsul ei să fie negativ. Toată viața fusese dureros de conştient că poziția lui socială conta, nu caracterul său. Tatăl lui nu-i spusese niciodată „fiule", ci doar „moştenitorul meu". Marchizul de dinaintea sa nu ştiuse cum să se poarte cu un copil şi îl tratase pe James ca pe un adult în miniatură. Orice greşeală copilărească era privită ca o insultă la adresa titlului, iar James învățase repede să-şi ascundă personalitatea de obicei exuberantă sub masca unei obediențe serioase, cel puțin în compania tatălui său.

La şcoală fusese popular, aşa cum erau de obicei băieții cu farmecul şi talentul său pentru sporturi, dar durase cîtva pînă cînd reuşise să-i aleagă pe adevărații săi prieteni de aceia care îl priveau numai ca pe o cale de-a ajunge într-o poziție mai bună.

După aceea, în Londra, Dumnezeule mare! Ar fi putut să aibă două capete şi corp de elefant după doamnele de acolo. Auzea întotdeauna şoptindu-se „marchizul, marchizul". „E marchiz, are o avere şi locuieşte într-un castel". Faptul că era chipeş şi tînăr era considerat un bonus, însă niciodată, nimeni, nu spunea ceva şi despre inteligența sa, despre simțul umorului sau despre zîmbetul său.

Dacă se gîndea bine, Elizabeth Hotchkiss era prima femeie pe care o cunoştea ce părea să-l placă pentru cine era el şi nu pentru titlu. O privi.

– Nu un marchiz? Atunci ce-i cu cartea?

Mîinile ei tremurară. Părea că o să bată din picior în orice clipă.

– Fiindcă era aici, şi nu se numea „Cum să te căsătoreşti cu un domn destul de bogat şi binevoitor". Nu ştiu.

James se văzu nevoit să zîmbească la auzul cuvintelor ei.

– Oricum nu cred că aş putea să atrag un domn cu titlu, adăugă ea. Nu am zestre şi cu siguranță nu sînt vreo frumusețe.

El nu era de acord, dar bănuia că ea nu l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus-o.

– Te gîndeşti la cineva anume? întrebă.

Ea tăcu un moment lung, grăitor, apoi spuse:

– Nu.

– Deci există un bărbat pe care l-ai prefera, continuă el, zîmbind larg.

Din nou, ea rămase tăcută cîteva secunde înainte să spună, pe un ton care-i spunea că e în pericol dacă nu încetează cu întrebările:

– Dar nu e potrivit.

– Şi cum anume e bărbatul potrivit?

Ea oftă cu tristețe.

– Nu vreau să fiu bătută, aş prefera să nu fiu abandonată...

– Vai de mine, ce aspirații înalte avem.

– Uită ce-am spus, se răsti ea. Nu ştiu de ce vorbesc cu tine despre asta. Evident că nu ştii cum e să fii disperat, să nu ai de ales, să ştii că orice ai face...

– Elizabeth, spuse el încet, întinzînd mîna şi cuprinzîndu-i degetele, îmi pare rău.

– Trebuie să aibă bani, spuse ea pe un ton descurajat, uitîndu-se în jos, la mîini. Am nevoie de bani.

– Am înțeles.

– Nu cred, dar probabil e destul să ştii că sînt extrem de săracă.

– Lady Danbury nu te plăteşte suficient cît să te întreții? întrebă el încet.

– Ba da, însă nu e destul ca să-i întrețin şi pe frații mei mai mici. Iar Lucas trebuie să meargă la Eton.

– Da, spuse el pe un ton distras, orice băiat ar trebui să meargă la Eton. E baronet, spui?

– Nu am spus, dar da, este.

– Probabil că mi-a spus Lady Danbury.

Ea ridică din umeri şi răsuflă adînc, apoi rîse puțin.

– E un lucru ştiut. Sîntem exemplul oficial de familie cu titlu, dar săracă, din zonă. Vezi tu, nu sînt tocmai bună de măritiş. Nu am de oferit decît sîngele familiei mele, şi nici măcar acela nu e cine ştie ce. Nu mă trag din vreo casă nobilă.

– Nu, rosti el gînditor, dar mă gîndesc că mulți ar vrea să se însoare cu o tînără dintr-o familie bună, mai ales dacă familia are şi un titlu. Plus că tu eşti chiar foarte frumoasă.

Ea ridică imediat privirea spre el.

– Te rog să nu mă iei peste picior.

El zîmbi, nevenindu-i să creadă. Evident, Elizabeth nu ştia cît de fermecătoare era.

– Mi s-a spus că sînt destul de drăguță, începu ea.

Poate ştia, totuşi.

– Dar frumoasă e prea mult spus.

El flutură din mînă, cerîndu-i să nu mai protesteze.

– Trebuie să ai încredere în mine. După cum spuneam, sînt sigur că trebuie să fie cel puțin cîțiva bărbați în împrejurimi care să dorească să te aibă de soție.

– Există unul, spuse ea cu dezgust. Un domn din regiune, dar e bătrîn, gras şi rău. Sora mea mai mică a spus deja că are de gînd să se refugieze la un azil dacă mă mărit cu el.

– Înțeleg.

James se frecă la bărbie, încercînd să găsească o soluție pentru dilema ei. I se părea o crimă ca ea să fie nevoită să se mărite cu un bătrîn dezgustător, mai mare decît ea cu încă o dată vîrsta ei. Poate că ar fi putut să facă el ceva. Avea destui bani să-l trimită pe Lucas la Eton şi de o mie de ori.

De fapt, marchizul de Riverdale avea bani. James Siddons, un simplu domn, nu trebuia să aibă nimic mai mult decît hainele de pe el. Poate că ar fi putut să aranjeze ca Elizabeth să primească un dar anonim. Cu siguranță că nu era atît de mîndră încît să ignore o astfel de binecuvîntare. Nu se îndoia că tînăra ar fi refuzat darul dacă ar fi fost numai pentru sine, dar n-avea cum să facă la fel şi cînd era în joc bunăstarea familiei ei.

James îşi propuse să țină minte să-l sune cît mai curînd pe contabilul său.

– Aşadar, spuse ea rîzînd stînjenită, dacă nu cumva ai o avere ascunsă pe undeva, chiar nu ştiu cum ai putea să mă ajuți.

– Ei bine, spuse el, evitînd s-o mintă direct, m-am gîndit că aş putea să te ajut altfel.

– La ce te referi?

El îşi alese cu grijă cuvintele:

– Ştiu cîte ceva despre arta seducției. Înainte să-mi caut de lucru am fost... nu tocmai activ, dar am participat la viața socială.

– În Londra? întrebă ea cu neîncredere. În înalta societate?

– N-am să înțeleg niciodată complexitatea sezonului londonez, spuse el apăsat.

– Ei, nu contează oricum, fiindcă nu am bani să particip la toate balurile care se dau în sezon.

Elizabeth ridică privirea spre el şi îi zîmbi.

– Chiar dacă aş avea destui, i-aş da pe toți pentru educația lui Lucas.

El îi privi figura ovală, delicată, şi ochii mari, albaştri. Probabil că ea era cea mai altruistă persoană pe care o cunoscuse vreodată.

– Eşti o soră bună, Elizabeth Hotchkiss, spuse încet.

– Nu chiar, spuse ea cu tristețe. Uneori am resentimente. Dacă aş fi un om mai bun, nu aş...

– Prostii, o întrerupse el. Nu e nimic greşit dacă te înfurii cînd ți se face o nedreptate.

Ea rîse.

– Nu e nedreptate, James. E doar sărăcie. Sînt sigură că înțelegi.

În toată viața sa, marchizului nu-i lipsise nimic. Pe vremea cînd trăia tatăl său avusese la îndemînă o sumă imensă de cheltuit în fiecare lună, iar după aceea, cînd moştenise titlul, îi rămăsese o avere încă şi mai mare.

Elizabeth înclină capul şi privi afară, pe fereastră, unde un vînticel blînd se juca printre frunzele copacului preferat al lui lady Danbury.

– Uneori, şopti ea, mi-aş dori să...

– Ce ți-ai dori? întrebă atent James.

Ea clătină puțin din cap.

– Nu contează. Trebuie să merg la lady Danbury. O să meargă în salon curînd şi sigur o să aibă nevoie de mine.

– Elizabeth! se auzi o voce puternică din camera de vizavi.

– Vezi cît de bine o cunosc?

James înclină respectuos capul şi murmură:

– Impresionant.

– Elizabeth!

– Cerule mare, spuse Elizabeth, de ce poate să aibă nevoie atît de urgent?

– De companie, răspunse James. De asta are nevoie. De companie.

– Unde e pisica aia ridicolă cînd am nevoie de ea?

Se răsuci pe călcîie şi dădu să iasă.

– Elizabeth! strigă James după ea.

Tînăra se întoarse.

– Da?

– Cartea, rosti el arătînd spre volumul mic, roşu, ascuns sub brațul ei. Nu vrei să intri cu ea în salon, aşa e?

– Vai, nu! spuse ea întinzîndu-i obiectul. Mulțumesc. Uitasem cu totul de ea.

– O pun eu la loc.

– Pe raftul de acolo, spuse ea, arătînd în cealaltă parte a camerei. Într-o parte, cu fața în jos. Să te asiguri că stă exact cum îți spun.

El zîmbi cu indulgență.

– Te-ai simți mai bine dacă ai pune-o chiar tu la loc?

Ea tăcu o clipă, apoi răspunse:

– Da, cred că da.

Îi luă din nou cartea, iar James o privi cum fuge prin bibliotecă şi aşează cu grijă volumul pe raftul potrivit. Se uită la opera sa un moment, apoi împinse puțin cartea spre stînga, se gîndi, cu buzele țuguiate, şi o împinse la loc, în dreapta.

– Sînt convinsă că lady Danbury n-o să observe dacă nu este exact în acelaşi loc, spuse el, însă ea îi ignoră cuvintele şi ieşi în fugă.

– Ne vedem mai tîrziu!

James scoase capul pe uşă, ca s-o vadă intrînd în salonul Agathei, apoi închise uşa bibliotecii, traversă camera, luă cartea şi începu să citească.

Capitolul 9

– Ce vreți să faceți?

Elizabeth rămăsese cu gura căscată în fața contesei.

– Ți-am spus. Mă duc să trag un pui de somn.

– Dar dumneavoastră nu dormiți niciodată în timpul zilei.

Lady Danbury ridică o sprînceană.

– Am dormit după-amiază chiar acum două zile.

– Dar... dar...

– Închide gura, Elizabeth. Începi să semeni cu un peşte.

– Dar mi-ați spus de atîtea ori că apogeul civilizației este rutina.

Lady D ridică din umeri şi scoase un sunet asemănător cu trilul unei vrăbiuțe.

– O doamnă n-are voie să-şi schimbe din cînd în cînd obiceiurile? Orice rutină trebuie schimbată periodic.

Elizabeth reuşi să închidă gura, dar tot nu-i venea să creadă ce auzea.

– S-ar putea chiar să dorm în fiecare zi la prînz, spuse lady Danbury încrucişînd brațele. Măi, dar ce naiba cauți?

Elizabeth, care se uita nedumerită în jur, răspunse:

– Un ventriloc. Nu se poate să fi spus dumneavoastră aşa ceva.

– Ba te asigur că sînt cuvintele mele. Somnul de după-amiază mă revigorează.

– Dar cînd ați dormit acum două zile, prima dată în timpul zilei de cînd erați mică, aş putea adăuga, a fost de dimineață.

– Hmm. Poate că a fost. Poate că nu.

– A fost.

– Ar fi fost şi mai bine după-amiaza.

Elizabeth nu ştia cum să se opună unui argument atît de lipsit de sens, aşa că ridică brațele şi spuse:

– Vă las să dormiți, atunci.

– Da, aşa să faci. Şi închide uşa în urma ta. Sînt convinsă că am nevoie de tăcere absolută.

– Nici nu-mi imaginam altceva.

– Ce limbă ascuțită! De unde atîta obrăznicie?

Elizabeth îi aruncă o privire plină de dojană.

– Ştiți foarte bine că vă semăn, lady Danbury.

– Da, te-am format binişor, nu-i aşa?

– Dumnezeu să mă ajute, spuse Elizabeth ca pentru sine.

– Te-am auzit!

– Presupun că n-am nici o şansă ca auzul să fie primul simț care să vă slăbească.

Lady Danbury rîse din tot sufletul.

– Te pricepi să distrezi o bătrînă, Elizabeth Hotchkiss. Să nu crezi că nu apreciez asta. Țin mult la tine.

Elizabeth clipi surprinsă la auzul cuvintelor neobişnuit de sentimentale ale contesei.

– Vă mulțumesc.

– Nu sînt mereu urîcioasă, rosti lady Danbury, uitîndu-se la ceasul mic pe care-l purta atîrnat la gît, de un lănțişor. Cred că aş vrea să fiu trezită peste şaptezeci de minute.

– Şaptezeci de minute?

De unde scotea contesa numere atît de neobişnuite?

– O oră nu e suficient, dar sînt prea ocupată ca să irosesc o oră şi jumătate. În plus, continuă ea cu o privire şireată, îmi place să te țin ocupată.

– Nici nu mă îndoiesc, spuse Elizabeth ca pentru sine.

– Şaptezeci de minute, atunci, şi nici o clipă înainte.

Elizabeth clătină din cap, uluită, îndreptîndu-se spre uşă. Înainte să iasă, totuşi, se răsuci spre contesă şi întrebă:

– Sigur vă simțiți bine?

– Pe cît de bine are dreptul să se simtă o femeie de cincizeci şi opt de ani.

– Ceea ce e o binecuvîntare, dat fiind că dumnea-voastră aveți şaizeci şi şase, răspunse tînăra cu o privire şireată.

– Fătucă impertinentă. Pleacă de aici înainte să-ți tai din salariu.

Elizabeth ridică din sprîncene.

– N-ați îndrăzni să faceți una ca asta!

Lady Danbury zîmbi pentru sine şi o privi pe însoțitoarea ei cum închide uşa în urma sa.

– Mă descurc bine, îşi spuse, iar în vocea ei se simțea tandrețe şi, poate, puțină mîndrie. Seamănă din ce în ce mai mult cu mine.

* * *

Elizabeth suspină şi se aşeză pe una dintre băncile cu perne de pe coridor. Ce să facă acum? Dacă ar fi ştiut că lady Danbury avea de gînd să doarmă la prînz, şi-ar fi adus ceva de cusut sau poate ar fi luat cu ea caietul de contabilitate de acasă. Dumnezeu ştia că finanțele familiei Hotchkiss aveau nevoie de o privire cît mai atentă.

Sigur, ar fi putut şi să citească din „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz". Jurase că n-avea să se mai uite la blestemata de carte, dar poate că ar fi trebuit să arunce o privire în bibliotecă, să se asigure că James nu o mutase, n-o răsucise, nu-i amestecase paginile sau... ei bine, sau nu-i făcuse orice altceva.

Nu, îşi spuse ferm, strîngînd între degete catifeaua maro a băncii pe care stătea, ca să rămînă aşezată. Nu voia să mai aibă de-a face cu doamna Seeton şi cu edictele ei. Avea de gînd să rămînă pe bancă, lipită, pînă cînd reuşea să decidă cum să-şi petreacă şaptezeci de minute. Fără să intre în bibliotecă. Orice ar fi decis, n-avea să intre în bibliotecă.

– Elizabeth?

Ridică privirea şi dădu cu ochii de James, de fapt, de capul lui James, care ieşea de după uşa bibliotecii.

– Vrei să mi te alături o clipă?

Ea se ridică.

– E vreo problemă?

– Nu, nu. Dimpotrivă.

– Sună promițător, murmură tînăra.

Trecuse multă vreme de cînd fusese chemată ca să primească veşti bune. Atunci cînd cineva o întreba dacă nu vrea să i se alăture, de obicei era vorba despre o plată urgentă, în absența căruia solicitantul avea de gînd să anunțe autoritățile.

James îi făcu semn cu mîna, chemînd-o.

– Trebuie să-ți vorbesc.

Elizabeth intră în bibliotecă, încălcîndu-şi promisiunea.

– Ce s-a întîmplat.

El îi arătă „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz", pe care o ținea în mînă.

– Am citit din asta.

Nu putea fi adevărat!

– E fascinantă, continuă el.

Ea icni şi îşi duse mîinile la urechi.

– Nu vreau să aud.

– Sînt convins că pot să te ajut.

– Nu te ascult.

El îi apucă mîinile şi trase în lateral, întinzînd-o ca pe o stea de mare.

– Pot să te ajut, spuse din nou.

– Nimic nu mai poate să mă ajute.

El rîse, iar sunetul o făcu pe Elizabeth să simtă căldură pînă-n vîrful degetelor de la picioare,

– Hai, spuse el, nu fi pesimistă!

– De ce citeşti cartea aia? întrebă ea.

Cerule mare, ce ar fi putut el, sau oricare alt tînăr chipeş şi fermecător, să găsească interesant într-o astfel de carte? Dacă stăteai să te gîndeşti serios, nu era decît un tratat pentru femei disperate. Şi, oare, nu obişnuiau bărbaţii să le asemuiască pe femeile disperate cu otrava, indigestia şi ciuma bubonică?

– Poate că e din cauza curiozităţii mele insaţiabile, răspunse el. Cum aş fi putut să rezist, după ce am fost obligat să fac acte de eroism ca să pun mîna pe ea, mai devreme în dimineaţa asta?

– Acte de eroism? exclamă ea. Ai smuls-o de sub mine!

– Ideea de eroism e deschisă interpretării, spuse el sec, zîmbindu-i periculos, masculin.

Elizabeth închise ochii şi oftă, obosită şi nedumerită. Probabil că aceea fusese cea mai stranie conversaţie pe care o purtase vreodată, însă, cumva, păruse naturală.

Partea cea mai bizară era că nu se simţea stînjenită deloc. Sigur, se îmbujorase puţin, şi nu-i venea să creadă că spusese ce spusese, dar ar fi trebuit să se simtă cu mult mai ruşinată decît se simţea.

Din cauza lui James, îşi dădu seama. Ceva din el o făcea să se simtă în largul ei. Avea un zîmbet relaxat şi un rîs cald. Poate că avea o latură periculoasă, misterioasă, şi uneori o privea într-un fel care făcea aerul să pară mai greu de respirat, dar în afară de asta, era aproape imposibil să nu te simţi confortabil în compania lui.

– La ce te gîndeşti? îl auzi întrebînd.

Deschise ochii.

– Mă gîndeam că nu-mi amintesc de ultima dată cînd m-am simţit atît de ridicolă.

– Nu vorbi prostii.

– Uneori, spuse ea clătinînd din cap, pur şi simplu nu pot să mă abţin.

El îi ignoră comentariul şi ridică volumul, scuturîndu-l cu mişcări scurte din încheietură.

– Cartea asta ridică probleme.

– „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz?"

– Foarte multe probleme.

– Mă bucur să aud asta. Trebuie să-ţi spun că mi se pare foarte greu să aplici edictele pe care le scrie ea acolo.

James începu să păşească încoace şi încolo prin cameră, pierdut în gînduri.

– Mi-e clar, anunţă deodată, că doamna Seeton, dacă într-adevăr acesta este numele ei, nu a cerut niciodată părerea unui bărbat în ceea ce priveşte edictele ei.

Elizabeth găsi că era atît de interesant ce spunea el, încît se aşeză.

– Poate să ofere ea oricîte reguli şi legi, continuă el, dar metodologia îi e viciată. Spune că, dacă-i asculţi edictele, o să te măriţi cu un marchiz...

– Cred că prin „marchiz" ea înţelege orice domn potrivit, îl întrerupse Elizabeth. Îmi imaginez că voia doar să facă titlul să sune bine.

El clătină din cap.

– Nu contează. Marchiz, domn potrivit... toţi sîntem bărbaţi.

– Da, aşa sper, răspunse ea încet, abia rezistînd tentaţiei să-i verifice afirmaţia măsurîndu-l din cap pînă în picioare.

James se aplecă puțin spre ea, studiindu-i chipul.

– Să te întreb ceva. Cum, rogu-te, spune-mi, poate doamna Seeton, dacă într-adevăr așa o cheamă, să verifice justețea regulilor sale?

– Ei bine, trase de timp Elizabeth, presupun că a fost însoțitoarea cîtorva tinere domnișoare, și...

– Logica ta e greșită, o întrerupse el. Singura persoană care poate să judece dacă regulile ei sînt potrivite este un marchiz.

– Sau orice domn care dorește să se însoare, adăugă ea.

– Sau orice domn care dorește să se însoare, acceptă el dînd puțin din cap. Dar te asigur, ca un domn destul de dornic de însurătoare ce sînt, că, dacă o femeie ar încerca să-mi atragă atenția urmînd edictele astea...

– Dar o domnișoară care ar urma regulile doamnei Seeton nu s-ar apropia de tine, îl întrerupse Elizabeth. Ar fi împotriva regulilor. O doamnă trebuie să aștepte pînă cînd bărbatul dorit se apropie de ea. Nu-mi amintesc care dintre edicte este, dar știu că e acolo.

– Ceea ce nu face decît să demonstreze cît e de prostească această carte. Ideea era, oricum, că, dacă aș face cunoștință cu această protejată a dragei noastre doamne Seeton, dacă acesta e, într-adevăr, numele ei...

– De ce tot repeți asta?

James se gîndi un moment. Probabil era din cauza perioadei îndelungate în care fusese spion. Nu spuse decît:

– N-am nici cea mai vagă idee, dar, după cum spuneam, dacă aș întîlni-o pe una dintre protejatele ei, aș fugi speriat.

A urmat o clipă de tăcere, apoi Elizabeth spuse, zîmbind poznaș:

– De mine n-ai fugit.

James ridică imediat privirea.

– Cum adică?

Ea zîmbi mai larg, și pe chip i se așternu o expresie aproape felină de plăcere la gîndul că-l tulburase.

– Nu ai citit edictul despre exersarea edictelor?

Se aplecă mai aproape, ca să se uite peste paginile cărții, pe care el acum le răsfoia, căutînd regula despre care-i vorbise ea.

– Cred că e al șaptesprezecelea, adăugă Elizabeth.

El o privi lung, nevenindu-i să creadă, apoi întrebă:

– Ai exersat pe mine?

– Pare lipsit de emoție, știu, și m-am simțit puțin vinovată, dar chiar nu am avut de ales. Pînă la urmă, dacă nu pe tine, atunci pe cine?

– Pe cine, într-adevăr, rosti James ca pentru sine, nu tocmai sigur că știa de ce se supărase.

Nu pentru că ea își încercase talentul pe el, lucru care i se părea amuzant. Mai degrabă îl deranja că nu-și dăduse seama de asta. Pentru un bărbat care se mîndrea cu intuiția sa și cu simțurile ascuțite, ce se întîmplase era aproape o oroare.

– N-o să mai fac asta, îi promise ea. Probabil că a fost necinstit din partea mea.

El începu să se plimbe prin cameră, scărpinîndu-și bărbia și încercînd să-și dea seama cum ar fi putut să folosească situația în avantajul său.

– James?

Aha! Marchizul se răsuci atît de repede încît mișcarea păru fluidă, cu ochii strălucind de entuziasm.

– Pentru cine exersai?

– Nu înțeleg.

El se așeză în fața ei, își sprijini coatele pe genunchi și se aplecă spre ea. Mai devreme în acea dimineață își jurase

că avea să-i şteargă expresia de disperare de pe chip. Adevărul fie spus, în acel moment ea nu mai părea atît de chinuită, dar el ştia că durerea avea să revină odată ce Elizabeth îşi amintea de cei trei fraţi pe care-i avea acasă, iar el tocmai găsise o cale s-o ajute şi să se simtă şi foarte bine în acelaşi timp.

Avea să-i fie profesor. Ea voia să atragă un domn neştiutor în capcana căsniciei şi, ei bine, nimeni nu ştia mai multe despre capcane decît marchizul de Riverdale. Pe el fuseseră încercate toate trucurile, de la debutante chicotind şi urmărindu-l în unghere întunecate pînă la scrisori de iubire şocant de explicite şi văduve dezbrăcate care apăreau pe nepusă-masă la el în pat.

I se părea normal ca, dacă el reuşise să înveţe atît de bine cum să evite căsătoria, să poată să-şi aplice cunoştinţele şi în sens invers. Cu puţin efort, Elizabeth ar fi trebuit să poată să atragă orice bărbat ar fi dorit.

Gîndul la acel mic efort îi făcea lui James inima să bată mai repede şi unele părţi ale corpului, mai puţin politicoase, să tresalte, fiindcă lecţiile aveau să conţină cel puţin o menţiune a artei amorului. Nimic, desigur, care s-o compromită pe fată, dar...

– Domnule Siddons? James?

El ridică privirea şi îşi dădu seama că tocmai făcuse un plan de atac. Dumnezeule, ce chip angelic avea fetişcana! Incredibil, dar ea era convinsă că avea nevoie de ajutor ca să-şi găsească un soţ. Oricum, asta-i dădea lui o ocazie minunată...

– Cînd exersai pe mine, întrebă încet, hotărît, pentru cine te pregăteai de fapt?

– Cu cine voiam să mă mărit?

– Da.

Ea clipi şi mişcă puţin din buze înainte să rostească:

– De fapt, nu ştiu. Nu m-am gîndit pînă acolo. Speram doar să particip la una dintre petrecerile contesei. Mi se par potrivite ca să cunoşti un domn pentru căsătorie.

– Pregăteşte lady Danbury ceva în curînd?

– O petrecere? Da. Chiar sîmbătă, cred. O sărbătoare în grădină.

James se sprijini de spătarul fotoliului. Fir-ar să fie. Mătuşa nu-i spusese că aşteaptă musafiri. Dacă îi cunoştea cumva pe ceilalţi oaspeţi, avea să fie nevoit să dispară. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca vreun domn de la oraş să-l bată pe spate în faţa lui Elizabeth şi să-i spună Riverdale.

– Nu cred că o să rămînă cineva peste noapte, totuşi, adăugă ea.

James aprobă gînditor din cap.

– Atunci o să fie o ocazie minunată pentru tine.

– Înţeleg, spuse ea, părînd mult mai puţin entuziasmată decît se aştepta el.

– Nu e nevoie decît să afli care dintre domni sînt neînsuraţi şi să-l alegi pe cel mai potrivit dintre ei.

– M-am uitat deja pe lista de invitaţi şi sînt cîţiva domni singuri printre ei, dar...

Elizabeth rîse, frustrată.

– Ai uitat un lucru, James. Şi domnii în chestiune trebuie să mă aleagă pe mine.

El făcu un semn din mînă, refuzîndu-i argumentul.

– Nu se poate să dai greş. Pînă termin eu cu tine...

– Nu-mi place cum sună asta.

– O să fii irezistibilă.

Tînăra duse o mînă la obraz, fără să-şi dea seama ce face, şi-l privi nedumerită. Se oferea să-i fie profesor? Voia s-o transforme într-un partidă bună? Nu ştia de ce o mira ideea, pînă la urmă, el nu dăduse nici un semn, în afara unui

sărut atît de dulce, că ar fi fost interesat el însuşi de ea. În plus, ea îi spusese clar că n-avea de gînd să se mărite cu un administrator de moşie sărac lipit pămîntului.

Atunci de ce se simţea atît de tristă la gîndul că el era gata s-o mărite cu un domn bogat şi binevăzut, aşa cum îi spusese ea însăşi că voia?

– Ce presupune ceea ce-mi propui? întrebă cu un aer bănuitor.

– Ei bine, n-avem prea mult timp, spuse el gînditor, şi n-avem ce să facem în privinţa garderobei tale...

– Cît de frumos din partea ta să aminteşti despre asta, rosti ea ca pentru sine.

El îi aruncă o privire plină de reproş.

– Dacă nu mă înşeală memoria, tu n-ai avut nici o reţinere să-mi insulţi mie garderoba ceva mai devreme.

Avea dreptate, iar Elizabeth înghiţi în sec. Bunele maniere o obligară să spună, cam fără voie:

– Ai nişte cizme foarte frumoase.

El zîmbi larg şi se uită la încălţămintea care, deşi era uzată, părea foarte bine făcută.

– Aşa e, nu?

– Chiar dacă sînt puţin scîlciate, adăugă ea.

– O să le lustruiesc mîine, promise el, cu o expresie care spunea că n-are de gînd să se lase atras în capcană.

– Îmi pare rău, spuse ea încet. Nu era nevoie să fiu răutăcioasă. Complimentele trebuie oferite frumos, fără reţineri sau calificative.

El o măsură un moment, apoi întrebă:

– Ştii ce-mi place la tine, Elizabeth?

Tînăra n-avea nici o idee.

– Eşti o persoană blîndă şi bună, continuă el, dar, spre deosebire de majoritatea oamenilor blînzi şi buni, tu nu obişnuieşti să ţii predici şi nici nu încerci să-i faci pe toţi ceilalţi să-ţi semene.

Ea rămase cu gura căscată. Era un discurs incredibil.

– Şi sub toată acea bunătate şi blîndeţe, pari a avea un simţ al umorului foarte dezvoltat, oricît de mult ai încerca, uneori, să ascunzi asta.

Dumnezeule mare, dacă mai spunea ceva, se gîndi Elizabeth, avea să se îndrăgostească de el pe loc.

– Nu-i nimic dacă rîzi de un prieten, atîta vreme cît nu eşti maliţioasă, spuse el încet, într-o şoaptă ce aducea a mîngîiere. Şi nu cred că tu ai şti cum să fii maliţioasă nici dacă ai asista la o prelegere pe tema asta.

– Presupun că asta înseamnă că sîntem prieteni, rosti ea cu glasul întretăiat.

El îi zîmbi, iar inima ei se opri în loc.

– Nu ai de ales, trebuie să fii prietenă cu mine, răspunse el, aplecîndu-se spre ea. Pînă la urmă, eu îţi cunosc cele mai stînjenitoare secrete.

Ea rîse nervos.

– Un prieten care o să-mi facă rost de un soţ. Ce frumos!

– Cred că o să mă descurc mai bine decît doamna Seeton, dacă, într-adevăr...

– N-o spune! îl avertiză ea.

– Consideră că n-am zis nimic. Dacă vrei puţin ajutor...

O privi atent.

– Vrei să te ajut, nu?

– Da, spuse ea, nu tocmai convinsă.

– Trebuie să începem imediat.

Elizabeth se uită spre ceasul ornat de pe masă, pe care lady Danbury îl adusese din Elveţia.

– Trebuie să fiu înapoi în salon peste mai puţin de o oră.

James răsfoi cîteva pagini din „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz", clătinînd din cap.

– Nu avem prea mult timp, dar...

Brusc, ridică privirea.

– Cum ai reuşit să scapi de lady Danbury la ora asta?

– Doarme puțin.

– Din nou?

Pe chipul lui se putea citi surpriza. Elizabeth ridică din umeri.

– Şi mie mi s-a părut la fel de incredibil, dar a insistat. A cerut liniște absolută şi mi-a spus s-o trezesc după şaptezeci de minute.

– Şaptezeci?

Elizabeth făcu o grimasă.

– Ca să mă țină ocupată. Astea au fost cuvintele ei.

– De ce nu mă miră? spuse James, bătînd cu degetele în biroul din bibliotecă, apoi ridicînd privirea. Putem să începem după ce termini cu ea, după-amiază. Am nevoie de puțin timp ca să gîndesc un plan de lecție, şi...

– Un plan de lecție? repetă ea.

– Trebuie să fim organizați. Organizarea te ajută să duci la îndeplinire orice plan.

Ea rămase mirată, făcîndu-l să se încrunte.

– De ce mă priveşti aşa?

– Ai vorbit exact ca lady Danbury. De fapt, dacă mă gîndesc bine, şi ea spune exact la fel.

– Chiar aşa?

James tuşi, apoi îşi drese glasul. Avusese o scăpare. Ceva la Elizabeth, cu ochii ei albaştri, de înger, îl făcuse să uite că era sub acoperire. N-ar fi trebuit să folosească una dintre maximele preferate ale mătuşii sale, dar le auzise atît de frecvent cînd era mic încît ajunseseră să fie şi maximele sale.

Uitase că vorbeşte cu singura persoană care-o cunoştea pe Agatha la fel de bine ca şi el.

– Sigur e o coincidență, spuse pe un ton ferm.

Din experiența sa, oamenii tindeau să creadă orice spuneai, dacă o spuneai de parcă ai fi fost convins de adevărul cuvintelor tale. Elizabeth, se părea, făcea parte din altă categorie.

– O spune cel puțin o dată pe săptămînă.

– Ei, atunci sînt sigur că trebuie s-o fi auzit la un moment dat.

Ea păru să accepte explicația, fiindcă schimbă subiectul:

– Spuneai ceva despre un plan de lecție.

– Da. Am nevoie de cîteva ore ca să fac planul, dar poate că ne putem întîlni cînd termini cu lady Danbury. Te conduc acasă şi putem să începem chiar pe drumul într-acolo.

Ea zîmbi puțin.

– Foarte bine. O să te aştept la poarta din față, la patru şi treizeci şi cinci de minute. La patru şi jumătate îmi termin datoria, explică, dar o să-mi ia cinci minute să ajung la poartă.

– Nu putem să ne vedem pur şi simplu aici?

Ea clătină in cap.

– Nu, dacă nu vrei ca toate bîrfitoarele de la conac să vorbească despre noi.

– Foarte bine punctat. La poarta din față, atunci.

Elizabeth dădu aprobator din cap şi ieşi, abia reuşind să ajungă înapoi la băncuța cu perne pe care stătuse înainte, atît de rău îi tremurau picioarele. Dumnezeule mare, în ce se băgase?

Miau. Se uită în jos. Malcom, pisica din infern, stătea la picioarele ei, privind-o de parcă ar fi fost un şobolan din bucătărie.

– Ce vrei?

Motanul ridică din umeri. Elizabeth nu mai văzuse niciodată o pisică făcînd aşa ceva dar, pe de altă parte, nici nu-şi imaginase vreodată că avea să ajungă să îi vorbească inamicei ei feline pe holurile conacului Danbury.

– Ţi se pare că sînt ridicolă, nu-i aşa?

Malcom căscă.

– Am fost de acord ca domnul Siddons să mă pregătească să găsesc un soţ.

Urechile animalului se aplecară înainte.

– Da, ştiu că pe el îl placi mai mult decît pe mine. Placi pe toată lumea mai mult decît pe mine.

Pisica ridică din nou din umeri, evident hotărîtă să n-o contrazică.

– Tu crezi că n-am sorţi de izbîndă, aşa e?

Malcom îşi răsuci coada. Elizabeth nu ştia deloc ce însemna gestul, dar, dat fiind dispreţul pe care i-l arăta întotdeauna motanul, se gîndi că el voia să-i spună că şi el ar fi putut să-şi găsească mai uşor un soţ.

– Elizabeth?

Ea se răsuci, roşie pînă în vîrful urechilor, şi întoarse privirea spre James, care scosese capul pe uşa bibliotecii şi se uita întrebător la ea.

– Vorbeai cu pisica?

– Nu.

– Puteam să jur că te-am auzit vorbindu-i.

– Ei bine, nu vorbeam cu ea.

– Aha.

– De ce aş vorbi cu pisica? Nu poate să mă sufere.

El zîmbi puţin.

– Da, aşa ai spus.

Elizabeth încercă să ascundă faptul că ştia că roşise.

– Tu n-ai nimic de făcut?

– Ah, da, planul de lecţie. Ne vedem la patru şi jumătate.

Elizabeth aşteptă pînă cînd auzi uşa bibliotecii închizîndu-se, apoi şopti:

– Dumnezeule, am înnebunit. Am înnebunit de tot.

Pisica o insultă aprobînd din cap.

Capitolul 10

James ajunse la poartă pe la patru şi un sfert, ştiind că e acolo ridicol de devreme, dar, cumva, neputînd să-şi oprească picioarele din mers. Simţise, toată după-amiaza, o nerăbdare care nu-i era caracteristică, şi bătuse darabana pe toate mesele, apoi se plimbase în sus şi în jos prin toate camerele. Încercase să stea jos şi să scrie planul pe care se lăudase că-l face, dar nu-şi găsise cuvintele.

Nu avea deloc experienţă cu domnişoarele care voiau să ştie cum să se poarte în societate. Singura domnişoară pe care o cunoscuse cu adevărat era soţia prietenului său cel mai bun, Blake Ravenscroft, iar Caroline nu fusese nici ea educată pentru înalta societate. Cît despre toate celelalte cunoştinţe feminine pe care le avea, ele erau genul despre care vorbea doamna Seeton în cartea ei, cele care-l făcuseră să se simtă uşurat că părăsea Londra.

Oare ce-şi dorea el de la o femeie? Părea o întrebare necesară în aventura pe care o începuse ca s-o ajute pe Elizabeth. Ce voia el de la o soţie? Trebuia să se însoare, asta era sigur, dar îi fusese foarte greu să-şi imagineze cum ar fi fost să trăiască tot restul vieţii cu o floare timidă, care se temea să-şi exprime propriile opinii sau, mai rău, cu o floare timidă care să nu aibă propriile opinii.

Lovitura de graţie era că aceste tinere fără opinii aveau, întotdeauna, mame cu foarte multe opinii.

Se strădui să recunoască – nu era cinstit. Cunoscuse şi cîteva tinere interesante. Nu foarte multe, dar erau cîteva. Pe una sau două dintre ele ar fi putut să le ia de nevastă fără să se teamă că şi-ar fi distrus viaţa. N-ar fi fost o căsătorie din iubire şi între ei n-ar fi existat o pasiune foarte mare, dar simţea că ar fi putut să fie suficient de împăcat.

Aşadar ce aveau aceste domnişoare, cele care-i atrăseseră atenţia? O anume bucurie de-a trăi, o iubire pentru viaţă, un zîmbet sincer, o lumină în privire. James era destul de sigur că şi alţi bărbaţi vedeau asta. Toate domnişoarele în chestiune se măritaseră repede, cu bărbaţi pe care el îi plăcea şi-i respecta.

Iubire de viaţă. Poate că despre asta era vorba. Îşi petrecuse dimineaţa citind „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz" şi, după fiecare edict, îşi imaginase cum lumina de culoarea safirelor din privirea lui Elizabeth ar fi dispărut din ce în ce mai mult.

Nu voia să devină un ideal predeterminat de domnişoară britanică. Nu voia să aibă privirea în jos, încercînd să fie delicată şi misterioasă. Nu voia de la ea decît să fie ea însăşi.

* * *

Elizabeth închise uşa conacului în urma ei şi începu să meargă pe aleea principală. Inima îi bătea foarte tare, avea palmele reci şi, cu toate că nu se simţea tocmai stînjenită că James îi descoperise secretul, avea foarte mari emoţii.

Petrecuse întreaga după-amiază certîndu-se că-i acceptase oferta. Oare nu plînsese ea, doar cu o noapte înainte, pentru că pe el ar fi putut să-l iubească, pe bărbatul cu care nu putea să se mărite? Iar acum îi căuta intenţionat compania, îi dădea voie s-o tachineze, să flirteze cu ea, şi...

Doamne, Dumnezeule, dacă voia s-o sărute iar? Spusese că voia s-o învețe cum să atragă alți bărbați. Oare asta presupunea şi sărutări? Şi, dacă da, oare să-i dea voie s-o sărute?

Icni. De parcă ar fi putut să-l oprească. De fiecare dată cînd erau în acelaşi loc, ochii ei se îndreptau spre buzele lui şi îşi amintea cum fusese sărutul său. Dumnezeu s-o aibă în pază, dar voia să simtă iar aşa ceva!

O ultimă strălucire de bucurie. Poate că despre asta era vorba. Era nevoită să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, poate chiar cu cineva care nici nu-i plăcea prea mult. Era atît de rău să vrei cîteva zile de bucurie, de priviri furişe, de dorință nou-găsită?

Pe drumul spre poartă se gîndi că avea să-i fie frîntă inima pentru că acceptase întîlnirea cu James, dar nu putea să facă altfel. Citise suficient Shakespeare încît să-l creadă pe bard. Dacă el spunea că era mai bine să iubeşti şi să pierzi decît să nu fi iubit deloc, atunci ea îl credea.

James o aştepta puțin mai departe de poartă, acolo unde cei din conac nu-i puteau vedea, iar privirea i se lumină cînd o văzu.

– Elizabeth! strigă, îndreptîndu-se spre ea.

Tînăra se opri, mulțumită doar să-l privească venind, cu vîntul jucîndu-i-se în păr. Nu cunoscuse pe nimeni care să pară atît de relaxat ca James în propria piele. Avea un pas uşor şi nişte mişcări elegante. Se gîndi la nenumăratele rînduri în care ea se împiedicase de cîte un covor sau se lovise din greşeală de cîte un perete şi oftă cu invidie. James ajunse lîngă ea şi spuse pur şi simplu:

– Ai ajuns.

– Nu credeai că o să vin?

– M-am temut să nu te răzgîndeşti.

– M-am gîndit şi m-am răzgîndit. Ăsta e cel mai neobişnuit lucru pe care l-am făcut vreodată.

– Cît de admirabil! murmură el.

– N-ar conta dacă m-aş gîndi şi m-aş răzgîndi toată viața, spuse ea, zîmbind neajutorat. Trebuie să trec pe aici ca să ajung acasă, deci nu aş fi putut să te evit nici dacă aş fi vrut asta.

– Cît noroc pe mine.

– Mi se pare că tu ai adesea noroc.

El aplecă puțin capul.

– De ce spui asta?

Ea ridică din umeri.

– Nu ştiu. Pari genul care aterizează întotdeauna în picioare.

– Am impresia că şi tu eşti o supraviețuitoare.

– Într-un sens, presupun că ai dreptate. Aş fi putut să renunț la frații mei cu ani în urmă, să ştii. Rudele s-au oferit să-l ia pe Lucas.

– Dar nu şi pe voi?

Ea zîmbi trist.

– Noi nu avem nici un titlu nobiliar.

– Am înțeles, spuse el, luînd-o de braț şi arătînd spre sud. Pe aici?

Ea dădu din cap.

– Da. Cam o milă pe drumul principal, apoi încă puțin pe o uliță.

Făcură cîțiva paşi, apoi el se întoarse spre ea şi spuse.

– Ai zis că eşti o supraviețuitoare într-un anume sens. La ce te-ai referit?

– Pentru un bărbat e mai uşor să fie un supraviețuitor.

– N-are sens ce spui.

Ea îi aruncă o privire aproape compătimitoare. El n-avea cum să înțeleagă ce voia ea să spună, dar simțea că-i datorează o explicație chiar şi aşa.

– Cînd unui bărbat îi e greu, spuse, există destul de multe lucruri pe care poate să le facă. El are opțiuni ca să repare situația. Poate să se înroleze în armată sau să plece pe o corabie de pirați. Poate să caute de lucru, așa cum ai făcut şi tu. Poate să se folosească de farmecul său, așa cum îmi imaginez că ai făcut deja.

– Şi o femeie nu poate să facă toate lucrurile astea?

– O femeie care caută să muncească nu are prea multe opțiuni dacă nu vrea să-şi părăsească familia. Un post de guvernantă ar putea să fie ceva mai bun decît acela de însoțitoare a unei doamne, dar nu cred că vreun angajator ar fi de acord ca eu să-i aduc cu mine pe Susan, Jane şi Lucas, să locuiască în aripa servitorilor.

– Touché, rosti el dînd din cap.

– Cît despre farmec, ei bine, o femeie poate să-l folosească pentru trei lucruri. Poate să devină actriță, poate să fie amanta unui bărbat sau poate să se mărite. Cît despre mine, eu nu am nici dorința, nici talentul să fiu actriță şi nu doresc să-mi fac familia de rîs intrînd într-o relație ilicită.

Făcu o pauză, ridică din umeri şi-l privi din nou.

– Singura mea opțiune e să mă mărit. Asta, presupun, înseamnă ca o femeie să fie supraviețuitoare.

Se opri, iar colțurile gurii îi tremurară, de parcă n-ar fi ştiut dacă să zîmbească sau să se încrunte.

– E lipsit de bun-gust, nu găseşti?

James nu-i răspunse cîteva momente. Îi plăcea să se considere un individ cu mintea deschisă, dar nu-şi imaginase niciodată cum era viața în pantofii strîmți ai unei femei. Considerase că viața sa, cu mulțimea ei de opțiuni, era norma.

Elizabeth înclină capul.

– De ce te uiți așa atent la mine?

– Din respect.

Ea se retrase, surprinsă.

– Poftim?

– Înainte te admiram, fiindcă mi se părea că eşti neobişnuit de inteligentă şi de amuzantă, însă acum îmi dau seama că meriți şi respectul meu, nu doar admirația.

– Vai, eu...

Roşi, clar neştiind ce să mai spună. El clătină din cap.

– N-am vrut să te fac să te simți stînjenită.

– Nu m-ai făcut, spuse ea pe un ton destul de ascuțit încît să fie clar că mințea.

– Ba da, şi n-am vrut ca asta să fie o după-amiază atît de serioasă. Avem de muncit, dar nu spune nimeni că trebuie să fie lipsit de amuzament.

Ea îşi drese glasul.

– La ce te-ai gîndit?

– Nu avem prea mult timp, așa că e nevoie să ne alegem cu grijă prioritățile, spuse el. Trebuie să ne concentrăm numai pe abilitățile cele mai importante.

– Şi care sînt acelea?

– Sărutatul şi boxul.

Elizabeth scăpă din mînă poşeta.

– Pari surprinsă.

– Nu-mi dau seama care dintre ele mă surprinde mai mult.

El se aplecă şi ridică poşeta.

– Are sens, dacă stai să te gîndeşti. Un domn o să vrea să o sărute pe domnişoara căreia, eventual, îi va deveni soț.

– Nu şi dacă o respectă, spuse ea. Ştiu foarte bine că domnii nu sărută doamnele nemăritate pe care le respectă.

– Eu te-am sărutat pe tine.

– Ei bine, a fost altceva.

– Şi cred că ți-am spus clar cît te respect. Dar destul despre asta, continuă el, făcînd-o să tacă. Trebuie să mă

crezi cînd îți spun că nici un domn cu puțină minte n-o să se însoare cu o domnișoară fără să testeze terenul înainte.

– Cînd o spui așa, rosti ea nemulțumită, e de-a dreptul poezie.

– Oricum, acest lucru te pune într-o postură stînjenitoare.

– Deci îți dai seama? întrebă ea pe un ton sarcastic.

El îi aruncă o privire, clar iritat de întreruperile constante.

– Unii domni nu au bun-simț și judecată, așa că s-ar putea să nu întrerupă sărutul cînd trebuie. Ăsta e motivul pentru care trebuie să știi să boxezi.

– Și ai de gînd să faci asta într-o singură după-amiază?

El scoase din buzunar un ceas și îl deschise, purtînd pe chip o expresie cu totul nonșalantă.

– Nu. Mă gîndeam să te învăț numai partea cu sărutatul în după-amiaza asta, și mîine să ne ocupăm de box.

– Ai pregătire pugilistică?

– Desigur.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

– Dar nu sînt lecțiile foarte scumpe? Am auzit că există numai cîțiva instructori în Londra care să fie de bună calitate.

– Există căi prin care poți să obții lucrurile de care ai nevoie, spuse el, privind-o cu o sprînceană ridicată. Tu ai spus că sînt genul de om care cade mereu în picioare.

– Și acum o să-mi spui că tu cazi în picioare, cu garda ridicată, gata de box?

El rîse și împunse aerul cu pumnii.

– Nimic nu te face să te simți mai viu.

Ea se încruntă, nesigură.

– Nu pare o activitate tocmai feminină.

– Credeam că am hotărît să nu subscriem la părerea doamnei Seeton despre feminitate.

– Nu facem asta, răspunse ea, dar încercăm să găsim un soț.

– Un soț, da, spuse el pe un ton aspru.

– Nu-mi imaginez că există vreun bărbat în Anglia care să-și dorească o pugilistă drept soție.

– Nu-i nevoie să fii pugilistă, ci doar să lovești suficient de bine încît domnii să știe că nu pot să profite de tine prea ușor.

Ea ridică din umeri și strînse pumnul.

– Așa?

– Dumnezeule, nu. Nu băga degetul în pumn, că sigur ți-l rupi.

Elizabeth așeză degetul mare în afara celorlalte degete.

– Așa?

El dădu aprobator din cap.

– Exact. Dar voiam să începem cu sărutatul.

– Nu, hai s-o lăsăm pe data viitoare, rosti ea, lovind cu pumnul în aer. Îmi place ce facem.

James icni, neștiind exact ce-l supăra mai tare, că era nevoie să amîne sărutatul încă o zi sau că ea lovea atît de prost.

– Nu, nu așa, spuse, așezîndu-se în spatele ei.

Îi lăsă poșeta să cadă și îi apucă în palmă cotul, ca să-i așeze umărul.

– Lovești ca o fată.

– Sînt fată.

– Ei bine, asta mi s-a părut mereu evident, dar nu e cazul să și lovești ca o fată.

– Și cum, întrebă ea, imitîndu-i vocea adîncă, masculină, lovește un bărbat?

– Fetele, am văzut eu, lovesc așa, spuse el, strîngînd pumnul și mișcînd brațul, dar nu departe de corp. Bărbații, pe de altă parte, își iau ceva avînt.

– Te rog, arată-mi cum.

– Foarte bine. Dă-te la o parte, ca să nu te lovesc.

Elizabeth zîmbi sec şi făcu doi paşi în spate.

– E destul loc pentru un bărbat?

– Nu mă lua peste picior şi uită-te la mine, răspunse el, trăgînd braţul în spate. O să-ţi arăt asta la jumătate din viteza normală, fiindcă nu lovesc decît aerul. Forţa loviturii o să mă mute de pe loc.

– Sigur, sigur, spuse ea făcînd un gest larg cu mîna. La jumătate de viteză.

– Fii atentă. Urmăreşti un maestru.

– De asta, rosti ea pe un ton sec, sînt convinsă.

El îşi mişcă tot braţul înainte, cu o mişcare începînd din mijlocul spatelui şi urcînd prin umăr, pînă la pumn. Dacă s-ar fi mişcat la viteza normală şi ar fi fost cineva în faţa lui, James ştia că l-ar fi lăsat lat.

– Ce părere ai? întrebă, foarte mulţumit de sine.

– Încă o dată.

El ridică sprîncenele, dar îi făcu pe plac, luîndu-şi şi mai mult avînt de data asta. Se uită la ea. Îl privea cu pleoapele îngustate, studiindu-l de parcă ar fi fost un animal de paradă. Ridică puţin capul şi ceru:

– Încă o dată?

– Eşti atentă, sau încerci doar să mă faci să par un idiot?

– Sînt cu siguranţă atentă. Dacă pari idiot, nu e din vina mea.

James duse braţul în spate încă o dată.

– Să recapitulăm, spuse. O femeie loveşte înainte, pornind de la umăr, fără să-şi folosească muşchii spatelui.

Elizabeth imită mişcarea pe care o făcuse el cînd îi arătase cum loveşte o femeie.

– Aşa.

– Exact. Un bărbat, pe de altă parte, îşi foloseşte puterea muşchilor spatelui, nu doar pe aceea a braţului.

– Muşchii ăştia de aici? întrebă ea, ridicînd braţul drept şi folosindu-şi mîna stîngă ca să arate locul din dreptul coastelor.

Lui James i se uscă gura. Rochia i se lipise de corp în cele mai neobişnuite locuri.

– Aici, James? întrebă ea, atingîndu-şi spatele. Sau aici?

De această dată îl atinse pe el, doar că nu nimeri unde trebuia şi îl atinse într-o parte, aproape de talie.

– Era bine prima dată, spuse el, ferindu-se de ea.

Dacă nimerea şi mai jos, n-ar fi putut să fie răspunzător de propriile acţiuni.

– Deci e cam aşa, spuse ea, lovind la jumătate de viteză, doar cu puţin mai repede decît îi arătase el.

– Da, însă ai nevoie de ceva mai multă mişcare din lateral. Uită-de încă o dată la mine, spuse, lovind din nou. Ai înţeles?

– Cred că da. Vrei să încerc şi eu?

– Da, spuse el, încrucişînd braţele. Loveşte-mă.

– Nu, n-aş putea.

– Dar vreau s-o faci.

– Nu se poate. N-am lovit niciodată, intenţionat, pe nimeni.

– Elizabeth, scopul acestei lecţii este să poţi să răneşti pe cineva dacă e nevoie. Dacă nu poţi să loveşti un om, atunci ne-am irosit amîndoi timpul.

Ea nu părea convinsă.

– Dacă insişti...

– Insist.

– Foarte bine.

Fără să se pregătească, ea trase braţul în spate şi lovi.

Înainte ca James să-şi dea seama ce se întîmplă, se trezi la pămînt, cu arcada dreaptă pulsînd.

Elizabeth, în loc să fie îngrijorată de bunăstarea sa, ţopăia în sus şi-n jos, ţipînd de încîntare.

– Am reuşit! Am reuşit! Ai văzut? Ai văzut!

– Nu, mormăi ei, dar am simţit.

Ea îşi puse mîinile în şold, fericită, arătînd de parcă tocmai o încoronaseră regina universului.

– A fost minunat! Hai s-o mai facem o dată.

– Mai bine nu, spuse el supărat.

Zîmbetul ei dispăru şi tînăra se aplecă spre el.

– Nu te-am rănit, nu?

– Deloc, minţi el.

– Nu? spuse ea, părînd dezamăgită.

– Ei, poate doar puţin.

– Foarte bine. Eu...

Se opri brusc.

– N-am vrut să spun asta. Jur. Nu vreau să fii rănit, dar am lovit cu toată puterea şi...

– O să se vadă mîine, nu-ţi fie teamă.

Ea tresări, oripilată şi fericită în acelaşi timp.

– Ţi-am învineţit ochiul?

– Credeam că nu vrei să mă răneşti.

– Nu vreau, răspunse ea repede, dar mărturisesc că n-am mai făcut niciodată aşa ceva şi e satisfăcător s-o fac cum trebuie.

James se gîndi că, probabil, ochiul lui n-avea să fie pe cît de vînăt spera ea, dar se simţea oricum iritat că o subestimase. Era atît de micuţă încît nici nu-şi imaginase că ar fi putut să lovească aşa de bine de la prima încercare. Chiar şi aşa, tot nu avea de unde să aibă aşa de multă energie încît să-şi lase lat adversarul. El sperase doar s-o înveţe suficient cît să dezarmeze un bărbat destul cît să scape de el.

Dar, se gîndi amuzat, atingîndu-şi cu grijă ochiul, se părea că pumnii ei erau orice, numai temporari nu. Ridică privirea spre ea. Era atît de mîndră de sine încît îl făcu să zîmbească şi să spună:

– Am creat un monstru.

– Crezi?

Figura i se lumină şi mai mult, lucru aproape incredibil. Parcă-i răsărise soarele în privire.

Elizabeth începu să lovească aerul cu pumnii.

– Poate că ai putea să mă înveţi nişte tehnici mai avansate.

– Eşti suficient de avansată, mulţumesc.

Ea se opri din ţopăit şi-l privi serioasă.

– Oare ar trebui să punem ceva pe ochiul acela? Poate nu se învineţeşte.

James era gata să refuze, fiindcă nu-l durea atît de tare. Mai mult surpriza îl trimisese la pămînt decît orice altceva, dar Elizabeth tocmai îl invitase în casa ei, iar aceea era o ocazie ce nu trebuia ratată.

– Ceva rece ar fi foarte potrivit, murmură el.

– Hai cu mine, atunci. Să te ajut să te ridici?

James îi privi puţin supărat mîna întinsă. Cît de slab îl credea?

– Mi-ai învineţit ochiul, spuse pe un ton sec. Restul corpului meu funcţionează, mulţumesc.

Ea îşi retrase mîna.

– M-am gîndit doar că... Te-ai lovit destul de tare în cădere, totuşi.

Fir-ar să fie. Încă o ocazie ratată. Mîndria lui devenea de-a dreptul enervantă. Ar fi putut să se sprijine de ea întreg drumul spre casă.

– Ce-ar fi să încerc singur şi să vedem cum mă descurc? propuse.

Poate că ar fi putut să-şi scrîntească glezna peste cîteva sute de metri.

– E o idee bună. Ai grijă să nu te suprasoliciți.

James făcu vreo cîțiva paşi, încercînd să-şi amintească pe ce parte căzuse. Nu se cădea să şchiopăteze pe partea greşită.

– Sigur nu te doare?

Ar fi trebuit să fie un adevărat netrebnic ca să profite de îngrijorarea din ochii ei, dar, era clar, conştiința îl părăsise, fiindcă oftă şi spuse:

– Cred că m-am lovit tare la şold.

Ea se uită spre locul cu pricina, ceea ce-l făcu pe James să simtă un mic junghi ceva mai jos.

– Te-ai julit?

– Aşa cred, da, răspunse el. Sigur nu e mare lucru, dar...

– Dar te doare cînd mergi, spuse ea, dînd înțelegătoare din cap. Probabil că o să te simți mai bine dimineață, dar ar fi o prostie să te forțezi, continuă încruntată. Poate că ar fi cel mai bine să te întorci la conac. Dacă mergi pînă la mine, trebuie să mergi înapoi după aceea, şi...

– Sînt sigur că nu e atît de grav, spuse el repede. Am spus doar că te duc acasă.

– James, merg singură acasă în fiecare zi.

– Oricum, eu trebuie să-mi țin promisiunea.

– Te eliberez bucuroasă de promisiunea asta. Pînă la urmă, nu e ca şi cum te aşteptai să fii trîntit la pămînt.

– Sincer, nu mă doare. Doar că nu pot să merg la fel de repede.

Ea păru nesigură.

– În plus, adăugă el, gîndindu-se că era nevoie să-şi întărească spusele, avem multe de discutat despre petrecerea lui lady Danbury, cea de sîmbătă.

– Foarte bine, spuse ea cam fără voie. Dar trebuie să-mi promiți că spui dacă te copleşeşte durerea.

Era o promisiune uşor de ținut, fiindcă nu-l durea nimic. Cel puțin, nu aşa cum credea ea. Făcuseră numai cîțiva paşi cînd Elizabeth se întoarse şi-l întrebă:

– Te simți bine?

– Perfect, o asigură el. Acum, că ştii cum să loveşti, mă întrebam dacă n-ar trebui să trecem la celelalte aspecte ale educației tale.

Ea roşi.

– Te referi la...

– Exact.

– Nu crezi că ar fi înțelept să începem cu flirtul?

– Elizabeth, nu cred că ai de ce să-ți faci griji în privința asta.

– Dar nu ştiu deloc cum se face.

– Nu pot să-ți spun decît că ai un talent natural.

– Ba nu! spuse ea apăsat. Nu am deloc. Nu ştiu niciodată ce să le spun bărbaților.

– Mie ai ştiut ce să-mi spui. Asta, completă el, cînd nu încercai să urmezi edictele doamnei Seeton.

– Tu nu intri la numărătoare.

El tuşi.

– De ce nu?

– Nu ştiu, spuse ea clătinînd din cap. Pur şi simplu nu intri. Eşti diferit.

El tuşi din nou.

– Nu sînt atît de diferit de ceilalți bărbați.

– Dacă trebuie să ştii neapărat, cu tine pot să vorbesc mai uşor decît cu alții.

James se gîndi puțin. Înainte s-o cunoască pe ea, se mîndrise că putea să le facă să tacă pe debutante şi pe mamele lor numai aruncîndu-le o privire. Fusese mereu o

unealtă folositoare, unul dintre cele mai utile lucruri pe care le învățase de la tatăl lui.

De curiozitate, îi aruncă una din privirile sale cele mai condescendente, care spunea „sînt marchizul de Riverdale", acea privire care îi făcea pe bărbați în toată firea să se ascundă, şi spuse:

– Şi dacă te-aş privi aşa?

Ea izbucni în rîs.

– Termină! Arăți ridicol.

– Poftim?

– Opreşte-te, James. Neapărat. Parcă ai fi un băiețel care se preface duce. Ştiu, fiindcă fratele meu mai mic încearcă asta cu mine destul de des.

Cu mîndria rănită, el spuse:

– Şi cîți ani are fratele tău?

– Opt ani, dar...

Cuvintele i se pierdură în rîs. James nu mai ştia cînd rîsese cineva de el ultima dată, şi nu-i plăcea să fie comparat cu un băiat de opt ani.

– Te asigur, spuse pe un ton ca de gheață, că...

– Nu mai spune nimic, rosti ea rîzînd. Serios, James, nu e cazul să te împăunezi precum un aristocrat dacă nu poți să te porți ca atare.

Niciodată, în întreaga lui carieră la minister, nu-şi dorise mai mult să spună cine era. Îşi dorea s-o prindă de umeri, s-o scuture şi să țipe „sînt marchiz, prostuță mică, şi pot să fiu extrem de snob dacă vreau".

Pe de altă parte, rîsul ei sincer avea ceva fermecător. Tînăra se întoarse spre el şi spuse:

– Te rog să nu te superi, James. E un compliment. Eşti un om prea amabil ca să fii aristocrat.

În acel moment el îşi dădu seama că era foarte fericit.

Privea un petic de țărînă, aşa că ea se aplecă şi-l privi în ochi.

– Mă ierți? îl tachină.

– S-ar putea să reuşesc...

– Dacă nu mă ierți, atunci mă văd nevoită să exersez iar arta pugilismului.

El tresări.

– În cazul ăsta te iert, neîndoios.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Hai să mergem acasă.

El se întrebă de ce, cînd ea rostise cuvîntul „acasă", el simțise că asta îl includea.

Capitolul 11

Elizabeth se miră că era atît de puțin preocupată de starea casei ei, cînd ajunse cu James în prag. Draperiile de damasc verde erau uzate, iar pereții aveau nevoie de o zugrăveală. Mobila era de calitate, dar învechită, şi acoperită cu perne aşezate strategic, deasupra zonelor unde tapițeria era mai uzată. Casa părea, cu totul, sărăcăcioasă. Aveau prea puține obiecte decorative, fiindcă tot ce avea cît de cît valoare fusese vîndut demult.

De obicei, Elizabeth simțea nevoia să explice despre cum familia ei rămăsese săracă şi despre cum, înainte să moară părinții ei, trăiseră într-o casă mai mare. Lucas era baronet, pînă la urmă, şi era stînjenitor că ajunseseră să trăiască astfel.

Cu James, însă, nu făcu decît să deschidă uşa zîmbind, convinsă că el avea să vadă casa aşa cum o vedea şi ea, drept un loc comod şi cald. El făcuse cîteva aluzii cum că ar fi fost născut într-o familie bună, dar că pierduseră averea, aşa că putea să înțeleagă de ce ei nu-şi permiteau lucruri noi şi de ce era nevoie să facă economii.

Casa era, din fericire, ordonată, iar în aer mirosea a biscuiți proaspăt copți.

– Astăzi ai noroc, spuse Elizabeth zîmbind. Probabil că Susan a copt ceva bun.

– Miroase delicios, răspunse James.

– Sînt biscuiți cu ghimbir. Hai cu mine în bucătărie. Aici nu ne formalizăm.

Împinse uşa bucătăriei şi-l pofti înăuntru. Cînd el nu se aşeză imediat, ea îl certă, spunînd:

– Nu trebuie să rămîi în picioare din cauza mea. Ai şoldul lovit şi cred că te doare tare. În plus, n-are rost să stai ridicat în timp ce eu fac ceaiul.

El trase un scaun şi se aşeză, apoi întrebă:

– Aceia din grădină sînt frații tăi?

Elizabeth dădu draperia la o parte şi se uită pe fereastră.

– Da, uite-i acolo pe Jane şi pe Lucas. Nu ştiu sigur unde e Susan, deşi probabil a trecut de curînd pe aici, fiindcă biscuiții sînt calzi.

Zîmbind, ea îi puse o farfurie plină în față.

– Îi chem pe Lucas şi pe Jane. Sigur vor să te cunoască.

James o privi cum bate de trei ori în geamul ferestrei. În numai cîteva secunde, uşa bucătăriei se deschise şi doi prichindei se năpustiră înăuntru.

– Tu erai, Elizabeth, spuse băiețelul. Credeam că era şi Susan.

– Nu, mă tem că sînt numai eu. Ştiți unde s-a dus?

– La piață, răspunse băiatul. Dacă avem noroc, cineva o să vrea să ne dea nişte carne în schimbul napilor.

– Poate de milă, murmură fetița. Nu ştiu de ce ar renunța cineva la o bucată bună de carne pentru nişte napi amărîți.

– Nu pot să sufăr napii, spuse James.

– Toată familia Hotchkiss se întoarse spre el.

James adăugă:

– Mi-a spus odată o prietenă de-a mea că se pot învăța multe despre vrednicie de la napi, dar eu nu mi-am dat seama ce voia să spună.

Elizabeth se înecă.

– Ce prostie, spuse fetița.

– Lucas, Jane, îi întrerupse tare Elizabeth, faceți cunoștință cu domnul Siddons. E prietenul meu şi lucrează, şi el, la conacul Danbury, pe post de administrator de moşie.

James se ridică şi îi strînse mîna lui Lucas, cu seriozitatea pe care i-ar fi arătat-o primului ministru. După aceea se răsuci către Jane şi-i sărută mîna. Întreg chipul fetiței se lumină, dar, mai important, cînd tînărul o privi pe Elizabeth pentru aprobare, ea strălucea de mulțumire.

– Ce mai faceți? întrebă încet.

– Foarte bine, mulțumim, răspunse Lucas.

Jane nu spuse nimic, fiindcă era prea ocupată să studieze mîna pe care i-o sărutase el.

– L-am invitat pe domnul Siddons la ceai şi o porție de biscuiți, spuse Elizabeth. Vreți să rămîneți şi voi?

În mod normal, James ar fi regretat că nu era singur cu ea, însă inima i se încălzea în prezența celor trei, care, evident, ştiau ce înseamnă să fii o familie.

Elizabeth le dădu cîte un biscuite fraților ei şi întrebă:

– Ce ați făcut astăzi? Ați făcut temele pe care vi le-am dat?

Jane dădu din cap.

– L-am ajutat pe Lucas la aritmetică.

– Ba nu! se repezi fratele ei să spună, cu firimituri zburîndu-i din gură. Pot să fac singur exercițiile.

– Poate că poți, rosti Jane ridicînd din umeri cu un gest superior, dar nu le-ai făcut singur.

– Elizabeth! protestă Lucas. Ai auzit ce mi-a spus?

Sora lui ignoră întrebarea, adulmecînd dezgustată aerul.

– Ce e mirosul ăsta?

– Am fost iar la pescuit, răspunse Lucas.

– Trebuie să te speli imediat. Domnul Siddons e oaspetele nostru, şi nu e politicos să...

– Nu mă deranjează mirosul de peşte, o întrerupse James. Ai prins ceva?

– Aproape că am scos unul uite atît de mare, spuse Lucas, întinzînd brațele aproape cît de mult putea, dar l-am scăpat.

– Aşa se întîmplă mai mereu, spuse James compătimitor.

– Am prins doi mai mici, totuşi, pe care i-am lăsat afară, într-o găleată.

– Sînt dezgustători, spuse Jane, care uitase de mîna sărutată.

Lucas se întoarse imediat spre ea.

– Nu spui la fel şi cînd îi mîncăm la cină.

– Atunci cînd îi mîncăm, se răsti ea, nu au ochi.

– Fiindcă Lizzie le taie capetele, prostuțo.

– Lucas, spuse Elizabeth tare. Cred că ar trebui să te duci afară şi să te cureți puțin.

– Dar domnul Siddons...

– Era politicos, îl întrerupse ea. Mergi acum, şi schimbă-ți şi hainele.

Lucas rosti ceva, nemulțumit, dar făcu după cum i se ceruse.

– Uneori e foarte dificil, spuse Jane oftînd obosită.

James tuşi, ca să-şi ascundă rîsul, iar Jane consideră că el era de acord cu ea, aşa că mai spuse:

– Are numai opt ani.

– Tu cîți ani ai?

– Nouă, răspunse ea, de parcă ar fi fost cu mult mai mult.

– Jane, spuse Elizabeth, care punea apa de ceai la fiert, pe vatră, pot să vorbesc puțin cu tine?

Jane se scuză şi se apropie de sora ei. James se prefăcu a privi în altă parte, cît Elizabeth se aplecă şi şopti ceva la urechea surorii ei. Jane dădu din cap şi ieşi repede.

– Ce-a fost asta? întrebă el.

– M-am gîndit că şi ea ar putea să se spele puţin, dar n-am vrut s-o fac să se simtă stînjenită, spunîndu-i-o de faţă cu tine.

El aplecă puţin capul.

– Crezi că s-ar fi simţit prost?

– James, e o fată de nouă ani care crede că are cincisprezece. Tu eşti un bărbat chipeş. Sigur că s-ar fi simţit stînjenită.

– Ei bine, tu o cunoşti mai bine decît mine, răspunse el, ascunzîndu-şi bucuria pentru că ea îi făcuse un compliment.

Elizabeth făcu semn spre farfuria cu biscuiţi.

– Nu guşti?

El muşcă dintr-un biscuit.

– Delicios.

– Nu-i aşa? Nu ştiu cum îi face Susan. Ai mei nu ies niciodată atît de buni.

Luă şi ea o înghiţitură dintr-unul. James o studie, incapabil să-şi mute privirea de la buzele ei. Cînd tînăra scoase limba ca să prindă o firimitură...

– M-am întors.

James oftă. Unul dintre momentele erotice neaşteptate ale vieţii, întrerupt de un băieţel de opt ani. Lucas îi zîmbi larg.

– Îţi place să pescuieşti?

– E unul dintre sporturile mele preferate.

– Mie mi-ar plăcea şi să vînez, dar Elizabeth nu-mi dă voie.

– Sora ta e o femeie înţeleaptă. Un băiat de vîrsta ta n-ar trebui să aibă armă şi să fie nesupravegheat.

Lucas făcu o grimasă nemulţumită.

– Ştiu, dar ea nu de asta nu-mi dă voie, ci pentru că are inima prea blîndă.

– Dacă nu vreau să te văd cum ucizi un iepuraş nevinovat, spuse Elizabeth, înseamnă că am inima prea blîndă, atunci...

– Dar mănînci carne de iepure, răspunse Lucas. Te-am văzut cu ochii mei.

Elizabeth încrucişă braţele la piept şi spuse ca pentru sine:

– E altceva dacă are urechi.

James rîse.

– Parcă am auzit-o pe tînăra Jane vorbind despre aversiunea ei pentru ochii de peşte.

– Nu, nu, nu, insistă Elizabeth, e cu totul altceva. Dacă-ţi aminteşti, eu sînt cea care taie mereu capetele peştilor, aşa că, evident, nu sînt uşor de impresionat.

– Atunci care e diferenţa? continuă el.

– Da, spuse Lucas, încrucişînd braţele şi aplecînd capul, exact cum făcuse şi James. Care e diferenţa?

– Nu sînt obligată să vă răspund.

James se întoarse spre Lucas şi spuse, ascunzîndu-şi faţa în spatele palmei:

– Ştie că nu are nici un argument.

– Am auzit ce-ai spus!

Lucas rîse. James schimbă o privire cu micuţul.

– Femeile sînt enervant de sentimentale cînd vine vorba despre creaturi micuţe, cu blăniţă.

Elizabeth continuă să se uite spre vatră, prefăcîndu-se că prepară ceaiul. Trecuse atît de mult de cînd Lucas cunoscuse un bărbat pe care să-l admire... Ea îşi făcea adesea griji că băieţelul nu are parte de ceva foarte important, fiind crescut numai de ea şi avînd doar surori drept

companie. Dacă le-ar fi dat voie rudelor să-l ia, tot n-ar fi avut tată, dar măcar ar fi existat un bărbat adult în viața lui.

– Care-i cel mai mare peşte pe care l-ai prins vreodată? întrebă Lucas.

– Pe pămînt sau pe mare?

Lucas îl împunse cu degetul şi spuse:

– N-ai cum să prinzi peşte pe uscat!

– Mă refeream la un lac, de exemplu.

Băiatul făcu ochii mari.

– Tu ai pescuit pe mare?

– Sigur că da.

Elizabeth îl privi nedumerită, fiindcă vorbise atît de convins.

– Ai fost pe vreun vapor? întrebă Lucas.

– Nu, era mai mult o barcă.

O barcă? Elizabeth clătină din cap şi scoase nişte vase din dulap. Probabil că James avea prieteni sus-puşi.

– Cît de mare era peştele?

– Nu ştiu, poate cam atît.

James arătă cam un metru şi jumătate.

– La naiba! strigă Lucas.

Elizabeth aproape că scăpă o farfurie din mînă.

– Lucas!

– Îmi cer scuze, Elizabeth, spuse fratele ei fără să se gîndească prea mult şi fără să se întoarcă spre ea, atent la James. S-a luptat mult?

James se aplecă şi-i şopti ceva lui Lucas. Elizabeth întinse gîtul şi se strădui să audă, dar nu reuşi. Lucas dădu din cap cam supărat, apoi se ridică, merse la sora lui şi făcu o mică plecăciune. Ea fu atît de surprinsă încît scăpă ce avea în mînă. Din fericire, era vorba numai de o lingură.

– Îmi pare rău, Elizabeth, spuse Lucas. Nu-i politicos să vorbeşti aşa în fața unei doamne.

– Mulțumesc, Lucas.

Îi aruncă o privire lui James, care-i zîmbi numai pentru ea. Înclină capul spre băiat, aşa că ea se aplecă şi îi dădu fratelui său o farfurie cu biscuiți, spunînd:

– Ce-ar fi ca tu şi Jane să mergeți s-o găsiți pe Susan? Şi puteți să mîncați biscuiții pe drumul spre oraş.

La vederea dulciurilor, privirea lui Lucas străluci. Îi apucă şi ieşi, lăsînd-o pe Elizabeth cu uitîndu-se în urma lui.

– Ce i-ai spus? întrebă uimită.

James ridică din umeri.

– Nu pot să-ți spun.

– Dar trebuie! Orice ar fi fost, a avut foarte mare efect.

El se sprijini de spătarul scaunului, mulțumit de sine.

– Unele lucruri trebuie să rămînă între bărbați.

Elizabeth se încruntă în glumă, încercînd să decidă dacă să insiste, cînd îşi dădu seama că ochiul începuse să i se învinețească.

– Am uitat cu totul! izbucni. Ochiul tău! Trebuie să punem ceva pe el.

– O să fie bine, sînt sigur. Am avut răni mult mai rele, cărora li s-a acordat mult mai puțină atenție.

Dar ea nu-l asculta, şi se grăbi prin bucătărie, căutînd ceva rece.

– Nu trebuie să te oboseşti, încercă el iar.

Ea ridică privirea, lucru care pe el îl surprinse. Crezuse că era prea atentă la ce făcea ca să-l asculte, darămite să-i mai şi răspundă.

– N-am de gînd să mă contrazic cu tine pe tema asta, afirmă ea, aşa că mai bine nu te obosi.

James înțelese că ea vorbea serios. Elizabeth Hotchkiss nu era genul care să lase lucrurile neterminate sau să nu-şi îndeplinească datoriile. Dacă ea insista să se ocupe de ochiul lui vînăt, el, un nobil şi un bărbat de două ori mai mare decît ea, nu prea avea ce să facă.

– Dacă trebuie, murmură, încercînd să pară măcar puțin deranjat de insistența ei.

Elizabeth apucă din chiuvetă ceva, apoi se răsuci şi întinse brațele spre el.

– Ce e asta? întrebă el bănuitor.

– Doar o cîrpă udă. Ce credeai, că-ți pun pe față captura lui Lucas?

– Nu eşti suficient de supărată pe mine pentru aşa ceva, deşi...

Ea ridică sprîncenele şi îi acoperi ochiul vînăt cu cîrpa udă.

– Vrei să spui că eşti de părere că ai putea să mă superi într-atît cîndva...

– Nu spun deloc aşa ceva. Doamne, ce nu-mi place să aibă cineva grijă de mine! Tu doar... Nu, mai la dreapta.

Elizabeth rearanjă cîrpa, aplecîndu-se înainte ca să facă asta.

– E mai bine acum?

– Da, deşi s-a încălzit deodată.

Ea se retrase şi se îndreptă.

– Îmi pare rău.

– E din cauza cîrpei, spuse el, privind în continuare direct înainte, fiindcă nu era suficient de nobil încît să-şi mute privirea.

Nu era sigur că ea înțelesese că-i privea sînii, dar curînd Elizabeth tresări şi făcu un pas în spate.

– Pot s-o răcesc din nou.

Făcu asta, apoi se întoarse şi îi întinse materialul ud.

– Mai bine o ții tu singur la ochi.

El o privi în ochi, inocent ca un cățeluş.

– Dar îmi place cînd o pui tu.

– Credeam că nu vrei să aibă nimeni grijă de tine.

– Aşa mi s-a părut pînă acum.

Ea puse o mînă în şold şi-l privi pe jumătate supărată, pe jumătate sarcastică. Arăta ridicol şi, cumva în acelaşi timp, uimitor, stînd acolo, cu cîrpa de vase în mînă.

– Încerci să mă convingi că sînt îngerul tău, coborît din Rai ca să...

El zîmbi lent, fierbinte.

– Exact.

Ea aruncă bucata de material spre el, lăsîndu-i o pată umedă pe cămaşă.

– Nu te cred nici un moment.

– Pentru un înger, bombăni el, eşti tare arțăgoasă.

Ea scoase un icnet şi spuse:

– Pune cîrpa la ochi.

El o ascultă. Cum să nu, dacă era atît de uşor de supărat? Se ridicară, privindu-se un moment, apoi Elizabeth spuse:

– Dă asta la o parte puțin.

El luă mîna de la ochi.

– Cîrpa?

Ea dădu aprobator din cap.

– Nu mi-ai spus tu s-o pun la ochi?

– Ba da, dar vreau să văd cît de mare e vînătaia.

James nu văzu nici un motiv pentru care să n-o asculte, aşa că se aplecă, ridică bărbia şi se apropie, ca ea să-l poată privi.

– Hmm, spuse ea. Nu e pe cît de vineție mă aşteptam.

– Ți-am spus că nu e o rană serioasă.

Ea se încruntă.

– Dar ai căzut.

El întinse gîtul mai mult, provocînd-o să se apropie ca s-o poată săruta.

– Poate că, dacă te-ai uita mai de aproape...

Ea nu se lăsă păcălită.

– Crezi că o să văd mai bine culoarea dacă vin mai aproape? Hmm. Nu ştiu ce ai tu de gînd, dar să ştii că sînt mult prea inteligentă pentru trucurile astea.

Faptul că era atît de inocentă încît nici nu-şi dădea seama că el încerca să o sărute îl amuză şi-l bucură. După un moment, oricum, îşi dădu seama că era şi speriat. Dacă ea nu îşi dădea seama de motivele sale, atunci ce naiba avea să facă în faţa libertinilor care erau cu mult mai puţin nobili decît el?

Şi avea să ajungă în faţa altora, mai răi. Era sigur. Poate că avea el reputaţia unui mare cuceritor, dar încerca să-şi trăiască viaţa cît de cît onorabil, ceea ce era mai mult decît se putea spune despre majoritatea celor din înalta societate. Iar Elizabeth, cu părul ei blond şi cu ochii aceia, cu gura şi...

Nu avusese de gînd să facă bilanţul calităţilor ei. Ideea era că fata nu avea o familie puternică să o apere, aşa că domnii aveau să încerce să profite de ea, şi, cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît era mai puţin convins că Elizabeth avea să ajungă la altar cu puritatea, şi sufletul, neatinse.

– Trebuie să mai facem o lecţie de box şi mîine, spuse repede.

– Dar parcă ziceai că...

– Ştiu ce ziceam, se răsti el, dar am început să mă gîndesc că...

– Foarte frumos din partea ta, murmură ea.

– Elizabeth, trebuie să ştii cum să te aperi. Bărbaţii sînt nişte neciopliţi. Nişte nemernici. Idioţi, cu toţii.

– Chiar şi tu?

– Mai ales eu! Ai idee ce încercam să fac în timp ce tu de uitai la vînătaia mea?

Ea clătină din cap. El o privi furios, înfierbîntat.

– Dacă mă lăsai încă o secundă, doar o secundă binecuvîntată, te-aş fi tras mai aproape şi, cît ai zice peşte, ai fi fost la mine-n braţe.

Ea nu spuse nimic, lucru care, pentru nu se ştie ce motiv prostesc, pe el îl înfurie.

– Înţelegi ce spun? ceru să afle.

– Da, răspunse ea cu răceală. Şi o să privesc lecţia asta drept o parte foarte importantă din educaţia mea. Sînt mult prea încrezătoare.

– Exact aşa! spuse el nemulţumit.

– Sigur, asta ridică o întrebare interesantă despre lecţia de mîine.

Îşi încrucişă braţele şi îl măsură cu privirea.

– Mi-ai spus că trebuie să studiez şi partea mai... amoroasă a problemei.

James simţi că n-aveau să-i placă vorbele ei.

– Mi-ai spus că trebuie să învăţ să sărut şi, rosti privindu-l foarte bănuitor, mi-ai spus că tu trebuie să mă înveţi cum se face.

James nu ştiu ce să spună ca să iasă bine, aşa că tăcu şi încercă să-şi păstreze demnitatea uitîndu-se urît.

– Acum îmi spui, continuă ea, să n-am încredere în nimeni. De ce aş avea încredere în tine?

– Pentru că eu îţi vreau numai binele.

– Ha!

Era o remarcă scurtă, eficientă şi la obiect despre spusele lui.

– De ce mă ajuţi? şopti ea. De ce mi-ai făcut oferta asta bizară? Fiindcă e bizară, să ştii. Sigur îţi dai seama de asta.

– Dar tu de ce ai acceptat? răspunse el.

Elizabeth tăcu. Nu ştia ce să-i răspundă. Era o mare mincinoasă şi, cu siguranţă, nu putea să-i spună adevărul. S-ar fi distrat să afle că ea voia să petreacă o săptămînă sau, dacă avea noroc, chiar două, învăţînd de la el. Voia să-i audă vocea, să-i simtă parfumul şi să tresară atunci

cînd el se apropia prea mult. Voia să se îndrăgostească de el şi-şi imagineze că ar fi putut să dureze la nesfîrşit.

Nu. Adevărul ieşea din discuţie.

– Nu contează de ce am acceptat, răspunse în sfîrşit.

El se ridică.

– Nu?

Fără să-şi dea seama ce face, Elizabeth păşi în spate. Era mult mai uşor să facă pe curajoasa cînd James stătea jos. De la înălţime era cel mai intimidant bărbat pe care-l întîlnise vreodată, iar felul în care-i spusese de curînd că se simte foarte comod în compania lui părea acum prostesc şi grăbit.

Era, deodată, diferit. Era acolo, aproape, şi o voia. Dispăruse uşurinţa dintre ei, acel sentiment care-i permitea lui Elizabeth să fie ea însăşi în compania lui, fără teamă şi stînjeneală, înlocuit de ceva cu mult mai incitant, ceva ce îi tăia respiraţia, îi făcea gîndurile să se oprească şi îi răpea sufletul.

El o privea în ochi. Culoarea lor strălucea şi devenea mai întunecată pe măsură ce James se apropia de ea. Elizabeth nu putea nici să clipească, nici să respire. Aerul dintre ei deveni fierbinte, apoi electric, apoi el se opri.

– O să te sărut acum, îi şopti.

Ea nu reuşi să scoată nici un sunet. El îi cuprinse talia cu palma.

– Dacă nu vrei, spune-mi acum, fiindcă, dacă nu...

Ea nu credea că se mişcase, dar buzele i se desfăcură, îmbietoare. El îi apucă în palma cealaltă capul, iar ea îl auzi murmurînd ceva cînd degetele i se împletiră în părul ei mătăsos. Buzele lui abia dacă le atinseră pe ale ei, o dată, de două ori, apoi trecură la colţul gurii, unde îi atinse cu limba pielea sensibilă, făcînd-o să tresară de plăcere.

Tot timpul, mîinile lui o mîngîiară. Îşi mută gura aproape de urechea ei şi şopti, făcînd-o nu doar să audă, dar şi să simtă ce-i spunea:

– O să te trag mai aproape.

Cuvintele, respiraţia, îi erau fierbinţi pe piele. O parte din ea îşi dădu seama că el o respecta mai mult decît ar fi fost nevoie, aşa că reuşi să-şi găsească vocea şi să rostească:

– De ce mă întrebi?

– Ca să ai ocazia să spui nu, răspunse el, privind-o atent, înfierbîntat. Dar n-o să spui nu.

Elizabeth nu putea să sufere că el avea dreptate să fie sigur de răspunsul ei, de faptul că nu putea să-l refuze cînd o ţinea în braţe. Adora tensiunea care-o cuprinsese, impresia că, pentru prima dată în viaţă, îşi înţelegea propriul corp. Cînd el o trase mai aproape, simţi o bucurie intensă dîndu-şi seama că inima lui bătea la fel de repede ca şi a ei. Căldura lui o ardea şi nu mai simţea nimic în afară de corpul lui, nu mai auzea nimic în afară de vuietul sîngelui care-i clocotea şi cuvintele lui şoptite:

– Fir-ar să fie!

Fir-ar să fie? James se retrase. Fir-ar să fie. Elizabeth se clătină, sprijinindu-se de un scaun.

– Ai auzit? şopti el.

– Ce?

Nişte voci murmurînd.

– Asta, şuieră el.

Elizabeth se îndreptă imediat, speriată.

– Nu se poate, gemu. E Susan. Cu Lucas şi cu Jane. Arăt prezentabil?

– Aproape că da, minţi el. Poate ai vrea să...

Făcu nişte gesturi vagi în jurul capului.

– Părul? tresări ea. Părul! Ce i-ai făcut?

– Nu destule, spuse el supărat.

– Vai de mine! Vai de mine!

Elizabeth se grăbi la chiuvetă, oprindu-se doar ca să se uite la el, peste umăr, şi să spună:

– Eu trebuie să le dau un exemplu. Am jurat, acum cinci ani, că o să le fiu exemplu, şi acum uită-te la mine.

Făcuse numai asta toată după-amiaza, se gîndi James supărat, şi nu avusese parte decît de frustrare. Uşa din faţă se trînti, iar Elizabeth tresări iar.

– Chiar mi s-a stricat coafura? întrebă ea agitată.

– Ei bine, nu arată ca atunci cînd am ajuns, recunoscu el.

Ea îşi netezi părul cu mişcări grăbite, agitate.

– Nu pot să-l aranjez în timp util.

El alese să nu spună nimic. Ştia că bărbaţii înţelepţi nu le întrerup pe doamne atunci cînd acestea îşi fac toaleta.

– Pot să fac un singur lucru.

James o privi cu interes, iar ea băgă mîinile într-o ulcică de pe dulap. Era aceeaşi în care înmuiase cîrpa lui. Vocile copiilor se auziră mai aproape. În acel moment, Elizabeth, pe care el o considerase înainte o fiinţă umană practică şi rezonabilă, ridică mîinile şi se stropi pe faţă, pe rochie şi, adevărul fie spus, îl stropi bine chiar şi pe el.

Sănătatea ei mintală, hotărî James în timp ce-şi scutura încet apa din cizme, era o problemă ce merita reevaluată.

Capitolul 12

– Sfinte Petru şi toţi sfinţii! exclamă Susan. Ce s-a întîmplat?

– Un accident mititel, răspunse Elizabeth.

Probabil că învăţase să mintă mai bine, pentru că Susan nu pufni şi nu dădu ochii peste cap, neîncrezătoare. Fusese un plan viciat, dar inspirat. Dacă nu putea să-şi repare coafura, n-avea decît să o strice de tot. Cel puţin aşa nimeni n-avea să bănuiască implicarea degetelor lui James.

Capul mic şi blond al lui Lucas se răsuci în toate părţile, evaluînd dezastrul.

– Parcă ar fi fost inundaţie aici.

Elizabeth încercă să nu se strîmbe cînd îl auzi.

– Pregăteam o cîrpă udă pentru domnul Siddons, care s-a lovit la ochi, cînd am lovit ulcica şi...

– Cum de ulcica e tot în picioare? întrebă băiatul.

– Am ridicat-o eu, răspunse sora sa pe un ton repezit.

Lucas clipi şi făcu un pas în spate.

– Cred că ar trebui să plec, spuse James.

Elizabeth se uită spre el. Îşi scutura apa de pe mîini şi părea incredibil de calm, dat fiind că ea tocmai îl stropise fără să-l anunţe. Susan îşi drese glasul, dar sora ei mai mare o ignoră. Susan îşi drese din nou glasul.

– Poate îmi dai un prosop înainte? murmură James.

– Da, sigur.

Susan își drese glasul a treia oară, atît de tare încît ți-ai fi dorit să o duci repede la spital, s-o vadă un chirurg, într-o sală bine luminată, apoi s-o ducă în carantină.

– Ce e, Susan? şuieră Elizabeth.

– Ai putea să mă prezinți.

– Da, ai dreptate, rosti sora ei, roşind stînjenită din cauza scăpării sale. Domnule Siddons, ți-o prezint pe sora mea mai mică, domnişoara Susan Hotchkiss. Susan, dînsul este...

– Domnul Siddons? rosti aceasta cu răsuflarea tăiată.

El zîmbi şi înclină, politicos, capul.

– Pari a fi auzit de mine.

– Ba deloc, răspunse Susan, atît de repede încît orice netot şi-ar fi dat seama că minte.

Zîmbi, poate puțin prea larg, după Elizabeth, apoi schimbă repede subiectul.

– Elizabeth, ți-ai coafat altfel părul?

– E ud, rosti aceasta apăsat.

– Ştiu, dar tot mi se pare...

– E ud.

Susan tăcu.

– Îmi pare rău, reuşi să spună fără să mişte buzele.

– Domnul Siddons trebuie să plece, rosti pe un ton disperat Elizabeth, apoi sări spre el şi-l apucă de braț. Te conduc la poartă.

– A fost o plăcere să te cunosc, domnişoară Hotchkiss, îi spuse el lui Susan peste umăr.

Nici nu s-ar fi putut altfel, fiindcă Elizabeth îl trăgea de lîngă cei trei frați mai mici, înspre coridor.

– Şi pe tine, Lucas! strigă el. Să mergem la pescuit cîndva!

Lucas strigă de bucurie şi fugi după ei.

– Mulțumesc, domnule Siddons. Mulțumesc!

Elizabeth îl duse pe James la treptele din față, unde el se opri brusc şi spuse:

– Mai am un singur lucru de făcut.

– Ce ai putea să mai ai de făcut? ceru ea să ştie.

El, însă, scăpase deja de strînsoarea ei şi intrase din nou în bucătărie. Cînd crezu că el n-o aude, ea spuse ca pentru sine:

– Mi se pare că am făcut de toate astăzi.

El aruncă un zîmbet peste umăr şi spuse:

– Nu chiar de toate.

Ea dădu să spună ceva, dar se bîlbîi şi nu găsi o replică destul de potrivită, iar el strică momentul, topindu-i inima:

– Jane, strigă el, sprijinindu-se de tocul uşii.

Elizabeth nu vedea în bucătărie, dar îşi imagină scena. Sora ei mai mică ridică privirea, cu ochii ei mari de culoare albastru-închis cuprinşi de uimire. James trimise un sărut spre bucătărie şi spuse:

– La revedere, scumpă Jane. Mi-aş dori să fii puțin mai mare!

Elizabeth oftă încîntată şi se aşeză pe un scaun. Sora ei avea să viseze la sărutul acela tot restul copilăriei.

* * *

Repetase discursul de nenumărate ori, dar sentimentul din spatele lui era sincer. Elizabeth ştia că trebuia să discute cu James despre comportamentul lor scandalos, şi pregătise conversația în minte toată noaptea şi o parte din dimineața următoare. Încă mai recita replici pe drumul noroios spre conacul Danbury. Plouase cu o noapte înainte.

Planul acesta, ciudat, bizar, incomprehensibil, care trebuia s-o aducă la altar, avea nevoie de reguli. Direcții clare, legi, lucruri de genul ăsta. Dacă nu avea ideea la ce

să se aştepte în compania lui James Siddons, ar fi putut s-o ia razna.

De exemplu, comportamentul ei din după-amiaza trecută fusese un semn clar că mintea îi era distrasă. Panicată, îşi turnase apă în cap. Plus că avusese o reacţie foarte nepotrivită la sărutul lui James.

Era nevoie să se controleze. Refuza să ajungă la mila lui. Avea să insiste să-i plătească serviciile, şi cu asta, basta.

Mai mult, n-avea să-i mai dea voie s-o ia în braţe pe neaşteptate. Oricît de prostesc ar fi sunat, sărutările lui trebuiau să rămînă pur academice. Era singura cale prin care ea ar fi putut să-şi păstreze sufletul neatins. Cît despre inimă... Probabil că era deja o cauză pierdută.

Indiferent de cîte ori repetase discursul şi oricît se pregătise, el tot îi suna nepotrivit. Ba prea condescendent, ba prea oarecare. Poate că doamna Seeton inclusese ceva despre cum să-l convingi pe un bărbat că greşeşte în cartea ei, fără să-l insulţi mortal. Sau despre cum să-l convingi să facă aşa cum voiai tu, lăsîndu-i impresia că a fost ideea lui de la început. Elizabeth era sigură că găsise ceva despre asta prin cărţile ei.

Dacă nu era şi în cartea doamnei Seeton aşa ceva, sigur ar fi trebuit să fie. Elizabeth nu-şi putea imagina o abilitate mai folositoare. Era unul dintre puţinele sfaturi legate de feminitate pe care le primise de la mama ei, înainte ca aceasta să moară.

– Să nu-ţi asumi niciodată laurii, îi spusese Claire Hotchkiss. O să obţii mai multe dacă-l laşi să creadă că e cel mai inteligent, mai curajos şi mai puternic bărbat de pe lume.

Din cîte observase Elizabeth, funcţiona. Tatăl ei fusese foarte îndrăgostit de mama ei. Anthony Hotchkiss nu vedea

pe nimeni altcineva, nici măcar pe copiii săi, atunci cînd apărea soţia lui.

Din păcate pentru Elizabeth, oricum, cînd mama ei îi dădea sfaturi legate de cum să se poarte cu bărbaţii, nu crezuse de cuviinţă să-i explice şi cum să facă. Poate că erau nişte lucruri intuitive la unele femei, dar cu siguranţă nu şi pentru Elizabeth. Cerule, dacă fusese nevoită să consulte un ghid doar ca să afle ce să-i spună unui bărbat, cu siguranţă că n-avea de unde să ştie cum să-l facă să creadă că ideile ei erau, de fapt, ale lui.

Încă mai încerca să se descurce la lucrurile de bază, iar aceea părea o tehnică foarte avansată.

Elizabeth îşi scutură noroiul de pe încălţări pe treptele din faţă ale conacului Danbury, apoi intră şi se îndreptă spre bibliotecă. Lady D era încă la micul dejun, iar în aripa aceea a casei era linişte. Cartea mică şi blestemată o aştepta...

Merse pe carpeta elegantă, care se întindea pe aproape tot coridorul. Ceva din tăcere i se păru sacru, sigur, probabil că acest lucru avea legătură cu nesfîrşita cicăleală pe care o suferise la micul dejun, cînd Jane şi Lucas se certaseră din cauză că nu mai ştiau al cui era rîndul să facă ordine. În secunda în care picioarele îi atinseră podeaua, auzi un sunet oribil care îşi trimise ecoul pe coridor şi îi făcu să tresară nervii şi aşa întinşi la maximum.

Se repezi în bibliotecă, unde simţi imediat mirosul de lemn lustruit şi de cărţi vechi. Se bucura de aceste momente de intimitate. Cu o mişcare atentă, fără zgomot, închise uşa în spatele ei şi se uită pe rafturi. Iat-o, aşezată perpendicular, pe raftul unde o găsise cu cîteva zile înainte.

N-avea ce să strice dacă arunca numai o privire. Ştia că era o carte şi atît, că era plină de prostii fără sens, dar, dacă ar fi putut să găsească măcar un singur sfat care s-o ajute în problema cu care se confrunta...

Ridică volumul şi îl răsfoi, dînd repede paginile şi citind cuvintele doamnei Seeton. Trecu peste partea despre garderobă şi despre prostia cu exersatul talentelor. poate că era ceva spre final...

– Ce faci?

Ridică privirea, conştientă că avea pe chip expresia unei căprioare în faţa puştii vînătorului.

– Nimic?

James se apropie, făcînd numai cinci paşi pînă la ea, intimidînd-o.

– Iar citeşti cartea asta, aşa e?

– Nu chiar, se poticni Elizabeth.

Era o toantă fiindcă se simţea atît de stînjenită, dar nu putea să nu simtă că fusese prinsă făcînd ceva lipsit de bun-gust.

– Aruncam doar o privire.

– Sînt remarcabil de puţin interesat de diferenţă.

Elizabeth decise repede că era mai bine să schimbe subiectul.

– Cum ai ştiut că sînt aici?

– Am auzit zgomot de paşi. Data viitoare cînd mai vrei să faci ceva secret, mergi pe carpetă.

– Aşa am făcut! Dar covorul are un sfîrşit, să ştii. Trebuie să faci cîţiva paşi direct pe podea ca să intri în bibliotecă.

În ochii lui căprui apăru o lumină ciudată, academică. Rosti:

– Există căi prin care să ascunzi... Nu contează. Nu despre asta vorbim.

Întinse mîna şi luă „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz".

– Credeam că am fost de acord că asta e o prostie. O colecţie de idioţenii făcute să transforme orice femeie într-o toantă fără minte.

– Eu credeam că bărbaţii deja ne consideră aşa.

– Majoritatea femeilor chiar sînt aşa, rosti el apăsat, dar nu e nevoie să fii şi tu.

– Dar, domnule Siddons, mă şochezi. Cred că tocmai mi-ai făcut un compliment.

– Şi mai spui că nu ştii cum să flirtezi, bombăni el.

Elizabeth nu reuşi să se stăpînească şi zîmbi. Dintre toate complimentele lui, cele pe care abia dacă voia să i le facă îi plăceau cel mai mult. El o privi supărat, aproape ca un băieţel, şi împinse cartea la loc pe raft.

– Să nu te mai prind că te uiţi în ea.

– Căutam doar un sfat, explică ea.

– Dacă ai nevoie de sfaturi, ţi le dau eu.

Ea ţuguie puţin buzele, apoi răspunse:

– Nu cred că în cazul ăsta e potrivit să-ţi cer ţie părerea.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Domnule Siddons...

– James, o repezi el.

– James, repetă ea, nu ştiu ce te-a supărat aşa, dar nu-mi place cum vorbeşti. Şi nu-mi place nici tonul tău.

El răsuflă lung, îngrozit de felul în care trupul îi tremura. Avusese inima strînsă aproape douăzeci şi patru de ore, şi doar din cauza femeiuştii aceleia mici. Abia dacă-i ajungea la umăr, pentru Dumnezeu!

Începuse cu sărutul acela. Nu, se gîndi supărat, începuse cu multă vreme înainte, cu anticiparea, cu întrebările, cu visele despre cum ar fi să o sărute. Şi bineînţeles că nu fusese de ajuns. Nici pe departe. Reuşise să pară nonşalant în după-amiaza de dinainte, cu ajutorul ulciorului ei de apă, care îi mai potolise dorinţa, dar noaptea îl găsise singur cu imaginaţia sa. Şi James avea o imaginaţie foarte activă.

– Sînt supărat, îi răspunse în sfîrşit, evitînd să o mintă cu totul, fiindcă n-am dormit bine azi-noapte.

– Vai, spuse ea, surprinsă de răspunsul atît de simplu.

Deschise gura ca să mai întrebe ceva, apoi o închise la loc. Bravo ei, gîndi el aspru. Dacă şi-ar fi exprimat chiar şi un vag interes legat de problemele lui cu somnul, era convins că i-ar fi spus. I-ar fi descris, în detaliu, toate visele pe care le avea.

– Îmi pare rău că suferi de insomnie, spuse ea într-un final, dar cred că trebuie să discutăm despre oferta ta. Sînt sigură că-ţi dai seama, aşa ceva nu prea se face.

– Parcă am decis împreună că n-o să ne ghidăm după asta.

Ea îl ignoră.

– Eu am nevoie de o anumită stabilitate în viaţă, domnule Siddons.

– James.

– James, îi repetă ea numele, oftînd. Nu pot să fiu mereu în gardă, atentă ca nu cumva tu să sari pe mine.

– Să sar pe tine?

Zîmbi din colţul gurii. Îi plăcea imaginea pe care i-o trezea în minte expresia ei.

– Şi cu siguranţă că nu poate să fie bine pentru nici unul dintre noi să fim aşa de...

– Intimi? spuse el doar ca s-o enerveze.

Funcţionă. Privirea pe care i-o aruncă Elizabeth ar fi putut să spargă o fereastră.

– Ideea este, rosti ea apăsat, de parcă aşa ar fi putut să şteargă replica lui, că dorim să găsim un soţ pentru mine, şi...

– Nu te teme, spuse el supărat. O să-ţi găsim un soţ.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, îşi dădu seama că are un gust neplăcut în gură. Îşi imagina cum ar fi fost să o înveţe pe Elizabeth arta seducţie, vedea fiecare minut perfect, dar gîndul ca ea să se mărite cu altcineva îi făcea rău.

– Ceea ce mă aduce la punctul următor.

James încrucişă braţele la piept. Încă un punct şi avea să fie nevoit să-i pună căluş.

– E legat de ceea ce facem împreună şi de dorinţa ta să mă ajuţi. Nu sînt sigură că mi-e comod să-ţi fiu îndatorată.

– N-o să-mi fii.

– Ba da, spuse ferm Elizabeth. O să-ţi fiu. Şi insist să te răsplătesc.

Zîmbetul pe care i-l aruncă el era atît de atrăgător încît îi înmuie genunchii.

– Şi cum, rosti el rar, intenţionezi să mă răsplăteşti?

– Şantajul.

El clipi surprins, iar ea se simţi puţin mîndră.

– Şantajul? repetă el.

– Lady Danbury mi-a spus că o ajuţi să-l găsească pe cel care o şantajează. Vreau să-ţi fiu asistentă.

– Nu.

– Dar...

– Am spus nu.

Ea îl privi supărată, apoi, cînd văzu că el nu mai spune nimic, rosti:

– De ce nu?

– Ar putea să fie periculos, de asta.

– Dar tu faci asta.

– Eu sînt bărbat.

– Vai! exclamă ea, strîngînd pumnii. Eşti un ipocrit! Tot ce ai spus ieri, cum că mă respecţi şi crezi că sînt mai inteligentă decît altele, au fost numai minciuni, ca să poţi să... să poţi...

– Respectul n-are de-a face cu asta, Elizabeth.

Îşi puse mîinile în şold, iar ea făcu un pas în spate cînd văzu expresia ciudată din ochii lui. Era de parcă ar fi devenit

alt bărbat chiar sub ochii ei, în mai puțin de cinci secunde. Un bărbat care făcuse lucruri periculoase şi care cunoştea oameni periculoşi.

– Plec, spuse ea. Tu n-ai decît să rămîi, nu-mi pasă.

El o prinse de rochie.

– Nu cred că am încheiat discuția asta.

– Nu sînt sigură că vreau să fiu în compania ta.

El răsuflă adînc, supărat.

– Respectul nu înseamnă să fiu dispus să te pun în pericol.

– Mi-e greu să cred că individul care o şantajează pe lady Danbury e periculos. Doar nu ascunde secrete de stat.

– Cum poți să fii sigură?

Ea îl privi uluită.

– E vorba despre secrete de stat?

– Nu, sigur că nu, se răsti el. Dar tu n-ai de unde să ştii, nu-i aşa?

– Ba sigur că am! Am lucrat pentru ea mai bine de cinci ani. Chiar crezi că lady Danbury ar putea să se poarte într-un fel care să dea de bănuit şi eu să nu-mi dau seama? Dumnezeule mare, uită-te la cum am reacționat cînd a început să doarmă după-amiaza.

El îi aruncă o privire supărată, de genul acelora care nu-ți dădeau voie să mai spui nimic.

– Nu te alături investigației legate de şantaj, şi cu asta, basta.

Ea îşi încrucişă brațele şi nu spuse nimic.

– Elizabeth?

O femeie mai precaută l-ar fi ascultat, dar ea nu se simțea tocmai prudentă în acel moment.

– Nu poți să mă opreşti să încerc s-o ajut pe lady Danbury. Mi-a fost ca o mamă, şi...

Se opri, fiindcă el se apropiase şi o făcuse să se lipească de masă, apoi o prinse de brațe cu putere.

– O să te leg, o să îți pun căluş şi o să te țintuiesc de un copac dacă de asta e nevoie ca să te opresc să-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala.

Elizabeth înghiți în sec. Nu văzuse niciodată un bărbat atît de furios. Ochii îi străluceau, mîinile îi tremurau, gîtul îi era aşa de încordat încît ei i se părea că şi cea mai mică atingere ar fi putut să-i rupă legătura cu capul.

– Ei bine, spuse pe un ton ascuțit, încercînd să-i desfacă degetele de pe brațele ei, fiindcă el nu părea să înțeleagă cît de tare o strîngea, sau că o strîngea. Nu am spus că o să mă amestec, ci doar că vreau să te ajut la unele treburi, cele complet nepericuloase, şi...

– Promite-mi, Elizabeth, rosti el pe un ton scăzut şi hotărît.

Era aproape imposibil să nu te topeşti cînd auzeai ferocitatea din glasul lui.

– Eu, vai...

Unde era doamna Seeton cînd aveai nevoie de ea? Elizabeth încercase să-l păcălească, să-l facă să se liniştească, şi era destul de sigură că asta spunea edictul douăzeci şi şase, dar nu avusese deloc efect. James era tot furios, o strîngea în continuare de brațe ca în nişte menghine gemene, şi, Dumnezeu să o aibă în pază, ea nu putea să-şi ia privirea de la buzele lui.

– Promite-mi, Elizabeth, repetă el, iar ea nu reuşi decît să-i urmărească gura cum forma cuvinte.

James o strînse de brațe, iar asta, împreună cu cine ştie ce forță divină, o scoase pe Elizabeth din transă, iar tînăra îl privi în ochi.

– N-o să fac nimic fără să te consult pe tine înainte, şopti ea.

– Nu e destul.

– Trebuie să fie, rosti ea tresărind. James, mă doare.

El îşi privi mîinile de parcă i-ar fi fost străine, apoi îi dădu, brusc, drumul.

– Îmi pare rău, spuse distras. Nu mi-am dat seama.

Ea făcu un pas înapoi, frecîndu-şi braţele.

– Nu-i nimic.

James o privi lung, apoi blestemă încet şi se întoarse cu spatele. Fusese tensionat, frustrat, dar nu anticipase potopul de emoţii pe care ea le dezlănţuise. La cel mai mic semn că Elizabeth ar fi putut să fie în pericol el se transforma într-un adevărat idiot.

Ironia era minunată. Cu numai un an înainte se amuzase pe seama celui mai bun prieten al său cînd acela fusese într-o situaţie asemănătoare. Blake Ravenscroft îşi pierduse minţile cînd, pe atunci, logodnica lui încercase să se implice într-una dintre operaţiunile ministerului. James găsise situaţia foarte amuzantă. Lui i se păruse evidentă că domnişoara Caroline n-avea să fie în vreun pericol real, şi considerase că Blake se purtase ca un idiot făcînd atîta caz.

James îşi dădea seama că Elizabeth era şi mai puţin în pericol acolo, în conacul mătuşii sale, şi cu toate astea sîngele îi îngheţa în vene de teamă şi furie numai la ideea că ea ar fi putut să aibă de-a face cu acela care o şantaja pe Agatha.

Se gîndi că acela nu putea să fie un semn bun. Era ca o obsesie. Nu făcuse nimic altceva decît să se gîndească la Elizabeth Hotchkiss de cînd ajunsese la conacul Danbury, mai devreme în acea săptămînă. La început o investigase, crezînd că ea o şantaja pe Agatha, apoi se trezise aruncat în situaţia bizară de-a o educa într-ale măritişului.

De fapt, el însuşi se aruncase în acel rol, dar alese să nu se gîndească prea mult la acel aspect.

Era normal să se teamă pentru siguranţa ei. Îi era, într-un fel, protector, iar ea era atît de mică... orice bărbat ar fi vrut s-o apere. Cît despre dorinţa pe care o simţea el, aceea care-i strîngea stomacul şi-i făcea sîngele să clocotească, ei bine, era, totuşi, bărbat, iar ea era o femeie, chiar acolo, alături de el, frumoasă, cel puţin în ochii lui, iar cînd zîmbea îl făcea să...

– Fir-ar să fie, spuse ca pentru sine. Sînt obligat să te sărut.

Capitolul 13

Elizabeth avut timp să inspire o dată, scurt, înainte ca el s-o strîngă în brațe. Buzele lui le atinseră pe ale ei într-un amestec uluitor de forță și tandrețe, iar ea se topi, se topi de tot, în căldura lui.

De fapt, ultimul ei gînd rațional era legat de cît de des simțea că se topește. Ceva din bărbatul acela o făcea să simtă asta. Una dintre privirile lui, aceea care vorbea despre lucruri întunecate și periculoase despre care ea nu știa mare lucru, și Elizabeth se pierdea de tot.

El îi desfăcu buzele cu limba, iar ea nu protestă. James îi exploră gura, o mîngîie, o convinse să respire în același ritm cu el.

– Elizabeth, șopti apăsat. Spune-mi că ai nevoie de asta. Spune-mi.

Dar ea nu mai putea să vorbească. Inima îi bătea mai repede, genunchii îi tremurau și o parte din ea îi spunea că, dacă ar fi repetat acele cuvinte, n-ar fi putut să mai dea înapoi. Alese calea mai simplă și întinse buzele ca să-i fie sărutate din nou, invitîndu-l în tăcere să-și continue explorarea senzuală.

El îi sărută obrazul, apoi urechea, apoi pielea fină de pe gît, mîngîind-o în același timp. O mînă îi alunecă spre posteriorul ei, cuprinzînd-o cu tandrețe și strîngînd-o mai aproape de trupul lui aprins, iar cealaltă urcă deasupra taliei, spre...

Lui Elizabeth i se tăie răsuflarea. Fiecare nerv din trup îi vibra de emoție și durea din cauza dorinței copleșitoare despre care tînăra nu-și imaginase că poate să existe.

Cînd mîna lui îi cuprinse sînul, cele două straturi de material dintre ei parcă se evaporară, iar ea se simți arsă, însemnată, și în acel moment știu că, indiferent ce s-ar fi întîmplat, o parte din sufletul ei avea să-i aparțină pentru totdeauna lui.

James îi murmura lucruri, îi vorbea despre iubire și dorință, dar ea nu auzea nimic altceva în afară de pasiunea întunecată din glasul lui, și simțea cum alunecă încet. El o sprijinea pe braț, dar ea cobora tot mai jos, spre covorul moale al bibliotecii.

El gemu ceva, un cuvînt care semăna cu numele ei, mai mult o rugăminte decît orice altceva, apoi ea se trezi pe spate, cu el deasupra ei. Greutatea lui era incitantă, iar căldura lui îi tăia respirația, dar cînd el își arcui șoldurile înainte și Elizabeth simți cît de mult o dorea, transa senzuală se rupse.

– James, nu, șopti. Nu pot.

Dacă nu se oprea chiar în acel moment, nici n-avea să se mai oprească. Nu știa de unde știa, dar era la fel de sigură cum era de numele ei. El se opri, respirînd greu, dar nu se dădu la o parte.

– James, nu pot. Aș vrea...

Se opri în ultima clipă. Dumnezeule mare, aproape îi spusese ce-și dorea să poată. Elizabeth se îmbujoră de rușine. Ce fel de femeie era ea? Bărbatul acela nu era, și nici n-avea să fie, soțul ei.

– Doar un moment, spuse el răgușit. Am nevoie de un moment.

Așteptară amîndoi pînă cînd respirația lui reveni la normal. După cîteva secunde, James se ridică în picioare

şi, mereu un domn, chiar şi în cele mai dificile circumstanţe, îi întinse şi ei mîna.

– Îmi pare rău, spuse ea, dîndu-i voie s-o ajute să se ridice, dar, dacă trebuie să mă mărit, soţul meu o să se aştepte...

– Nu o spune! se răsti el. Nu mai spune nici un cuvinţel.

Îi lăsă mîna să cadă şi se întoarse cu spatele, brusc. Hristoase! O culcase pe covor. Fusese la un pas să facă dragoste cu ea, să-i fure definitiv inocenţa. Ştiuse că greşeşte, că nu era bine să facă lucrurile acelea, dar nu se putuse opri. El, care se mîndrise mereu că-şi putea ţine pasiunile sub control, acum... Acum lucrurile stăteau altfel.

– James? se auzi glasul ei, dulce şi ezitant, din spatele său.

Nu-i răspunse, fiindcă n-avea încredere că poate să vorbească. Îi simţea nehotărîrea. Chiar dacă era cu spatele la ea, simţea că tînăra încearcă să decidă dacă să mai spună ceva, dar, Dumnezeu să-l aibă-n pază, dacă mai spunea încă o dată cuvîntul „soţ"...

– Sper că nu eşti supărat pe mine, rosti ea încet, demn. Dacă trebuie să mă mărit cu un bărbat pentru banii lui, pot măcar să intru în casa lui neatinsă, mai spuse, rîzînd cu amărăciune. Face lucrurile să pară mai puţin sordide, nu crezi?

Vocea lui era scăzută şi egală cînd spuse:

– O să-ţi găsesc un soţ.

– Poate că nu e cea mai bună idee. Tu...

El se răsuci pe loc şi se răsti:

– Am spus c-o să-ţi găsesc un blestemat de soţ!

Elizabeth făcu un pas în spate, spre uşă. Mama ei spunea întotdeauna că n-ai cum să te înţelegi cu un bărbat furios, şi, dacă se gîndea mai bine, probabil că şi doamna Seeton scrisese asta pe undeva.

– Vorbim mai tîrziu despre asta, spuse încet.

El răsuflă lung, tremurat.

– Te rog să-mi accepţi scuzele. N-am vrut să...

– Nu-i nimic, spuse ea repede. Serios. Deşi probabil că ar trebui să renunţăm la lecţiile pe ziua de azi, dat fiind...

El îi aruncă o privire care o făcu să îngheţe.

– Dat fiind, ce?

Fir-ar el să fie! Avea de gînd s-o facă să-i spună. Roşi, dar continuă:

– Dat fiind că am fost sărutată pe cît de mult se cade înainte de căsătorie.

Cînd el nu spuse nimic, ea rosti ca pentru sine:

– Ba probabil că mai mult decît se cade.

James dădu scurt din cap, apoi întrebă:

– Ai lista de invitaţi pentru mîine?

Ea clipi, uimită de schimbarea bruscă de subiect.

– O are lady Danbury. Pot să ţi-o aduc după-amiază.

– O iau eu însumi.

Tonul lui nu admitea replică, aşa că Elizabeth ieşi.

* * *

James petrecuse toată dimineaţa supărat. Se uitase urît la servitori, la Malcom, chiar şi la blestematul de ziar. Pasul lui de obicei uşor fusese apăsat şi cînd se întorsese la conac după cîteva ore petrecute pe moşie, cizmele lui făcuseră suficient zgomot cît să scoale şi morţii.

I-ar fi trebuit, de fapt, bastonul mătuşii sale. Se purta copilăreşte, îşi dădea seama, dar era satisfăcător să-ţi descarci frustrarea pe podea. Nu-i ajungea, însă, bătutul din picior. Cu bastonul ar fi putut să facă gaură în duşumele.

Trecu zgomotos prin holul mare, cu urechile ciulite fără voia lui în dreptul uşii salonului. Oare Elizabeth era acolo?

Ce gîndea ea cînd îl auzea trecînd? Trebuia să ştie că el era. Doar surdă ca o cizmă să fi fost ca să nu audă gălăgia încălțărilor lui.

În loc de vocea muzicală a tinerei Elizabeth, din salon se auzi baritonul mătuşii sale:

– James!

Marchizul icni încet. Atunci cînd Agatha îi spunea pe nume, Elizabeth nu era cu ea. Iar dacă Elizabeth nu era, însemna că mătuşa voia să-i vorbească lui, ceea ce era rău.

Făcu doi paşi înapoi şi strecură capul pe uşă.

– Da?

– Trebuie să-ți vorbesc.

Cum reuşi să nu geamă de supărare, nici el nu ştia.

– Da, mi-am imaginat.

Ea bătu din baston.

– Nu-i nevoie să vorbeşti de parcă ai merge la o execuție.

– Depinde a cui execuție, spuse el pentru sine.

– Cum? Ce-ai spus? rosti ea, bătînd din baston.

James intră, uitîndu-se repede prin încăpere după Elizabeth. Nu era acolo, dar Malcom era, iar pisica sări grăbită de la fereastră şi se apropie de el.

– Am spus, James minți, că vreau şi eu un baston ca al tău.

Agatha îl privi bănuitoare.

– Ce-i cu picioarele tale?

– Nimic. Doar că vreau să fac puțin zgomot.

– N-ai putea doar să trînteşti o uşă?

– Am fost afară, răspunse el pe un ton sec.

Ea chicoti.

– Eşti într-o pasă proastă?

– În cea mai proastă.

– Vrei să-mi zici ce s-a întîmplat?

– Nu ți-aş spune nici dacă mi-ai pune pistolul în dreptul inimii.

Replica lui o făcu să ridice din sprîncene.

– Ar trebui să ştii că nu-i bine să mă faci curioasă în felul ăsta, James.

El zîmbi lipsit de umor şi se aşeză într-un fotoliu din fața ei. Malcom i se aşeză la picioare.

– Voiai să vorbim despre ceva, Agatha?

– Nu e suficient să-mi doresc plăcerea companiei tale?

El nu avea poftă să se joace, aşa că se ridică din nou.

– Dacă asta era tot, atunci eu o să plec. Am responsabilități ca administrator de moşie.

– Stai jos!

James se aşeză. O asculta întotdeauna pe mătuşa sa cînd aceasta îi vorbea pe tonul acela. Unele obiceiuri erau greu de uitat.

Agatha îşi drese glasul, ceea ce nu era niciodată semn bun. James se resemnă să asculte un discurs lung.

– Însoțitoarea mea se poartă foarte ciudat în ultima vreme, spuse ea.

– Cum aşa?

Contesa îşi împreună palmele, lipindu-şi vîrfurile degetelor.

– Da, foarte ciudat. N-ai observat şi tu?

Nu avea cum să-i explice mătuşii sale ce se întîmplase în ultimele zile. În niciun caz.

– Nu pot să spun că o cunosc prea bine pe domnişoara Hotchkiss, răspunse, aşa că nu pot să-mi dau cu părerea.

– Chiar aşa? întrebă ea pe un ton aproape prea dezinteresat. Eu credeam că voi doi ați devenit prieteni.

– Aşa este, într-o măsură. E o tînără foarte plăcută.

Vîrfurile urechilor începură să-i ardă. Dacă roşeața i se răspîndea pînă la obraji, se hotărî, avea să fie nevoit să

plece din țară. Nu mai roşise de cel puțin zece ani. Pe de altă parte, cam tot atîta timp trecuse de cînd îl interogase mătuşa sa ultima dată.

– Oricum, continuă, clătinînd din cap ca să-şi acopere urechile cu părul, au trecut numai cîteva zile, ceea ce sigur nu e suficient ca să pot să-i judec comportamentul.

– Hmm.

Urmă un moment de tăcere interminabilă, apoi expresia de pe chipul Agathei se schimbă cînd îl întrebă:

– Cum merge investigația?

James clipi o singură dată. Era obişnuit cu schimbările bruşte de subiect pe care le făcea mătuşa sa.

– Nu merge, rost scurt. Nu prea am ce să fac dacă persoana care te şantajează nu face încă o mişcare. Am vorbit deja cu tine despre servitori, şi mă asiguri că sînt fie prea loiali, fie prea needucați ca să gîndească un astfel de plan.

Ochii ei albaştri, ca de gheață, se îngustară.

– Sper că nu mai crezi că e vorba despre domnişoara Hotchkiss, nu?

– O să te bucuri să afli că am scos-o de pe lista suspecților.

– Ce altceva ai făcut?

– Nimic, recunoscu James. Nu am ce să fac. După cum am spus, mă tem că următoarea mutare e la latitudinea celui care te şantajează.

Lady Danbury bătu din degete.

– Deci îmi spui că trebuie să rămîi aici pînă cînd apare o altă scrisoare de şantaj?

James dădu aprobator din cap.

– Am înțeles, spuse contesa, aşezîndu-se mai bine pe fotoliul ei. Atunci se pare că n-ai decît să-ți faci de lucru ca administrator de moşie, ca nimeni să nu-ți ghicească identitatea.

– Agatha, spuse el pe un ton amenințător, sper că nu m-ai ademenit aici numai ca să ai un administrator de moşie neplătit?

Ea îl privi ofensată, aşa că el adăugă:

– Ştiu cît eşti de atentă la cheltuieli.

– Nu pot să cred că gîndeşti aşa despre mine, pufni ea.

– Aşa şi încă mai rău, mătuşă dragă.

Ea zîmbi cu dulceață.

– E frumos să ştii că inteligența îți e respectată.

– Este unul dintre lucrurile pe care nu le-aş subestima niciodată.

Ea rîse.

– Te-am crescut bine, James. Te iubesc.

El oftă şi se ridică din nou. Era o bătrînă şireată, care se amesteca fără scrupule în viața lui şi, din cînd în cînd, o transforma într-un coşmar, însă şi el o iubea pe ea.

– Mă întorc la ale mele, atunci. Nu vrem să creadă cineva că sînt un administrator incompetent.

Ea îi aruncă o privire urîtă. Agatha nu aprecia decît propriul sarcasm. James spuse:

– Trebuie să mă anunți imediat ce primeşti încă o scrisoare de şantaj.

– Aşa o să fac, în clipa în care soseşte, îl asigură ea.

James se opri în fața uşii.

– Am înțeles că mîine vin aici cîțiva oaspeți?

– Da, e o mică petrecere în grădină. De ce?

Înainte ca el să poată să răspundă, ea spuse:

– Da, sigur, nu vrei să fii recunoscut. Îți aduc lista de invitați, mai spuse, apoi arătă cu bastonul spre cealaltă parte a camerei. Adu-mi cutia cu hîrtii de pe birou.

James făcu după cum i se ceruse.

– Bine că te-am pus să-ți schimbi numele, nu? Nu se cădea ca vreunul dintre servitori să vorbească despre domnul Siddons.

James dădu aprobator din cap cît timp mătuşa sa răsfoi prin hîrtii. Majoritatea îl cunoşteau drept Riverdale încă de la douăzeci de ani, cînd primise titlul, dar numele lui de familie era, şi el, destul de cunoscut.

Agatha scoase un sunet victorios şi trase din teanc o hîrtie de culoarea untului. Înainte să i-o dea, se uită peste ea, murmurînd.

– Vai de mine! Nu cred că nu-l cunoşti pe nici unul dintre oamenii ăştia.

James citit numele, lăsînd-o pe mătuşa sa să creadă că-l interesa lista pentru că voia să păstreze secretul identităţii sale. Adevărul, însă, era că voia să vadă care erau bărbaţii dintre care putea să-i aleagă un blestemat de soţ lui Elizabeth.

Sir Bertram Fellport. Un beţiv.
Lord Binsby. Un parior inveterat.
Daniel, lord Harmon. Însurat.
Sir Christopher Gatcombe. Însurat.
Dr. Robert Gifford. Însurat.
Dl. William Dunford. Prea fustangiu.
Căpitanul Cynric Andrien. Prea din armată.

– Nu e bine, rosti el apăsat, abia rezistînd impulsului să strîngă hîrtia în pumn şi s-o transforme într-o minge mică, jalnică.

– E vreo problemă? întrebă Agatha.

El o privi surprins. Uitase cu totul că era şi ea în cameră.

– Te superi dacă fac o copie după lista asta?

– Nu-mi dau seama la ce ţi-ar putea folosi.

– Să fie la dosar, improviză el. E foarte important să ai dosare bine scrise.

De fapt, James credea că trebuie să ai cît mai puţine lucruri scrise. Nimic nu era mai incriminator decît documentele.

Agatha ridică din umeri şi îi întinse hîrtia.

– Găseşti o pană de scris şi o călimară în biroul de lîngă fereastră.

Un minut mai tîrziu, James copiase deja lista invitaţilor şi aştepta să se usuce cerneala. Merse înapoi la mătuşa sa şi spuse:

– Există întotdeauna posibilitatea ca persoana care te şantajează să fie printre invitaţii de mîine.

– Nu prea cred, dar tu eşti expertul.

Replica ei îl făcu să ridice sprîncenele, uluit.

– Chiar crezi că eu ştiu mai bine? Astăzi minunile vin una după alta.

– Sarcasmul nu te prinde, băiete, spuse ea, întinzînd capul ca să se uite la hîrtia din mîna lui. De ce n-ai copiat şi numele femeilor?

Era nevoie să improvizeze din nou.

– Sînt mai puţin probabile ca suspecţi.

– Prostii. Tu însuţi ai petrecut primele zile gîfîind în urma domnişoarei Hotchkiss, pentru că...

– N-am gîfîit în urma ei!

– Metaforic, desigur. Voiam doar să spui că ai bănuit-o pe ea iniţial, aşa că nu pricep de ce ai vrea să le elimini pe toate celelalte femei de pe lista suspecţilor.

– Mă ocup de ele după ce termin cu bărbaţii, rosti James pe un ton iritat, fiindcă nimeni nu se pricepea mai bine decît mătuşa lui să-l prindă cu ocaua mică. Trebuie să mă întorc la lucru.

– Mergi, mergi, spuse Agatha, făcînd un semn cu mîna. Mă şochează să-l văd pe marchizul de Riverdale ocupîndu-se cu atîta seriozitate de treburile de jos.

James clătină din cap.

– În plus, trebuie să se întoarcă Elizabeth. Sînt sigură că ea o să fie o companie mai plăcută decît tine.

– Sînt convins.

– Pleacă.

El ieşi. Nu prea voia să dea peste Elizabeth. Avea nevoie de timp ca să se uite pe listă, să pregătească argumentele împotriva celor mai mulţi, de fapt, tuturor, bărbaţilor invitaţi la petrecerea mătuşii sale, iar asta avea să ia ceva timp, fiindcă doi dintre ei făceau parte din categoria celor pe care el îi considerase întotdeauna prieteni.

* * *

Elizabeth se îndrepta spre casă în acea după-amiază cînd dădu peste James, care ieşea din căsuţa lui. Fusese tentată să o ia pe alt drum spre casă, însă i se păruse o variantă plină de laşitate şi renunţase la ea. Mergea întotdeauna pe lîngă casa administratorului şi n-avea să facă eforturi supraomeneşti ca să-l ocolească pe James, de teamă ca nu cumva el să fie acasă şi nu pe teren, la casa vreunuia dintre chiriaşi, sau ocupat cu vreuna dintre sarcinile pentru care fusese angajat.

El apăruse brusc în pragul uşii, exact cînd trecea ea pe lîngă casă, iar tînăra îşi propusese să nu se mai bazeze vreodată pe noroc.

– Elizabeth, aproape că lătră el. Te-am căutat.

Ea aruncă o singură privire în direcţia lui şi se decise, văzîndu-i expresia înnegurată, că era momentul să inventeze o urgenţă de viaţă şi de moarte pentru acasă.

– Mi-ar plăcea să stăm de vorbă, spuse încercînd să treacă repede pe lîngă el, dar Lucas e bolnav, iar Jane...

– Ieri nu părea bolnav.

Ea încercă să-i zîmbească dulce, dar era greu cu dinţii strînşi.

– Copiii se îmbolnăvesc foarte repede. Mă scuzi.

El o prinse de braţ.

– Dacă ar fi fost într-adevăr bolnav, atunci n-ai fi venit deloc la muncă astăzi.

Fir-ar să fie. Avea dreptate.

– Nu am spus că e grav bolnav, se răsti ea, dar aş vrea să mă ocup de el, şi...

– Dacă nu e grav bolnav, atunci sigur ai două minute ca să vorbeşti cu mine.

Apoi, înainte ca ea să apuce să scoată vreun sunet, el o prinse de cot şi o trase înăuntru.

– Domnule Siddons! ţipă Elizabeth.

El închise uşa cu piciorul.

– Credeam că am depăşit stadiul domnului Siddons.

– Am regresat, şuieră ea. Lasă-mă să plec.

– Nu te mai purta de parcă aş fi gata să sar pe tine.

Ea îi aruncă o privire urîtă.

– Nu mi se pare chiar improbabil.

– Dumnezeule mare, spuse el trecîndu-şi mîna prin păr. Cînd ai devenit atît de înţepată?

– Cînd m-ai tras cu forţa la tine în casă!

– N-aş fi făcut asta dacă n-ai fi început să mă minţi.

Ea rămase cu gura căscată, apoi pufni, indignată.

– Cum îndrăzneşti să mă acuzi că te mint!

– Nu e adevărat?

– Ba da, recunoscu ea supărată, însă numai pentru că eşti un individ arogant şi nepoliticos, care nu acceptă un refuz.

– Dacă nu accepţi un refuz, de obicei ţi se acceptă cererile, răspunse el, pe un ton atît de condescendent încît Elizabeth se văzu nevoită să-şi strîngă în pumn materialul rochiei, ca să nu fie tentată să-l lovească.

Rosti pe un ton rece, aruncîndu-i o privire de gheață:

– Se pare că nu pot să scap decît dacă-ți dau voie să spui ce ai de spus. Ce doreai să-mi comunici?

El scutură o bucată de hîrtie pe sub nasul ei.

– Am obținut asta de la lady Danbury.

– Sper că e demisia ta, semnată, rosti ea ca pentru sine.

El se prefăcu a nu auzi.

– E lista de invitați a lui lady Danbury. Îmi pare rău să te informez că nici unul dintre domnii ăştia nu este acceptabil.

– Şi presupun că-i cunoşti personal, pufni ea.

– De fapt, da, îi cunosc.

Ea îi smulse hîrtia din mînă, rupînd un colț din ea.

– Te rog! spuse în derîdere. Aici sînt doi lorzi şi un sir. Cum ai putea tu să-i cunoşti pe toți?

– Fratele tău e un sir, îi aminti el.

– Da, dar fratele tău nu este, răspunse ea.

– N-ai de unde să ştii.

Elizabeth ridică brusc privirea.

– Cine eşti?

– Fratele meu nu e sir, răspunse el iritat. Nici nu am un frate. Voiam doar să spun că ai nefericitul obicei să tragi concluzii fără să verifici faptele.

– Ce, rosti ea atît de încet încît pentru el deveni clar că e foarte furioasă, e în neregulă cu bărbații ăştia?

– Trei dintre ei sînt însurați.

Lui Elizabeth îi tremura bărbia, probabil din cauza forței cu care strîngea din dinți.

– Ce e în neregulă cu bărbații neînsurați?

– Ei, de exemplu, dumnealui, spuse, arătînd spre sir Bertram Fellport, e un mare beţivan.

– Eşti sigur?

– Nu aş putea să permit să te măriți cu un alcoolic.

– Nu mi-ai răspuns.

Fir-ar să fie, tenace femeie!

– Da, sînt sigur că e un beţiv. Unul rău.

Ea se uită din nou la bucata de hîrtie ruptă pe care o avea în mînă.

– Şi lordul Binsby?

– Pariază.

– Excesiv?

James dădu din cap, începînd să se distreze.

– Excesiv. Plus că e gras.

Ea începu din nou să arate spre listă.

– Dar ce zici de...

– Însurat, însurat şi însurat.

Ea ridică brusc privirea.

– Toți trei?

El aprobă din cap.

– Unul dintre ei e chiar fericit în căsnicie.

– Foarte neobişnuit, spuse ea încet.

James refuză să comenteze. Elizabeth răsuflă, iar el observă că tînăra nu mai era nervoasă, ci doar tristă.

– Mai rămîn domnul William Dunford şi căpitanul Cynric Andrien. Presupun că unul e diform şi celălalt cam prost?

James era tentat să spună că da, însă ar fi fost suficientă o privire spre Dunford sau spre căpitan ca să-şi dea seama că o păcălise.

– Sînt amîndoi considerați ca fiind inteligenți şi chipeşi.

– Atunci care-i problema?

– Dunford e fustangiu.

– Şi?

– Sigur o să-ți fie necredincios.

– Nu sînt o partidă prea bună, James. Nu pot să mă aştept la bărbatul perfect.

Privirea lui se aprinse.

– Dar ar trebui să te aştepți la fidelitate. Ar trebui să o ceri cu tot dinadinsul.

Ea îl privi nevenindu-i să creadă.

– Ar fi minunat, sînt sigură, dar nu e la fel de importantă ca...

– Soțul tău, se răsti el, o să-ți fie credincios, ca să n-aibă de-a face cu mine.

Elizabeth făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată, apoi începu să rîdă în hohote. James încrucişă brațele şi se uită urît la ea. Nu era obişnuit ca gesturile lui galante să fie luate în rîs.

– James, rosti ea întretăiat, îmi pare foarte rău. Ai fost foarte amabil. Aproape că, rosti ştergîndu-se la ochi, aproape că ai fost suficient de amabil încît să te iert fiindcă m-ai răpit.

– Nu te-am răpit deloc, spuse el cu amărăciune.

Ea flutură o mînă.

– Cum te aştepți să poți să-mi aperi onoarea după ce mă mărit?

– N-o să te măriți cu Dunford, rosti el încet.

– Dacă spui tu, rosti ea cu atîta grijă şi seriozitate încît el înțelese că ar fi dat orice ca să poată să rîdă şi mai tare decît înainte. Ce-ar fi să-mi spui ce-i în neregulă cu căpitanul Andrien?

Urmă o pauză lungă. Una foarte, foarte lungă. Într-un final, James izbucni:

– Stă cocoşat.

Încă o pauză.

– Nu e bun de soț fiindcă stă cocoşat? întrebă ea, nedumerită.

– E un semn de slăbiciune interioară.

– Aşa, deci.

James îşi dădu seama că era nevoie ca Andrien să aibă mai multe defecte.

– Ca să nu mai spun, adăugă, trăgînd de timp ca să se gîndească la ceva potrivit, că l-am văzut odată țipînd în public la mama lui.

Elizabeth nu reuşi să răspundă nimic. James nu-şi dădea seama dacă din cauză că se străduia să nu rîdă sau de stupefacție.

Şi nici nu era prea sigur că vrea să ştie.

– A fost foarte lipsit de respect, adăugă el.

Fără avertisment, ea întinse mîna şi-l atinse pe frunte.

– Ai făcut febră? Cred că da.

– Nu am febră.

– Te porți de parcă ai avea.

– Şi, dacă am febră, o să-mi spui să mă culc în pat, ca să mă îngrijeşti cu dragoste şi bunăvoință?

– Nu.

– Atunci nu am febră.

Ea făcu un pas înapoi.

– În cazul ăsta, eu trebuie să plec.

James se sprijini de perete, obosit. Era din cauza ei, înțelese. Dacă nu zîmbea cu toată gura, ca un idiot, atunci neapărat era furios. Dacă nu era furios, era copleşit de dorință. Dacă nu asta, atunci... Nici nu mai conta. O privi cum deschide larg uşa, vrăjit de curbura delicată a mîinii ei înmănuşate.

– James? James?

Speriat, el ridică privirea.

– Eşti sigur că Andrien stă cocoşat?

El dădu aprobator din cap, ştiind că avea să-i fie descoperită minciuna a doua zi, dar sperînd să poată să inventeze alta, mai isteață, ca să o repare pe prima. Elizabeth țuguie buzele, iar lui i se strînse stomacul.

– Nu ți se pare ciudat ca un soldat să stea cocoşat?

El ridică din umeri, neputincios.

– Ți-am spus-o ca să nu te măriți cu el.

Ea scoase un sunet amuzant, din gît.

– Pot să-l ajut să stea mai drept.

El nu reuşi decît să clatine din cap.

– Eşti o femeie remarcabilă, Elizabeth Hotchkiss.

Ea dădu din cap, apoi ieşi. Înainte să închidă uşa, totuşi, strecură capul înăuntru şi spuse:

– James?

El ridică privirea, iar ea continuă:

– Stai drept!

Capitolul 14

După-amiaza următoare o găsi pe Elizabeth stînd posomorîtă în fața porții din fața conacului Danbury, blestemîndu-se fiindcă fusese toantă, laşă şi...

Îi ascultase sfatul lui Susan şi îşi lăsase carnețelul de notițe, cel în care ținea contabilitatea casei, la conac, cu o zi înainte. Fiindcă obiectul era atît de important în viața de zi cu zi, trebuia să-l recupereze chiar a doua zi, în timpul petrecerii din grădină.

– Prezența mea aici nu are de ce să dea de bănuit, îşi spuse sieşi. Mi-am uitat carnetul. Am nevoie de el. Nu pot să trăiesc fără el pînă luni.

Sigur că asta nu explica de ce adusese carnetul cu ea, dat fiind că obiectul nu mai părăsise niciodată căsuța lor. Aşteptase pînă aproape de ora patru, cînd oaspeții probabil că erau deja afară, ca să se bucure de soarele cald din provincie. Lady Danbury îi spusese că programul includea cîteva partide de tenis şi un ceai pe veranda de sud, care nu era tocmai în drumul lui Elizabeth spre conac, dar nu avea de ce să nu o caute pe contesă şi s-o întrebe dacă nu-i văzuse carnețelul.

Nu avea nici un motiv, în afară de mîndrie. Doamne, cît ura să facă asta. Se simțea disperată, de parcă ar fi depins de un capăt de ață. De fiecare dată cînd bătea vîntul, era convinsă că părinții ei din Rai tresăreau văzînd-o cum se

umilea. Cît de îngroziți or fi fost văzînd-o așa, cum încerca să meargă la o petrecere la care nu fusese invitată, obligată să inventeze tot felul de pretexte, și doar ca să-l cunoască pe un bărbat care, probabil, mergea cocoșat.

Icni. Stătea la poarta din față, cu fruntea sprijinită de barele din fier, de douăzeci de minute. Dacă mai aștepta mult acolo, era în pericol să alunece printre gratii și să-și prindă capul între ele, precum Cedric Danbury la castelul Windsor.

Nu putea să mai amîne. Ridică bărbia, trase umerii și începu să meargă înainte, trecînd repede prin fața casei lui James. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie ar fi fost o audiență la el.

Se strecură pe ușa din față a conacului Danbury, cu urechile ciulite după zgomotul petrecerii, dar nu auzi decît liniștea. Caietul de notițe era în bibliotecă, dar ea se prefăcea că nu știe, așa că traversă casa, îndreptîndu-se spre ușile franceze care duceau la terasa din spate.

Acolo, o duzină de doamne îmbrăcate elegant și de domni asemenea se plimbau prin iarbă. Doi dintre ei aveau rachete de tenis, cîțiva beau punci, și cu toții rîdeau și vorbeau.

Elizabeth își mușcă buzele. Chiar și vocile lor păreau elegante. Se apropie de terasă. Avea impresia că semăna cu un șoricel timid, dar nu conta. Nimeni nu se aștepta ca însoțitoarea lui lady Danbury să dea buzna la o petrecere cu pas vioi și obraznic.

Lady D era înconjurată de prieteni, undeva în spatele terasei, pe un fotoliu despre care Elizabeth își dădu seama că era din camera albastră. Monstruozitatea acoperită în catifea era singura piesă de mobilier care fusese adusă pe terasă și juca, fără doar și poate, rol de tron. Probabil că asta și fusese intenția contesei. Două doamne și un domn

erau așezați aproape de ea. Doamnele dădeau atent din cap la fiecare cuvînt al ei, dar domnul avea o privire pierdută, și nici unul dintre ei nu considera neobișnuit să-l vadă pe Malcom în brațele contesei, cu burta în sus și lăbuțele desfăcute în X. Arăta precum o pisicuță care căzuse de la etaj, dar lady Danbury o asigurase pe Elizabeth de nenumărate ori că motanul avea o șiră a spinării foarte flexibilă și că îi plăcea poziția respectivă.

Tînăra se apropie puțin, încercînd să-și dea seama ce spunea lady D, ca să poată s-o întrerupă în cel mai puțin nepotrivit moment. Nu era prea greu să-ți dai seama despre ce discutau, fiindcă era mai mult un monolog susținut de contesă.

Tocmai se pregătea să pășească înainte și să-i atragă atenția, cînd simți că o mînă o apucă de cot. Se răsuci și dădu nas în nas cu bărbatul cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată. Păr blond, ochi albaștri ca înaltul cerului. „Chipeș" era un adjectiv prea dur pentru el. Acel bărbat avea chip de înger.

– Mai adu-mi punci, dacă nu te superi, îi spuse el, întinzîndu-i paharul.

– Nu, îmi pare rău, nu înțelegeți...

– Acum, rosti el, dîndu-i o palmă la fund.

Elizabeth simți cum roșește și îi împinse paharul la loc în mînă.

– Faceți o confuzie. Scuzați-mă.

Bărbatul blond îngustă pleoapele, aruncîndu-i o privire periculoasă, iar Elizabeth simți un fior pe șira spinării. Acela nu era un bărbat pe care să-l superi, deși nici măcar cel mai arțăgos om nu s-ar fi supărat atît din cauza unui pahar cu punci.

Ea ridică din umeri și încercă să uite incidentul, apropiindu-se de lady Danbury, care o privi surprinsă.

– Elizabeth! exclamă ea. Ce cauți aici?

Tînăra se strădui să zîmbească frumos, jenată. Pînă la urmă aveau martori.

– Îmi pare foarte rău că vă deranjez, lady Danbury.

– Prostii. Ce s-a întîmplat? Vreo problemă acasă?

– Nu, nu, nimic îngrozitor.

Aruncă o privire spre domnul de lîngă contesă. Avea pielea cam de aceeaşi culoare cu aceea a lui James şi părea să aibă aceeaşi vîrstă cu el, dar privirea îl făcea să pară mult mai tînăr. Domnul Siddons văzuse lucruri întunecate, ascunse în privirea lui atunci cînd credea că ea nu se uită.

Trebuia să nu se mai gîndească la James. Domnul de lîngă contesă era perfect potrivit. Obiectiv, trebuia să recunoască, bărbatul era incredibil de atrăgător, şi clar nu stătea cocoşat. Doar că nu era James. Elizabeth îşi imaginâ că scutură din cap.

– Mă tem că mi-am uitat carnețelul de notițe aici, spuse, privind din nou spre lady Danbury. Nu l-ați văzut cumva? Am nevoie de el înainte de începutul săptămînii.

Lady D clătină din cap şi puse mîna în blana deasă a lui Malcom, mîngîindu-l pe burtă.

– Nu pot să spun că l-am văzut. Eşti convinsă că l-ai adus cu tine? N-ai mai făcut niciodată aşa ceva.

– Sînt sigură.

Elizabeth înghiți în sec, întrebîndu-se de ce adevărul părea atît de mincinos.

– Aş vrea să pot să te ajut, spuse lady Danbury, dar am oaspeți. Poate ai vrea să-l cauți tu însăți? Nu cred că sînt mai mult de cinci sau şase camere în care ar putea să fie, iar servitorii ştiu că ai voie să faci orice vrei la mine în casă.

Elizabeth îndreptă spatele şi dădu din cap. Fusese trimisă înapoi de unde venise.

– Mă duc să-l caut.

Deodată, bărbatul care stătea lîngă lady D sări înainte:

– Vă ajut cu bucurie.

– Dar nu poți să pleci, se plînse una dintre doamne.

Elizabeth privi curioasă tabloul. Era clar de ce îşi doriseră doamnele să stea alături de contesă.

– Dunford, se răsti aceasta, îți povesteam despre întîlnirea mea cu acea contesă din Rusia.

– Eu am cunoscut-o deja, răspunse el zîmbind larg, cu neobrăzare.

Elizabeth rămase cu gura căscată. Nu cunoştea pe nimeni care să nu se sperie de lady Danbury. Şi zîmbetul acela... Dumnezeule, nu semăna cu nici unul pe care-l văzuse ea vreodată. Bărbatul era, evident, un mare cuceritor, care frînsese multe inimi.

– Ca să nu mai spun, continuă el, că mi-ar plăcea o vînătoare de comori.

Lady Danbury se încruntă.

– Presupun că e cazul să fac prezentările, atunci. Domnule Dunford, ea e însoțitoarea mea, domnişoara Hotchkiss. Dînsele sînt doamna şi domnişoara Corbishley.

Dunford o luă de braț pe Elizabeth.

– Excelent. Sînt sigur că o să găsim carnețelul pierdut cît ai zice peşte.

– Dar nu e nevoie...

– Prostii. Nu pot să rezist şi să nu ajut o domniță la ananghie.

– Nu e tocmai la ananghie, spuse domnişoara Corbishley pe un ton ascuțit precum bîzîitul unei viespi. Şi-a pierdut carnețelul, atîta tot.

Dar Dunford o trăsese deja pe Elizabeth înăuntru, prin uşile terasei. Lady Danbury se încruntă. Domnişoara Corbishley aruncă o privire urîtă spre uşi, de parcă ar fi vrut

să dea foc casei. Doamna Corbishley, care arareori găsea motive destul de bune ca să tacă, rosti:

– Eu în locul tău aş da-o afară pe femeie aia. E mult prea îndrăzneaţă.

Lady Danbury o fixă cu o privire aprinsă.

– Şi pe ce anume îţi bazezi spusele?

– Ei bine, uită-te cum...

– O cunosc pe domnişoara Hotchkiss de mai demult decît te cunosc pe tine, doamnă Corbishley.

– Da, răspunse aceasta, ridicînd colţurile gurii într-o manieră foarte neatrăgătoare, însă eu fac parte din familia Corbishley. Îi cunoşti pe ai mei.

– Aşa e, se răsti contesa, şi nu mi-au plăcut niciodată. Dă-mi bastonul.

Doamna Corbishley era prea şocată ca să facă după cum i se ceruse, dar fiica ei avu prezenţa de spirit să apuce bastonul şi să i-l dea lui lady Danbury.

– Nu pot să cred! izbucni doamna Corbishley.

Bum! Lady D se ridică.

– Unde mergeţi? întrebă domnişoara Corbishley.

Contesa îi răspunse pe un ton distras:

– Trebuie să vorbesc cu cineva. Trebuie să vorbesc imediat cu cineva.

După aceea plecă, mişcîndu-se mai repede decît o făcuse de ani buni.

* * *

– Îţi dai seama, spuse domnul Dunford, că o să-ţi rămîn îndatorat pînă la moarte?

– E o promisiune foarte îndelungată, domnule Dunford, răspunse Elizabeth, amuzată.

– Spune-mi doar Dunford, dacă-ţi face plăcere. Nu mi s-a mai spus de ani buni „domnule".

Ea nu putu să nu zîmbească. Bărbatul acela avea ceva neobişnuit de prietenos. Elizabeth era obişnuită cu oameni frumoşi, dar foarte năzuroşi, însă Dunford părea să fie excepţia care confirma regula. Ar fi fost un soţ foarte bun, se hotărî, dacă reuşea să-l facă s-o ceară de soţie.

– Foarte bine, atunci, spuse ea. Numai Dunford. De cine încercai să scapi? De lady Danbury?

– Doamne, nu. Agatha se pricepe să te amuze.

– Domnişoara Corbishley? Mi s-a părut că era interesată...

Dunford se înfioră.

– Nici pe jumătate de interesată cît e mama ei.

– Aha.

El ridică o sprînceană.

– Înţeleg că ştii genul.

Ea rîse puţin, îngrozită. Doamne, ea era acel gen.

– Aş da o liră, nu doar un penny, ca să aflu ce gîndeşti, spuse Dunford.

Elizabeth clătină din cap, nesigură dacă să continue să rîdă sau să sape o groapă şi să se arunce în ea.

– Gîndurile astea sînt prea scumpe pentru...

Tresări brusc. Oare îl văzuse pe James scoţînd capul din camera albastră? Dunford se uită în direcţia privirii ei.

– S-a întîmplat ceva?

Ea flutură din mînă, nerăbdătoare.

– O clipă, te rog. Mi s-a părut că văd...

– Ce anume? întrebă el, privind-o atent. Sau pe cine?

Ea clătină din cap.

– Probabil că mă înşel. Mi s-a părut că-l văd pe administratorul averii contesei.

El o privi cu o expresie nedumerită.

– Şi asta e atît de neobişnuit?

Elizabeth clătină din cap. Nu avea cum să încerce să-şi explice situaţia.

– Eu... Cred că am lăsat carnetul în salon. Acolo petrec cel mai mult timp în compania lui lady Danbury.

– Atunci condu-mă tu acolo, my lady.

O urmă în salon. Elizabeth se prefăcu a căuta prin sertare şi dulapuri.

– S-ar putea ca unul dintre servitori să-l fi confundat cu unul dintre carnetele lui lady Danbury şi să-l fi pus bine, explică ea.

Dunford rămase la uşă cît ea căută, prea domn ca să-şi bage nasul în lucrurile contesei. Nu conta nici dacă ar fi căutat alături de ea, gîndi Elizabeth cu amărăciune, fiindcă n-avea cum să găsească obiectul cu pricina, bine ascuns în bibliotecă.

– Poate că e în altă cameră, sugeră Dunford.

– Se poate, deşi...

O bătaie discretă în uşă o întrerupse, iar Elizabeth, care nu ştia cum să încheie propoziţia, îi mulţumi în gînd servitorului care apăruse în prag.

– Sînteţi domnul Dunford? întrebă acesta.

– Da, eu sînt.

– Am un bilet pentru dumneavoastră.

– Un bilet?

Dunford întinse mîna şi luă plicul de culoarea untului. În timp ce citea, se încruntă.

– Sper că nu sînt veşti proaste, spuse Elizabeth.

– Trebuie să mă întorc la Londra.

– Imediat?

Elizabeth nu reuşi să-şi ascundă dezamăgirea din glas. N-o făcea să se simtă cum o făcea să se simtă James, dar Dunford ar fi fost bun de însurătoare.

– Mă tem că da, spuse clătinînd din cap. Îl omor pe Riverdale.

– Pe cine?

– Pe marchizul de Riverdale. Un prieten bun de-al meu, care, însă, se exprimă în termeni tare vagi. Poftim, priveşte! rosti, scuturînd biletul în aer, fără să-i dea fetei ocazia să-l citească. Nu-mi dau seama dacă e ceva urgent sau dacă vrea doar să-mi arate un cal pe care tocmai l-a cumpărat.

– Aha.

Elizabeth nu prea ştia ce altceva să spună.

– Şi mi-ar plăcea să aflu cum a dat de mine, continuă Dunford. Omul a dispărut săptămîna trecută din oraş.

– Pare ceva serios, murmură Elizabeth.

– O să fie, răspunse el, cînd îl strîng de gît.

Ea înghiţi în sec ca să nu rîdă, fiindcă îşi imagină că n-ar fi dat bine. Dunford ridică privirea, uitîndu-se la chipul ei pentru prima dată în ultimele minute.

– Cred că poţi să continui şi fără mine.

– Sigur, spuse ea zîmbind trist. Am făcut asta timp de douăzeci de ani deja.

Comentariul ei îl luă prin surprindere.

– Eşti o fată cuminte, domnişoară Hotchkiss. Mă scuzi.

După aceea, Dunford dispăru.

– O fată cuminte, îl imită Elizabeth. O fată cuminte. O blestemată de fată cuminte, icni. O fată cuminte şi plictisitoare.

Bărbaţii nu se însurau cu fete cuminţi. Voiau frumuseţe, foc şi pasiune. Voiau, în cuvintele infernalei doamne Seeton, pe cineva unic. Dar nu prea unic. Elizabeth se întrebă dacă ar fi ajuns în iad dacă îi ardea cartea doamnei Seeton.

– Elizabeth.

Ridică privirea şi îl văzu pe James, care îi zîmbea larg din pragul uşii.

– Ce faci? o întrebă.

– Mă gîndeam la nemurirea sufletului.

– O îndeletnicire nobilă.

Ea ridică brusc privirea. Tonul lui fusese prea amabil. Şi de ce oare zîmbetul lui îi oprea inima, pe cînd acela al lui Dunford, care sigur era cea mai potrivită combinaţie de buze şi dinţi de pe lume, nu o făcea decît să vrea să-l bată prieteneşte pe mînă?

– Dacă nu deschizi gura curînd, spuse James pe un ton enervant de calm, o să-ţi macini dinţii şi n-o să mai rămînă nimic de ei.

– L-am cunoscut pe domnul Dunford, spuse ea.

El murmură:

– Chiar aşa?

– Mi s-a părut foarte plăcut.

– Da, e plăcut.

Ea strînse pumnii.

– Mi-ai spus că e un fustangiu.

– Este. Unul foarte plăcut.

Ceva nu era în regulă. Elizabeth simţea. James era puţin cam prea liniştit, deşi ea îi spusese despre Dunford. Nu era sigură la ce reacţie se aşteptase, dar o lipsă totală de emoţie nu era reacţia potrivită. Îl privi bănuitoare.

– Nu-l cunoşti pe marchizul de Riverdale, nu?

El se înecă.

– James? întrebă ea, grăbindu-se lîngă el.

– Puţin praf, spuse el respirînd cu greutate.

Elizabeth îl bătu pe spate, apoi încrucişă braţele, prea pierdută în gînduri ca să mai fie atentă la el.

– Cred că acest Riverdale e o rudă de-a contesei.

– Nu mai spune.

Ea îşi atinse obrazul cu degetul.

– Sînt sigură că mi-a vorbit cîndva despre el. Vreau să spun că-i e văr, dar, poate, îi e nepot. Are foarte mulţi copii şi nepoţi.

James se forţă să zîmbească din colţul gurii, dar neconvingător, era convins.

– Aş putea s-o întreb despre el. Probabil că ar trebui.

James se văzu nevoit să schimbe repede subiectul.

– Pînă la urmă, continuă Elizabeth, o să vrea să ştie de ce a plecat Dunford aşa grăbit.

James se îndoia. Agatha îl căutase şi-i ceruse să-l îndepărteze pe Dunford, fustangiu fără scrupule, de Elizabeth.

– Poate ar fi mai bine s-o caut imediat.

El începu să tuşească. Nu avea cum altfel s-o oprească să plece, doar dacă n-ar fi prins-o şi n-ar fi trîntit-o pe covor, ca s-o sărute cu pasiune, comportament care, ştia, ei nu i s-ar fi părut politicos.

Poate că nu era singura cale, dar era cea care îi plăcea lui cel mai mult.

– James? întrebă tînăra, privindu-l îngrijorată. Sigur te simţi bine?

El dădu din cap, tuşind încă de cîteva ori.

– Nu-mi place tusea asta.

Îi atinse obrazul cu mîna ei caldă şi blîndă, iar lui i se tăie răsuflarea. Stătea foarte aproape, mult prea aproape, iar el simţi cum trupul îi răspunde atingerii. Ea îi duse mîna la frunte.

– Nu arăţi prea bine, murmură, deşi n-ai febră.

El spuse un „mă simt bine" abia auzit.

– Aş putea să chem pe cineva să-ţi aducă un ceai.

El clătină repede din cap.

– Nu e nevoie. Sînt...

Tuşi din nou.

– O să-mi fie bine, adăugă, apoi zîmbi pierdut. Vezi?

– Eşti sigur?

Elizabeth făcu un pas înapoi şi-l studie. Cu fiecare clipire, privirea îngrijorată dispărea din ochii ei, înlocuită de o expresie competentă. Păcat, fiindcă îngrijorarea era un preludiu mult mai potrivit pentru un sărut.

– Te simți bine? reluă ea.

James dădu din cap.

– Atunci, spuse ea pe un ton care lui i se păru foarte lipsit de simpatie, eu plec acasă.

– Aşa curînd?

Ea ridică dintr-un umăr cu o mişcare ciudată.

– N-am ce să mai fac aici pe ziua de azi. Domnul Dunford a fost chemat înapoi la Londra de acest marchiz misterios, şi nu cred că o să reuşesc să obțin o cerere în căsătorie de la Adonisul cel blond care m-a confundat cu o servitoare.

– Adonis?

Dumnezeule, aceea fusese vocea sa? Nu ştia că putea să vorbească pe un ton atît de ascuțit.

– Cu chip de înger, explică ea, şi cu manierele unui bou.

El dădu din cap, mai liniştit.

– Fellport.

– Cine?

– Sir Bertram Fellport.

– Aha. Cel care bea prea mult.

– Exact.

– De unde-i cunoşti pe oamenii ăştia?

– Ți-am spus că într-o vreme obişnuiam să mă învîrt în cercuri înalte.

– Dacă eşti aşa de bun prieteni cu oamenii ăştia, de ce nu vrei să-i saluți?

Era o întrebare bună, însă James avea un răspuns la fel de bun.

– Şi să le dau voie să vadă cît am decăzut? În niciun caz.

Elizabeth oftă. Ştia exact ce simțea el. Îndurase toate şoaptele din sat, degetele îndreptate către ea şi bîrfele. În fiecare duminică îşi ducea familia la biserică, şi în fiecare duminică stătea dreaptă ca o scîndură, încercînd să se poarte de parcă îşi îmbrăca intenționat frații în haine vechi şi în pantaloni uzați la genunchi.

– Avem multe în comun noi doi, spuse încet.

În ochii lui apăru o strălucire, ceva ce părea durere, sau poate ruşine. Elizabeth îşi dădu seama că trebuia să plece, fiindcă nu voia decît să-l cuprindă pe după umeri şi să-l consoleze, de parcă o femeie micuță ca ea ar fi putut cumva să-l apere pe bărbatul acela mare şi puternic de toate grijile de pe pămînt.

Era ridicol, desigur, fiindcă el n-avea nevoie de ea. Şi ea avea nevoie să nu aibă nevoie de el. Emoțiile erau un lux pe care nu putea să şi-l permită în acel moment al vieții sale.

– Plec, spuse repede, oripilată de tonul răguşit pe care-l auzise în propria-i voce.

Se grăbi pe lîngă el, tresărind cînd îl atinse cu umărul. O secundă crezu că el avea s-o oprească, îl simți ezitînd, mişcîndu-se, dar pînă la urmă spuse doar:

– Ne vedem luni?

Ea aprobă cu o mişcare scurtă din cap, apoi se grăbi să iasă.

* * *

James se uită cîteva minute în urma ei, spre cadrul gol al uşii. Parfumul lui Elizabeth rămăsese în aer, un amestec

vag de căpşuni şi săpun. Lucruri inocente, sigur, dar destul cît să-i facă trupul să se strîngă şi să-l doară de dorul ei. O voia în braţele sale. În braţe! Pe cine păcălea? O voia sub el, în jurul lui, deasupra lui, lîngă el. O voia şi cu asta, basta. Ce naiba ar fi putut să facă?

Aranjase deja să i se trimită o sumă de bani, anonim, bineînţeles. Elizabeth nu ar fi acceptat altfel. Darul lui era menit să pună capăt prostiei cu măritişul. N-ar mai fi avut de ce să se mărite cu primul bărbat solid la trup, şi la portofel, pe care-l convingea s-o ceară de nevastă.

Dar n-avea ce să facă legat de propriile probleme. Cînd mătuşa lui îl căutase ca să-i spună că Elizabeth plecase cu Dunford, marchizul fusese cuprins de o gelozie mai puternică decît credea că poate să simtă, care îi strînsese inima, îi făcuse sîngele să gonească prin vene şi-l transformase într-un individ irațional, incapabil să se gîndească la altceva în afară de cum ar fi putut să-l scoată pe Dunford din Surrey şi să-l trimită înapoi la Londra. La Londra, pe naiba. Dacă ar fi găsit o cale, l-ar fi trimis pînă la Constantinopol.

Nu voia să mai încerce să se convingă pe sine însuşi că Elizabeth era doar încă una dintr-un şir lung de femei. Gîndul la ea în braţele altuia îi făcea rău şi simţea că nu o să poată să continue cu şarada căutării unui soţ pentru ea. Nu, dacă de fiecare dată cînd o vedea era copleşit de dorinţa să o tragă într-un dulap şi s-o facă numai a lui.

James gemu, resemnat. Începea să-i fie din ce în ce mai clar, pe zi ce trecea, că avea să fie nevoit s-o ia de soţie pe fătucă. Numai aşa putea să-şi liniştească inima şi mintea şi să aibă parte de puţină pace.

Înainte să se însoare cu ea, însă, trebuia să-i spună cine era, şi nu putea să facă asta înainte să-l găsească pe cel care-o şantaja pe Agatha. Îi datora mătuşii sale măcar

atît. Putea să-şi lase deoparte propriile dorinţe, pentru vreo două săptămîni.

Şi dacă nu reuşea să rezolve problema în două săptămîni, ei bine, atunci nu ştia ce se va întîmpla. Nu credea că o să poată să reziste mai mult de atît, la cît era de chinuit.

Blestemă cu poftă, în gura mare, apoi se răsuci pe călcîie şi ieşi. Avea nevoie de aer curat.

* * *

Elizabeth încercă să nu se gîndească la James în timp ce trecea pe lîngă căsuţa lui. Nu reuşi, bineînţeles. Cel puţin nu trebuia să se teamă de o eventuală întîlnire cu el, fiindcă îl lăsase în salon, probabil rîzînd de ea, care ieşise atît de repede.

Nu, recunoscu pentru sine, probabil că nu rîdea de ea. Lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă pe el l-ar fi amuzat. Aşa, ea ar fi putut să-l urască.

De parcă ziua aceea nu mersese destul de prost, Malcom decise că s-o tortureze pe ea era mai distractiv decît s-o asculte pe lady Danbury cum le ţine discursuri doamnei şi domnişoarei Corbishley, aşa că imensul motan mergea alături de ea, şuierînd şi scuipînd la intervale regulate.

– Chiar e necesar să faci asta? întrebă Elizabeth. Să mă urmăreşti numai ca să mă scuipi?

Malcom nu făcu decît să scoată din nou acel şuierat caracteristic pisicilor.

– Eşti o bestie. Nimeni nu crede că mă scuipi, să ştii, fiindcă o faci doar cînd sîntem singuri.

Pisica rînji, iar Elizabeth ar fi putut să jure că aşa se întîmplase. Încă se mai certa cu nemernicul de motan cînd

ajunse la grajduri. Malcom era ocupat să o mîrîie, iar tînăra îl apostrofa şi-i cerea să tacă, motiv pentru care, probabil, ea nu auzi paşii care se apropiară.

– Domnişoară Hotchkiss.

Elizabeth ridică imediat privirea. Sir Bertram Fellport, Adonis cel blond cu figură de înger, stătea în faţa ei. Puţin cam aproape, chiar.

– Bună ziua, domnule, răspunse ea, făcînd un pas discret şi, spera ea, inofensiv, înapoi.

El zîmbi, iar ea aproape că se aşteptă ca în jurul capului lui să apară heruvimi care să cînte imnuri.

– Sînt Fellport, spuse bărbatul.

Ea dădu din cap. Ştia deja asta, dar nu crezu că era necesar să-l informeze şi pe el.

– Mă bucur să vă cunosc.

– Ţi-ai găsit carneţelul de notiţe?

Probabil că ascultase conversaţia cu lady Danbury.

– Nu, răspunse ea, nu l-am găsit. Sînt sigură, oricum, că o să apară. Aşa se întîmplă cu lucrurile astea.

– Da, murmură el, privind-o intens cu ochii lui albaştri şi făcînd-o să se simtă incomod. Lucrezi de mult pentru lady Danbury?

Elizabeth mai făcu un pas înapoi.

– De cinci ani.

El întinse mîna şi-o mîngîie pe obraz.

– Probabil că te simţi foarte singură.

– Ba deloc, rosti ea înţepat. Mă scuzaţi.

El se repezi şi-o cuprinse de talie cu putere, provocîndu-i durere.

– Nu te scuz deloc.

– Sir Bertram, spuse ea, reuşind să vorbească pe un ton egal în ciuda faptului că inima îi bătea cu putere, e

nevoie să vă amintesc că sînteţi oaspete în casa lui lady Danbury?

El o trase de încheietură, obligînd-o să se apropie.

– Eu pot să-ţi amintesc că eşti angajata contesei şi, din acest motiv, ai obligaţia să-i faci să se simtă bine pe invitaţii ei?

Elizabeth se uită în acei ochi uimitor de albaştri şi văzu în ei ceva foarte rece şi urît. I se strînse stomacul şi înţelese că trebuia să scape imediat de el. Bărbatul o trăgea spre grajduri şi, odată ce-ar fi ascuns-o de ochii lumii, ea n-ar mai fi avut cum să scape.

Ţipă, dar ţipătul ei fu întrerupt brusc de o mînă care-i acoperi brutal gura.

– O să faci ce spun eu, îi şuieră el la ureche, şi după aceea o să-mi spui mulţumesc.

În acel moment se îndeplinirăcele mai mari temeri ale lui Elizabeth, fiindcă simţi cum Fellport o trage spre grajduri.

Capitolul 15

James mergea, cu mîinile în buzunare, spre grajd. Se lăsase în voia uneia dintre rarele sale dispoziții proaste. Nu adesea trebuia să-şi refuze ceva ce voia cu adevărat, şi îl indispunea să amîne s-o curteze pe Elizabeth.

Aerul proaspăt nu-l ajutase prea mult, aşa că se hotărîse că următorul lucru pe care trebuia să-l facă era să călărească o vreme. O cursă dură, infernală, în care să simtă vîntul în păr şi viteza în tot corpul. Ca administrator al averii Agathei putea să ia orice cal din grajd şi, chiar dacă era neobişnuit ca un angajat să galopeze ca nebunul, James intenționa să mîne calul atît de repede încît nimeni să nu-l poată recunoaşte.

Cînd ajunse la grajduri, însă, îl găsi pe Malcom stînd în două picioare şi zgîriind nebuneşte la uşă, mieunînd ca un spirit din iad.

– Dumnezeule, pisico! Ce te-a apucat?

Malcom scoase un mieunat prelung, făcu cîțiva paşi în spate, apoi lovi uşa cu capul. Atunci observă James că uşile laterale ale grajdului erau închise, lucru ciudat pentru acel moment al zilei. Deşi caii oaspeților fuseseră țesălați de mult, şi vizitii probabil că plecaseră la tavernă ca să bea ceva, tot nu exista nici un motiv ca uşile să fie închise. Era o zi călduroasă, iar caii aveau nevoie de orice pală de vînt, oricît de firavă.

James deschise porțile, tresărind cînd auzi scîrțîitul ascuțit al unei balamale ruginite. Probabil că el ar fi trebuit să se ocupe de astfel de lucruri, sau măcar să pună pe altcineva să facă treaba în locului lui. Bătu cu palma înmănuşată în coapsă un moment, apoi se îndreptă spre dulapul cu unelte, ca să caute ceva cu care să ungă balamaua. N-avea să dureze prea mult şi în plus se gîndea că puțină muncă i-ar fi folosit.

Cînd întinse mîna ca să deschidă uşa dulapului, însă, auzi un sunet ciudat. Nu mai mult decît un foşnet, dar nu un zgomot făcut de cai.

– E cineva aici? strigă James.

Se auzi din nou acelaşi foşnet, mai grăbit şi mai agitat, însoțit de un geamăt panicat. Marchizului îi îngheța sîngele în vene. Erau duzini de compartimente pentru cai, iar sunetul putea să vină din oricare dintre ele. Cu toate astea, cumva, el ştiu. Picioarele îl duseră în cel mai îndepărtat colț şi, cu un strigăt sălbatic, smulse uşa din balamale.

* * *

Elizabeth ştia cum arăta iadul. Avea ochi albaştri, părul blond şi un zîmbet crud. I se opuse lui Fellport din toate puterile, dar era atît de uşoară încît el o trase spre capătul grajdului de parcă ar fi fost o pană.

Acolo, gura lui se lipi cu putere de a ei, iar ea încercă din răsputeri să nu desfacă buzele. Poate că îi fura demnitatea şi controlul, dar avea de gînd să apere măcar o parte din ea în fața lui.

El se retrase şi o lipi de un stîlp, strîngîndu-i cu putere brațele.

– Te-am sărutat, domnişoară Hotchkiss, rosti pe un ton alunecos. Mulțumeşte-mi.

Ea nu făcu decît să-l privească revoltată. Fellport o trase spre el, apoi o împinse la loc pe stîlp, zîmbind larg cînd îi auzi capul lovindu-se de lemnul tare şi crăpat.

– Cred că trebuie să-mi spui ceva, rosti cu o dulceaţă otrăvitoare.

– Du-te naibii! strigă ea.

Ştia că nu trebuia să-l provoace şi că, dacă făcea asta, el avea să se răzbune, dar, blestemat să fie, n-avea să-i dea control asupra cuvintelor ei.

Fellport îi aruncă o căutătură urîtă şi, pentru un moment binecuvîntat, Elizabeth se gîndi că, poate, n-avea s-o pedepsească pentru că-l insultase. După aceea, însă, mormăind furios, el o trase de lîngă stîlp şi o aruncă într-un compartiment gol al grajdului. Elizabeth ajunse în fîn şi încercă imediat să se ridice, însă Fellport se mişca atît de repede şi era atît de mare încît forţa cu care se aruncă asupra ei îi tăie tinerei răsuflarea.

– Lasă-mă în pace, neme...

El îi astupă gura cu mîna şi îi răsuci dureros capul într-o parte. Ea simţi fînul aspru care-i înţepa obrazul, dar nu-şi dădu seama dacă durea. Nu simţea nimic. Îşi părăsea corpul, mintea ei simţind că nu putea să treacă de o aşa oroare decît dacă se retrăgea, privea de deasupra, se despărţea de trupul acela, cel pe care-l abuza Fellport, şi-l făcea să-i fie străin.

Atunci, exact cînd separarea era aproape completă, auzi un zgomot. Fellport îl auzi şi el, iar mîna îi apăsă mai tare peste gura ei şi bărbatul rămase nemişcat. Se auzise poarta grajdului, care scîrţîia. Grăjdarul intenţionase să o ungă cu o zi înainte, dar fusese chemat să ducă la bun-sfîrşit o altă sarcină, iar în acea zi toată lumea fusese ocupată cu oaspeţii.

Scîrţîitul însemna că mai era cineva cu ei şi, dacă era cineva acolo, Elizabeth avea o şansă.

– E cineva?

Vocea lui James. Elizabeth se zbătu aşa cum nu se mai zbătuse în viaţa ei. Găsi o forţă pe care nu visase că o are şi gemu şi strigă sub mîna lui Fellport.

Evenimentele următoare se pierdură în ceaţă. Elizabeth auzi un strigăt aproape inuman, apoi uşa se deschise, spărgîndu-se. Fellport fu ridicat de deasupra ei, iar ea se ghemui într-un colţ, strîngîndu-şi rochia sfîşiată la piept.

James era ca posedat. Îl lovea pe celălalt bărbat cu brutalitate, şi în ochi avea o privire sălbatică. Îl împinse pe agresor cu capul în fîn şi spuse:

– Îţi place gustul fînului? şuieră el. Îţi place să ţi se apese capul pe podea?

Elizabeth se uită la ei, fascinată şi îngrozită.

– Te simţi puternic dacă o ţii pe ea la pămînt, dacă abuzezi pe cineva care e cît jumătate din tine? Asta e? Faci orice vrei fiindcă eşti mai mare şi mai puternic?

James îl împinse şi mai jos, frecîndu-i chipul în fîn şi-n praf.

– Dar eu sînt mai mare şi mai puternic decît tine. Cum e, Fellport? Cum îţi e la mila mea? Aş putea să te fac bucăţi.

Urmă o tăcere aspră, întreruptă numai de respiraţia îngreunată a lui James. Îl privea fix pe Fellport, dar păru pierdut în depărtare cînd şopti:

– Am aşteptat momentul ăsta. Am aşteptat ani de zile ca să mă răzbun.

– Pe mine? ţipă Fellport.

– Pe voi toţi, se răsti James. Pe fiecare, de la primul la ultimul. N-am putut s-o salvez pe...

Se opri, şi nimeni nu mai respiră cît timp muşchii feţei lui tresăriră.

– Pot s-o salvez pe Elizabeth, şopti el. Nu te las să-i iei demnitatea.

– James? şopti tînăra.

Dumnezeule, avea de gînd să-l omoare, iar ea, Dumnezeu s-o ierte, voia să-l vadă mort. Voia să-l facă mici fărîme pe bărbat, dar nu voia să-l vadă spînzurat pe James, şi sigur asta s-ar fi întîmplat. Fellport era baronet, şi un administrator de moşie nu avea cum să scape dacă omora un baronet.

– James, spuse mai tare, trebuie să te opreşti.

El se opri puţin, destul cît Fellport să-i vadă chipul.

– Tu! gemu acesta.

James tremura, dar vorbi pe un ton egal:

– Cere-i scuze domnişoarei.

– Stricatei ăsteia?

James îl lovi cu capul de duşumea.

– Cere-i scuze.

Fellport nu scoase nici un cuvînt. Atunci, cu o mişcare atît de rapidă încît Elizabeth aproape că n-o văzu, James scoase un pistol. Fetei i se tăie respiraţia şi îşi duse mîna tremurîndă la gură. Se auzi un zgomot puternic, apoi James apăsă pistolul pe capul lui Fellport.

– Cere-i scuze domnişoarei.

– Eu, eu...

Fellport începu să tremure necontrolat şi nu reuşi să mai spună nimic. James mută pistolul încet, cu o mişcare aproape drăgăstoasă, spre tîmpla agresorului.

– Cere-ţi scuze.

– James, rosti Elizabeth pe un ton îngrozit, trebuie să te opreşti. Nu-i nimic, n-am nevoie de...

– Ba e ceva! se răsti el. N-o să fie niciodată bine ce-a făcut el, şi o să-şi ceară scuze sau îl...

– Îmi pare rău!

Cuvintele explodară din gura lui Fellport, ascuţite, panicate. James îl apucă de guler şi îl ridică de jos. Omului i se tăie răsuflarea cînd materialul îi intră în carne.

– O să pleci de la petrecerea asta, spuse James pe un ton letal.

Fellport scoase doar un sunet înecat. James se întoarse spre Elizabeth, fără să-i dea drumul celuilalt.

– Mă întorc imediat.

Ea dădu speriată din cap, împletindu-şi degetele ca să încerce să le oprească din tremurat. James îl trase afară pe Fellport, lăsînd-o pe Elizabeth singură în grajd. Singură, cu o mie de întrebări.

De ce avea James un pistol? Unde învăţase să lupte cu atîta precizie? Loviturile lui nu erau acelea ale unui pugilist amator, ci ale cuiva învăţat să ucidă. Şi mai erau întrebările înfiorătoare, cele care-i făceau inima să continue să bată mai tare şi trupul să tremure. Dacă James n-ar fi dat peste ei? Dacă Fellport ar fi devenit brutal? Dacă...

Nu putea să-şi trăiască viaţa gîndindu-se la ce ar fi putut să se întîmple, iar Elizabeth ştia că nu făcea decît să-şi prelungească suferinţa dacă se concentra pe ce ar fi putut să se întîmple în loc să se gîndească la ce se întîmplase de fapt, dar nu putea să se oprească şi îşi tot amintea atacul. De fiecare dată ajungea la momentul în care James o salvase,dacă el nu apărea atunci, Fellport insista, o dezbrăca, o rănea şi o lua cu forţa...

– Opreşte-te! spuse cu voce tare, apăsîndu-şi tîmplele cu degetele şi aşezîndu-se pe duşumea.

Începu să tremure violent, iar suspinele pe care nu-şi dăduse voie să le simtă începură să i se adune în capul pieptului. Respiră adînc, încercînd să-şi ţină corpul trădător sub control, dar nu era suficient de puternică să împiedice lacrimile.

Îşi lăsă capul să-i cadă în palme şi începu să plîngă. Curînd simţi ceva foarte neobişnuit. Malcom i se sui în braţe şi începu să-i lingă lacrimile, lucru care o făcu să plîngă şi mai tare.

Discuţia lui James cu sir Bertram Fellport a fost foarte scurtă. Nu era nevoie de prea multe cuvinte ca să-i explice baronetului ce avea să se întîmple dacă mai călca vreodată pe proprietatea lui lady Danbury. Fellport tremura de frică şi furie, iar James îi spuse să stea departe de Elizabeth, oriunde s-ar fi aflat ea.

Pînă la urmă, dacă voia s-o ia de nevastă, cu siguranţă că ea şi cu Fellport s-ar fi văzut la Londra.

– Ne-am înţeles? întrebă James pe un ton înfiorător de calm.

Fellport aprobă cu o mişcare din cap.

– Atunci pleacă naibii de aici.

– Trebuie să-mi iau lucrurile.

– O să pun să-ţi fie aduse, rosti James apăsat. Ai venit cu trăsura?

Fellport clătină din cap.

– M-a adus Binsby.

– Bine. Oraşul e la mai puţin de o milă depărtare. Poţi să plăteşti pe cineva să te ducă în Londra de acolo.

Fellport aprobă din cap.

– Şi dacă spui vreun cuvînţel despre ce s-a întîmplat, rosti James pe un ton letal, dacă povesteşti cuiva că m-ai văzut aici, te omor.

Fellport dădu din nou din cap, pregătit parcă să-i urmeze ordinele şi să plece, dar James încă-l ţinea de guler.

– Încă un lucru, spuse el. Dacă vorbeşti despre mine, aşa cum am spus, te omor. Dar dacă vorbeşti despre domnişoara Hotchkiss...

În acel moment, Fellport făcu pe el.

– O să te omor încet.

James îi dădu drumul, iar baronetul se împletici cîţiva paşi, apoi o luă la sănătoasa. James îl privi cum dispare în spatele unui deal, apoi intră din nou în grajd. Nu-i plăcuse s-o lase pe Elizabeth singură după o experienţă atît de traumatizantă, dar nu avusese de ales. Trebuia să se ocupe de Fellport, şi nu credea că Elizabeth ar fi vrut să fie în aceeaşi încăpere cu nemernicul mai mult decît era necesar.

Plus că baronetul ar fi putut să-l dea de gol în orice moment. În clipa în care intră în grajd, o auzi cum plînge.

– Fir-ar să fie, şopti, repezindu-se la ea.

Nu ştia cum s-o facă să se simtă mai bine şi n-avea nici cea mai mică idee ce să facă. Ştia numai că ea avea nevoie de el, şi se ruga să n-o dezamăgească. Ajunse în capătul grajdului, la compartimentul al cărui uşă încă atîrna ca beată din balamale. Elizabeth era ghemuită lîngă peretele din spate, cu braţele în jurul gambelor şi cu capul pe genunchi. Pisica se strecurase în spaţiul îngust dintre coapsele ei şi restul trupului şi, spre uluirea lui James, încerca s-o liniştească.

– Lizzie? şopti el. Vai, Lizzie.

Ea se legăna încet, dintr-o parte într-alta, şi James văzu cum umerii îi tresăreau la fiecare răsuflare întretăiată. Cunoştea acel gen de răsuflare, aceea care apare atunci cînd încerci să-ţi ţii emoţiile sub control dar nu eşti suficient de puternic.

Se apropie repede de ea şi se aşeză alături, în fîn. O cuprinse pe după umerii subţiri şi şopti:

– A plecat.

Ea nu răspunse, dar o simţi încordîndu-se. O privi. Avea hainele murdare, dar nu rupte şi, deşi era destul de sigur că

Fellport nu apucase să o violeze, se rugă ca atacul să nu fi mers mai departe de un sărut apăsat.

Sărut! Aproape că scuipă cuvîntul. Orice i-ar fi făcut Fellport, oricît şi-ar fi forţat buzele peste buzele ei, acela nu fusese un sărut. Îi privi creştetul. Părul ei blond deschis era plin de paie şi, cu toate că nu-i vedea chipul, şi-o imaginâ pierdută, la distanţă.

Strînse pumnii. Sentimentul familiar de neputinţă îl cuprindea din nou. Simţea teroarea care se încolăcea în sufletul lui şi-i strîngea stomacul.

– Te rog, şopti, spune-mi ce pot să fac.

Ea nu scoase nici un sunet, dar se lipi mai strîns de el, iar James o ţinu mai aproape.

– N-o să te mai deranjeze niciodată, spuse el apăsat. Îţi promit.

– Încerc din răsputeri să fiu puternică, spuse ea întretăiat. În fiecare zi încerc...

James se răsuci şi o apucă de umeri, forţînd-o să ridice privirea înlăcrimată spre el.

– Eşti puternică, spuse. Eşti cea mai puternică femeie pe care o cunosc.

– Încerc din răsputeri, spuse ea din nou, de parcă s-ar fi străduit să se asigure pe sine că nu mintea. În fiecare zi. Dar n-am fost destul de puternică. N-am fost...

– Nu spune asta. N-a fost vina ta. Bărbaţii ca Fellport...

James făcu o pauză ca să inspire adînc, întretăiat.

– Le fac rău femeilor. Numai aşa ştiu ei să se simtă puternici.

Ea nu spuse nimic, iar el o văzu cum încearcă să nu plîngă.

– Violenţa asta e un defect al lui, nu are legătură cu tine.

Clătină din cap şi închise ochii pentru doar o clipă, apoi continuă:

– Nu i-ai cerut tu să-ţi facă asta.

– Ştiu, spuse ea, clătinînd din cap şi zîmbindu-i cu cel mai trist zîmbet pe care-l văzuse vreodată. Dar n-am putut nici să-l opresc.

– Elizabeth, are de două ori greutatea ta!

Ea oftă prelung şi se retrase, lipindu-se de perete.

– Am obosit să fiu puternică. M-am săturat. Din ziua în care tata a murit...

James se uită la ea, încercă să-i prindă privirea care devenise distantă şi un sentiment ciudat, apăsător, îi strînse inima.

– Elizabeth, întrebă cu grijă, cum au murit părinţii tăi?

– Mama a murit într-un accident cu trăsura, spuse ea cu vocea spartă. Toată lumea a văzut trăsura distrusă. I-au acoperit trupul, dar toţi au văzut-o moartă.

El aşteptă o clipă, dîndu-i timp să vorbească şi despre tatăl ei, dar ea nu mai spuse nimic. Pînă la urmă, el întrebă în şoaptă:

– Şi tatăl tău?

– S-a sinucis.

James se miră, apoi îl cuprinse o furie greu de controlat. Nu ştia ce se întîmplase ca să-l facă pe tatăl ei să simtă atîta disperare, dar domnul Hotchkiss alesese calea laşului şi o lăsase pe fiica lui mai mare să aibă grijă de familia sa.

– Ce s-a întîmplat? întrebă, încercînd să-şi ascundă furia.

Elizabeth ridică privirea şi de pe buze îi ieşi un sunet plin de amărăciune, fatalist.

– Trecuseră şase luni de la accidentul mamei. El întotdeauna a...

Se înecă şi tăcu, apoi continuă:

– Întotdeauna a iubit-o cel mai mult pe ea.

James începu să spună ceva, dar cuvintele ieşeau de pe buzele lui Elizabeth cu viteza unei cascade, de parcă s-ar fi rupt un zăgaz şi acum tînăra nu mai putea să oprească emoţia.

– N-a putut să meargă mai departe, spuse cu ochii strălucind de furie. În fiecare zi se îndepărta tot mai mult, pleca într-un loc secret, în care nici unul dintre noi nu putea să ajungă. Şi am încercat! Dumnezeule, îţi jur, am încercat.

– Ştiu, murmură el, strîngîndu-i puţin umărul. Ştiu. Ştiu că aţi încercat.

– Chiar şi Jane şi Lucas. Se urcau în braţele lui, la fel ca înainte, dar el îi dădea la o parte. Nu ne mai îmbrăţişa, nu ne mai atingea. Spre final nici măcar nu ne mai vorbea.

Trase aer în piept, cu sete, dar nu o ajută să se liniştească.

– Am ştiut întotdeauna că nu putea să ne iubească aşa cum o iubise pe ea, dar aş fi crezut că ne iubea, totuşi, destul de mult.

Strînse pumnii, iar James o privi dezolat cum îl duce pe unul dintre ei la gură. Întinse mîna şi îi mîngîie degetele, simţindu-se uşurat cînd ea îl prinse de mînă.

– Am crezut, rosti Elizabeth, şoptind cu amărăciune, că ne iubea suficient cît să nu-şi ia viaţa.

– Nu e nevoie să mai spui nimic, şopti James, ştiind că momentul acela avea să-l urmărească tot restul vieţii. Nu trebuie să-mi spui.

– Nu, clătină ea din cap, vreau să-ţi spun. N-am mai rostit niciodată cuvintele acestea.

El aşteptă cît timp ea îşi căută curajul.

– S-a împuşcat, spuse ea abia şoptit. L-am găsit în grădină. Era atîta sînge...

Înghiţi în sec.

– N-am văzut niciodată atîta sînge.

James tăcu, dorindu-şi să spună ceva ca s-o ajute, dar ştiind că n-avea ce. Ea rîse amar.

– Am încercat să-mi spun că a fost ultima lui dovadă de iubire, să se împuşte în grădină. Am făcut multe drumuri pînă la fîntînă, dar măcar sîngele s-a scurs în pămînt. Dacă s-ar fi împuşcat în casă, numai Dumnezeu ştie cum aş fi curăţat.

– Şi ce ai făcut? întrebă el încet.

– Am făcut să pară un accident de vînătoare, şopti ea. L-am tîrît în pădure. Toată lumea ştia că era vînător şi nimeni n-a bănuit altceva sau, dacă au bănuit, n-au spus nimic.

– L-ai tîrît? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Tatăl tău era un bărbat mic? Adică, tu eşti mignonă şi...

– Era cam cît tine, dar ceva mai subţire. Nu ştiu de unde am avut putere, spuse ea clătinînd din cap. Probabil din teroare. N-am vrut să ştie copiii ce făcuse, adăugă, privindu-l deodată nesigură. Ei încă nu ştiu.

James îi strînse mîna.

– Am încercat să nu-l vorbesc de rău.

– Şi ai dus povara asta timp de cinci ani, rosti el cu blîndeţe. Secretele sînt greu de dus, Elizabeth. Mai ales cînd le duci singur.

Umerii ei se ridicară într-un gest obosit.

– Poate că am greşit, dar m-am speriat. N-am ştiut ce altceva să fac.

– Mie mi se pare că ai făcut exact ce trebuia să faci.

– A fost înmormîntat în pămînt sacru, rosti ea pe un ton egal. Biserica, toţi în afară de mine, cred că n-a fost sinucidere. Toţi ne-au oferit condoleanţe, au spus că e o tragedie, iar eu abia dacă puteam să mă abţin să nu le strig adevărul.

Întoarse capul ca să se uite la el. Avea ochii umezi, de culoarea violetelor.

– Nu mi-a plăcut că în ochii tuturor a părut un erou. Eu am ascuns sinuciderea, dar nu voiam decît să le spun că a fost un laş, că m-a lăsat pe mine să strîng în urma lui. Voiam să-i apuc şi să-i zgîlţîi şi să le cer să nu mai tot spună ce tată bun a fost el. Fiindcă n-a fost, rosti apăsat, cu indignare. N-a fost un tată bun. Am fost doar nişte obstacole în viaţa lui. O voia numai pe mama, nu şi pe noi.

– Îmi pare rău, şopti James luînd-o de mînă.

– Nu e vina ta.

El zîmbi, încercînd s-o facă şi pe ea să zîmbească.

– Ştiu, dar tot îmi pare rău.

Ei îi tremurară buzele, aproape zîmbind, dar nu tocmai.

– Nu-i ironic? Ai crede că iubirea e un lucru bun, nu?

– Iubirea e un lucru bun, Elizabeth.

Şi vorbea serios. Mai serios decît visase vreodată că ar putea să vorbească despre iubire. Ea clătină din cap.

– Părinţii mei s-au iubit prea mult unul pe celălalt. N-a rămas destul pentru noi, restul, şi după ce s-a dus mama... Noi pur şi simplu n-am putut s-o înlocuim.

– Nu e vina ta, spuse James, căutîndu-i fascinat privirea. Nu există limite în iubire. Dacă inima tatălui tău n-a fost destul de mare pentru toată familia lui, ăsta e un defect al lui, nu al vostru. Dacă ar fi fost bărbat, şi-ar fi dat seama că un copil e o extensie minunată a dragostei pe care i-o purta mamei tale şi ar fi găsit puterea să continue în absenţa ei.

Elizabeth se gîndi la cuvintele lui, lăsîndu-le să pătrundă încet în inima ei. Ştia că James avea dreptate, că slăbiciunile tatălui ei fuseseră ale lui, nu ale ei, dar era al naibii de greu să accepte asta. Ridică privirea spre James, care se uita la ea cald şi blînd.

– Probabil că părinţii tăi te-au iubit foarte mult, spuse ea încet.

El tresări şi se retrase puţin, surprins.

– Părinţii mei, rosti încet, nu s-au iubit unul pe celălalt.

– Aha, spuse ea încet. Poate că e mai bine aşa. Pînă la urmă, ai mei...

– Ce-a făcut tatăl tău, o întrerupse James, a fost un gest de slăbiciune şi de laşitate. Ce-a făcut tatăl meu...

Elizabeth văzu durerea din ochii lui şi-i strînse mîna.

– Ce-a făcut tatăl meu, şopti el apăsat, ar trebui să-i asigure locul în iad.

Elizabeth simţi că i se usucă gura.

– Ce vrei să spui?

Urmă o tăcere lungă şi, cînd James vorbi în sfîrşit, vocea îi sună ciudat.

– Eu aveam şase ani cînd a murit mama.

Elizabeth nu spuse nimic.

– Mie mi-au spus că a căzut pe scări. Şi-a rupt gîtul. Aşa o tragedie, spuneau cu toţii.

– Nu se poate, rosti Elizabeth fără să vrea.

James se întoarse brusc spre ea.

– Mama a încercat mereu să-mi spună că era neîndemînatică, dar eu o văzusem dansînd. Fredona şi valsa de una sigură prin camera de concerte. Era cea mai frumoasă şi mai graţioasă femeie pe care o văzusem vreodată. Uneori mă lua în braţe şi dansa, cu mine sprijinit de şoldul ei.

Elizabeth încercă să-i aline durerea zîmbindu-i.

– Aşa făceam şi eu cu Lucas.

James scutură din cap.

– Nu era deloc neîndemînatică. Nu se lovea niciodată de nimic şi nu răsturna nimic. El o lovea, Elizabeth. O lovea în fiecare zi.

Ea înghiți în sec, cu buza de jos prinsă între dinți. Deodată, furia lui dezlănțuită împotriva lui Fellport avea mult mai mult sens. Supărarea lui avea mai mult de douăzeci de ani şi îl însoțise de prea multă vreme.

– Te-a lovit şi pe tine? întrebă ea în şoaptă.

El clătină din cap.

– Niciodată. Eu eram urmaşul lui, şi îi amintea ei asta tot timpul. Ea nu mai valora nimic după ce mă făcuse pe mine. Poate că era soția lui, dar eu eram sînge din sîngele lui.

Pe Elizabeth o traversă un fior şi tînăra ştiu că el repeta cuvinte pe care le auzise de prea multe ori.

– Se folosea de mine, continuă James, privind în gol şi cu mîinile lui mari tremurînd. Mă folosea ca să-şi întețească furia împotriva ei. Nu era niciodată de acord cu felul în care mă creştea ea. Dacă o vedea că mă lua în brațe sau mă liniştea cînd plîngeam, făcea o criză de nervi. Țipa că mă răsfață şi că avea să mă transforme într-un netot.

– Vai, James, rosti Elizabeth mîngîindu-i părul.

Nu se putuse opri, fiindcă nu văzuse niciodată pe nimeni să aibă mai multă nevoie de consolare.

– Aşa am învățat să nu plîng, rosti el, clătinînd din cap cu disperare. După o vreme, am început să mă feresc de îmbrățişările ei. Dacă nu o mai prindea cu mine în brațe, poate că n-avea să mai dea în ea.

– Dar el nu s-a oprit, aşa e?

– Nu. Găsea întotdeauna un motiv ca s-o pună la locul ei. Pînă la urmă...

Oftă adînc.

– Pînă la urmă a decis că locul ei era la picioarele scărilor.

Elizabeth simți ceva fierbinte pe obraji şi abia atunci îşi dădu seama că plîngea.

– Cu tine ce s-a întîmplat?

– Ăsta, rosti James puțin mai tare, este, probabil, singurul lucru bun din toată povestea asta. Mătuşa mea, sora mamei mele, a venit şi m-a luat la ea. Cred că bănuise întotdeauna că mama era abuzată, dar nu visase că lucrurile stăteau atît de rău. Mult mai tîrziu mi-a spus că pentru nimic în lume n-avea să-l lase pe tata să se apropie de mine.

– Crezi că ar fi făcut asta?

– Nu ştiu. Eram prețios, ca unic moştenitor, dar omul avea nevoie să abuzeze pe cineva şi, dacă mama nu mai era...

Ridică din umeri.

– Cred că mătuşa ta e o femeie foarte specială.

El o privi, dorindu-şi mai mult decît orice să-i spună adevărul, dar nu putu. Nu încă.

– Aşa este, rosti emoționat. Ea m-a salvat. Ar fi putut la fel de bine să mă scoată dintr-o clădire în flăcări. M-a salvat.

Elizabeth îl atinse pe obraz.

– Cred că ea te-a învățat cum să fii fericit.

– Încerca să mă ia în brațe, spuse el. În primul an a încercat să-mi arate iubire, şi eu mă tot feream. Credeam că unchiul meu ar fi bătut-o dacă mă lua în brațe.

Îşi trecu mîna prin păr şi lăsă să-i scape un rîs furios.

– Poți să crezi aşa ceva?

– Cum să fi gîndit altfel? întrebă Elizabeth încet. Tatăl tău era singurul bărbat pe care-l ştiai.

– Ea m-a învățat cum să iubesc, mai spuse el, răsuflînd întretăiat. Încă nu sînt prea priceput la iertare, dar ştiu ce e iubirea.

– Tatăl tău nu merită să fie iertat, spuse ea. Am încercat mereu să trăiesc după cuvîntul lui Dumnezeu şi ştiu că ar

trebui să întoarcem şi celălalt obraz, dar tatăl tău nu merită asta.

James tăcu un moment, apoi se întoarse spre ea şi spuse:

– A murit cînd aveam eu douăzeci de ani. N-am mers la înmormîntare.

Era cea mai mare insultă pentru un părinte, de la copilul său. Elizabeth dădu din cap aprobator.

– L-ai văzut cînd erai mic?

– Uneori eram obligat, nu puteam să evit. Eram fiul lui. Legal, mătuşa mea nu avea nici un drept, dar a fost puternică şi l-a intimidat. Nu cunoscuse niciodată o femeie care să-l înfrunte şi nu ştia cum să se poarte cu ea.

Elizabeth se aplecă înainte şi-l sărută pe frunte, cu blîndeţe.

– În seara asta o să mă rog şi pentru mătuşa ta.

Îi duse mîna la obraz şi îl mîngîie cu regret, dorindu-şi să poată să dea timpul înapoi şi să-l ia în braţe pe băieţelul de demult, să-i arate că lumea putea să fie un loc sigur şi plin de iubire.

El îşi răsuci capul în palma ei şi o sărută, căutîndu-i căldura pielii şi bucurîndu-se de căldura din inima ei.

– Mulţumesc, şopti.

– Pentru ce?

– Pentru că eşti aici. Pentru că m-ai ascultat. Pentru că eşti cine eşti.

– Atunci şi eu îţi mulţumesc. Pentru aceleaşi lucruri.

Capitolul 16

În timp ce-o conducea pe Elizabeth acasă, James începu să-şi vadă foarte clar viaţa. De cînd fusese dat afară de la minister, nu făcuse decît să plutească mai mult decît să trăiască. Începuse să se simtă mereu trist, ştiind că trebuia să facă paşi înainte, dar nemulţumit de opţiunile pe care le avea. Ştia că era nevoie să se însoare, dar aproape toate femeile din Londra îl lăsau indiferent. Trebuia să se ocupe mai activ de banii şi de pămînturile sale, dar era greu să se simtă acasă la castelul Riverdale, cînd vedea în fiecare colţ umbra tatălui său.

În numai o săptămînă, viaţa lui o apucase într-o direcţie diferită. Pentru prima dată în mai bine de un an, îşi dorea ceva. Dorea pe cineva. O dorea pe Elizabeth.

Fusese vrăjit de ea încă de dinainte, fermecat şi obsedat pînă în punctul în care decisese să o ia de nevastă, dar se întîmplase ceva magic mai devreme, în grajd, cînd încercase să o liniştească pe Elizabeth.

Se trezi că-i spune lucruri pe care le păstrase ani întregi pentru sine şi, pe măsură ce cuvintele curgeau, el simţise cum un gol din inimă i se umplea şi ştiuse că nu era fermecat de Elizabeth, nu era vrăjit şi nici obsedat.

Avea nevoie de ea. Ştia că n-avea să-şi găsească liniştea dacă nu o făcea a lui, dacă nu ajungea să-i cunoască fiecare bucăţică de trup şi fiecare ungher al sufletului. Dacă aceea era iubirea, atunci el era dispus să se predea de bunăvoie.

Nu putea, totuşi, să-şi abandoneze responsabilităţile, şi nu voia să încalce promisiunea pe care i-o făcuse mătuşii sale. O să rezolve misterul şantajului. După tot ce făcuse Agatha pentru el încă din copilărie, putea să rezolve cazul acesta pentru ea.

Elizabeth o iubea pe contesă, aşa că, era sigur, avea să înţeleagă. Dar nu putea să stea şi să aştepte. Îi spusese Agathei că trebuia să aştepte încă un bilet, şi era adevărat, însă el se săturase să nu facă nimic.

O privi pe Elizabeth, cu ochii ei adînci şi cu pielea perfectă, şi se hotărî.

– Trebuie să plec la Londra mîine, spuse deodată.

Ea se întoarse imediat spre el.

– La Londra? repetă. De ce?

– O afacere neplăcută de familie, răspunse, supărat că nu putea să-i spună tot adevărul, dar puţin mai liniştit la ideea că nu o mintea cu adevărat.

– Am înţeles, spuse ea încet.

Sigur că nu înţelegea, se gîndi el supărat. Cum ar fi putut? Dar nu-i putea mărturisi. Era puţin probabil ca acela care o şantaja pe Agatha să devină violent, dar James nu-şi permitea să scoată din calcul această posibilitate. Nu putea s-o ferească pe Elizabeth decît ascunzîndu-i adevărul.

– Mă întorc curînd, îi spuse. Poate într-o săptămînă.

– Doar n-ai de gînd să te duci după Fellport, nu? întrebă ea, încruntîndu-se de îngrijorare. Dacă faci asta...

El îi duse degetul la buze.

– Nu mă duc după el.

Ea tot nu era sigură.

– Dacă-l ataci iar, o să fii spînzurat, insistă. Sigur ştii că...

James o făcu să tacă, sărutînd-o scurt, dar plin de pasiune.

– Nu-ţi face griji din cauza mea, îi murmură aproape de colţul gurii.

Se retrase şi îi luă mîinile într-ale sale.

– Trebuie să fac cîteva lucruri, să mă ocup de ceva înainte...

Tăcu, iar în ochii ei apăru o întrebare nerostită.

– O să fim împreună, jură el. Promit.

Înainte să plece o mai sărută o dată.

– Viitorul e luminos, îi şopti, moale şi dulce. Foarte luminos.

* * *

Elizabeth păstra încă acele cuvinte aproape de inimă, la zece zile după aceea, cînd James încă nu dăduse nici un semn. Nu ştia sigur de ce era atît de optimistă în privinţa viitorului. Era tot însoţitoarea contesei, şi James era tot un administrator de moşie, şi nici unul dintre ei nu avea un sfanţ, dar, cumva, ea avea încredere în capacitatea lui de-a face viitorul să fie luminos, aşa cum promisese.

Poate că avea o moştenire de la o rudă îndepărtată. Poate că îl cunoştea pe vreunul dintre profesorii de la Eton şi putea să aranjeze ca Lucas să meargă acolo pe o sumă mai mică. Poate...

Poate, poate, poate. Viaţa era plină de posibilităţi, şi, deodată, acestea păreau mai promiţătoare.

După atîţia ani în care dusese pe umerii săi toate acele responsabilităţi, se simţea tare fericită fără îngrijorările permanente. Dacă James spusese că putea să-i rezolve problemele, ea îl credea. Poate că era o prostie să creadă că un bărbat avea cum să apară pur şi simplu în viaţa ei şi s-o facă perfectă. Pînă la urmă, tatăl ei nu fusese un model de bărbat pe care să te poţi baza, dar cu siguranţă că merita

şi ea puţină magie pe lumea asta. Acum, că-l găsise pe James, n-o lăsa inima să se gîndească la toate lucrurile care ar fi putut să meargă prost. Avea inima uşoară, mai uşoară decît o avusese de ani buni, şi nu voia să se gîndească la nimic din ce ar fi putut să-i fure fericirea.

Lady Danbury îi confirmă că James îşi luase concediu ca să-şi viziteze familia. Era mare lucru pentru un administrator de moşie, dar Elizabeth presupuse că el avea mai multă înţelegere din partea contesei din cauza legăturilor lor de familie.

Ciudată era, totuşi, starea de iritare permanentă a lui lady D. Poate că îi dăduse răgaz lui James ca să-şi rezolve treburile, dar n-o făcuse cu graţie şi demnitate. Elizabeth nici nu mai ştia de cîte ori o prinsese pe bătrîna doamnă bombănind din cauza absenţei lui.

În ultima vreme, totuşi, ea fusese prea ocupată cu balul mascat pe care-l pregătea ca să îl mai vorbească de rău pe James. Avea să fie cel mai mare bal ţinut de ani buni la conacul Danbury, şi toţi cei din personal, plus alţi cincizeci de servitori aduşi special pentru eveniment, se agitau cu pregătirile. Elizabeth abia dacă reuşea să ajungă din salon în bibliotecă, la trei uşi mai departe, fără să se împiedice de cineva sau de altcineva care venea în fugă la contesă ca să întrebe despre lista de invitaţi, despre meniu, despre lampioanele chinezeşti, costume sau...

Da, costume. La plural. Spre uimirea ei, lady Danbury ceruse două costume. Regina Elizabeth pentru sine şi o păstoriţă pentru Elizabeth. Pe tînără n-o amuzase deloc acest lucru.

– N-am de gînd să port pe mine ăsta toată noaptea, jurase ea.

– Ce să spun! Asta nu-i nimic, rîse lady D. Aşteaptă să vezi oaia.

– Poftim?

– Glumesc. Dumnezeule, fetiţă, trebuie să înveţi să ai mai mult simţ al umorului.

Elizabeth spuse multe silabe fără sens, pe un ton indignat, înainte să reuşească un „Ba vă rog foarte mult!"

Lady D flutură din mînă.

– Ştiu, ştiu. Acum o să-mi spui că oricine a supravieţuit în serviciul meu timp de cinci ani are un excelent simţ al umorului.

– Cam aşa ceva, rosti Elizabeth ca pentru sine.

– Sau poate că, dacă n-ai fi avut foarte mult simţ al umorului, pînă acum te-ar fi ucis chinul de a-mi fi însoţitoare.

Elizabeth clipi.

– Lady Danbury, cred că şi dumneavoastră începeţi să aveţi simţul umorului.

– La vîrsta mea, e necesar. Numai aşa pot să supravieţuiesc fiecărei zile.

Elizabeth nu făcu decît să zîmbească.

– Unde mi-e pisica?

– N-am idee, lady Danbury. Nu l-am văzut în dimineaţa asta.

Contesa privi în toate direcţiile, vorbind în timp ce căuta din ochi motanul.

– Oricum, declară, s-ar spune că merit mai mult respect.

– Nu ştiu ce vreţi să spuneţi cu asta.

Expresia de pe chipul lui lady D deveni tristă.

– Tu şi James nu-mi daţi voie să mă împăunez prea tare.

Înainte ca Elizabeth să poată să răspundă, contesa reveni la poziţia iniţială şi spuse:

– La vîrsta mea e normal să fiu mai mîndră.

– Şi cîţi ani aveţi astăzi?

Lady D o dojeni mişcînd acuzator din deget.

– Nu fi obraznică! Ştii bine cîți ani am.

– Încerc să țin minte, da.

– Hmm. Unde mi-e pisica?

Fiindcă răspunsese deja la această întrebare, Elizabeth spuse:

– Cînd aşteptați să se întoarcă domnul Siddons?

Lady Danbury o întrebă cu o privire şireată:

– Administratorul meu plin de neprevăzut?

– Da.

– Nu ştiu, fir-ar el să fie. Toate bunurile mele ajung în ruină fără el.

Elizabeth se uită pe fereastră, la cîmpia perfect îngrijită din fața conacului.

– Cred că exagerați puțin.

Lady D dădu să spună ceva, dar Elizabeth ridică o mînă şi rosti:

– Nu-mi spuneți că la vîrsta dumneavoastră aveți dreptul să exagerați.

– Dar am dreptul. Hmm. Malcom!

Elizabeth se uită spre uşă. Regele conacului Danbury intra în salon, cu lăbuțele grase mişcîndu-se încet pe covor.

– Aici erai, scumpule, spuse lady Danbury. Vino la mama.

Dar Malcom nici măcar nu-i făcu semn din coada cafenie. Lady D privi oripilată cum motanul merge la Elizabeth şi-i sare în brațe.

– Ce pisicuță drăguță, îl alintă aceasta.

– Ce se petrece aici? întrebă contesa.

– Eu şi Malcom ne-am împrietenit puțin.

– Dar nu poate să te sufere!

– Vai, lady Danbury, spuse Elizabeth prefăcîndu-se şocată. Şi în toți aceşti ani ați susținut că e o pisicuță foarte prietenoasă.

– E o pisicuță perfectă, asta sigur, spuse lady D nemulțumită.

– Ca să nu mai amintesc de toate dățile cînd mi-ați spus că totul e în capul meu.

– Am mințit!

Elizabeth îşi duse mîna la obraz, prefăcîndu-se uluită.

– Nu se poate!

– Îmi vreau pisica înapoi.

Elizabeth ridică din umeri, iar Malcom se aşeză pe spate şi-şi întinse lăbuțele din față deasupra capului.

– Felină trădătoare şi mizerabilă!

Tînăra îi zîmbi animalului şi-i mîngîie blănița de sub bărbie.

– Viața e frumoasă, nu, Malcom? Foarte, foarte frumoasă.

Malcom începu să toarcă, iar Elizabeth îşi dădu seama că avea dreptate.

* * *

În Londra, James era frustrat din cale-afară. Petrecuse mai bine de o săptămînă investigînd viața Agathei, dar nu găsise nimic care să dea de bănuit. Nu exista nimeni care măcar să cunoască pe cineva care să-i poarte pică mătuşii sale. Mulți aveau multe de spus despre inteligența ei şi despre felul direct de-a vorbi, dar nimeni n-o ura cu adevărat.

Mai mult decît atît, nu exista nici măcar o şoaptă despre vreun scandal în trecutul ei. Din punctul de vedere al londonezilor, Agatha, lady Danbury, dusese o viață exemplară, onorabilă, exemplu de conduită englezească.

Adevărul fie spus, James nu-şi amintea să mai fi condus vreodată o investigație atît de plictisitoare. Ştiuse că

nu exista pericolul să găsească lucruri substanțiale. Pînă la urmă, cel care o şantaja făcuse asta în Surrey, dar nici nu găsise vreun indiciu la conacul Danbury, iar Londra părea următorul pas logic. Dacă inamicul Agathei îi aflase secretul prin eficienta rețea de bîrfe londoneze, atunci era de aşteptat ca unul dintre orăşeni să aibă o informație prețioasă.

James fusese amar dezamăgit. Nu avea ce face, trebuia să se întoarcă la conac şi să spere că apăruse încă o scrisoare de şantaj. Părea puțin probabil, oricum, fiindcă mătuşa lui l-ar fi anunțat dacă ar fi primit încă un bilet de amenințare. Ştia unde să-l găsească. Îi spusese exact unde pleacă şi ce spera să facă.

Agatha se opusese plecării sale, convinsă că persoana care o şantaja era în Surrey, ascunsă în umbra conacului Danbury. Cînd ieşise el pe uşă, Agatha era supărată de tot, mai nervoasă decît pisica.

James tresări cu gîndul la sărmana Elizabeth, obligată să îi țină companie mătuşii lui arțăgoase timp de o săptămînă. Oricum, dacă exista cineva care să poată să o liniştească pe Agatha, aceea era Elizabeth.

Încă trei zile. Nu voia să dedice mai mult investigației din Londra. După alte trei zile intenționa să se întoarcă la conac, să o anunțe pe mătuşa sa că n-a reuşit să-l găsească pe vinovat şi s-o ceară pe Elizabeth de soție. Încă trei zile şi putea să ia viața de la capăt.

Vineri după-amiaza, conacul Danbury era sub asediu. Elizabeth se încuiase în bibliotecă o oră întreagă, doar ca să evite valurile de servitori care pregăteau conacul pentru evenimentul din acea seară. Cu toate astea, n-avea cum să scape de activitatea susținută. Lady Danbury insistase ca tînăra să se pregătească la conac. Era o propunere

înțeleaptă, fiindcă aşa ea nu era nevoită să vină de acasă în costum, dar era şi imposibil să aibă parte de cîteva minute de liniște.

Timpul petrecut în bibliotecă nu putea fi pus la socoteală. Cum s-ar fi putut, cînd nu mai puțin de cinci servitori bătuseră la uşă, cerîndu-i părerea despre cele mai stupide probleme. Pînă la urmă, ea ridicase brațele şi strigase:

– Întrebați-o pe lady Danbury.

Cînd primele trăsuri intrară pe alee, Elizabeth fugi sus, în camera pe care i-o rezervase contesa pentru acea seară. Costumul de păstoriță atîrna în dulap, iar bastonul era alături, sprijinit de perete.

Elizabeth se aşeză pe pat. Nu voia să ajungă devreme. Se aştepta să petreacă seara de una singură. Nu îi displăcea propria companie, dar nu dorea să fie evident pentru toată lumea că era neînsoțită. Dacă ajungea la petrecere după ce soseau ceilalți invitați putea să se amestece printre ei. Pînă atunci, oaspeții contesei aveau să fie deja adînciți în conversație şi n-aveau s-o observe tocmai pe ea.

Invitații sosiră, însă, ca un potop, şi nu pe rînd, iar Elizabeth o cunoştea pe lady Danbury suficient încît să ştie că aceasta ar fi fost în stare s-o tragă de păr în jos, pe scări, dacă-şi mai amîna mult sosirea. Îmbrăcă hainele de păstoriță, îşi puse masca pe care i-o procurase lady D şi se privi în oglindă.

– Arăt ridicol, spuse. Complet ridicol.

Rochia albă era o masă mare de volane şi panglici, împodobită cu mai multă dantelă decît şi-ar fi putut permite orice păstoriță, iar partea de sus a rochiei, deşi nu era indecentă, avea un decolteu mai adînc decît orice purtase ea vreodată.

– De parcă o păstoriță ar putea să alerge pe cîmp îmbrăcată așa, bombăni ea.

Sigur, era puțin probabil și ca o păstoriță să poarte mască împodobită cu pene, dar asta avea prea puțină importanță comparativ cu decolteul generos.

– Nu-mi pasă, declară. Oricum nimeni n-o să știe cine sînt și, dacă încearcă vreun domn ceva nepotrivit, măcar o să am la mine blestematul de baston.

Cu asta, Elizabeth apucă obiectul sus-menționat și împunse aerul ca un spadasin. Înarmată pe placul ei, ieși în marș din cameră și se îndreptă spre scări. Înainte să apuce să coboare, o ușă se deschise larg și o femeie îmbrăcată în dovleac se repezi afară, lovindu-se de ea.

Amîndouă aterizară pe covor, scoțînd un sunet înfundat și cerîndu-și scuze una alteia. Elizabeth se ridică, apoi se uită la dovleac, care stătea încă pe jos.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă ea.

Dovleacul, care-și ținea masca, dădu din cap.

– Mulțumesc. Sînt cam neajutorată zilele astea.

Elizabeth clipi de cîteva ori, apoi înțelese ce voia să spună dovleacul, adică... doamna.

– Nu se poate, rosti ea, așezîndu-se în genunchi lîngă cealaltă femeie. Te simți bine? E bine și...

Făcu un gest spre burta doamnei, deși era greu de observat așa, ascunsă sub costumul de dovleac.

– N-am pățit nimic, o asigură aceasta. Numai orgoliul mi-a fost rănit, te asigur.

– Dă-mi voie să te ajut.

Era greu de manevrat costumul, dar Elizabeth reuși s-o ajute să se ridice.

– Îmi pare foarte rău că te-am lovit, își ceru scuze străina. Am întîrziat și știu că soțul meu e jos, bate din picior...

– Nu-i nici o problemă, te asigur, spuse Elizabeth.

Apoi, fiindcă doamna aceea era un dovlecel prietenos, adăugă:

– Îți sînt recunoscătoare, să știi. S-ar putea să fie prima dată cînd nu cauzez eu așa un accident. De obicei sînt tare neîndemînatică.

Noua ei prietenă rîse.

– Dacă tot ne-am cunoscut, dă-mi voie să fiu foarte directă și să mă prezint. Sînt doamna Blake Ravenscroft, dar m-aș simți de-a dreptul insultată dacă mi-ai spune altfel decît Caroline.

– Eu sînt domnișoara Elizabeth Hotchkiss, însoțitoarea lui lady Danbury.

– Doamne, chiar așa? Am auzit că poate să fie destul de dificilă!

– E foarte simpatică în spatele aparenței înfiorătoare, dacă ai grijă să n-o superi.

Caroline dădu din cap și-și atinse coafura șaten-deschis.

– Cum îmi stă părul?

Elizabeth dădu din cap.

– Așa cum trebuie pentru un dovleac.

– Da, presupun că dovlecii au parte de mai multă înțelegere în ceea ce privește coafura.

Elizabeth rîse din nou. O plăcea pe femeia aceea. Caroline îi întinse brațul.

– Coborîm?

Elizabeth aprobă din cap, și, împreună, păși pe trepte.

– Îmi scot codița în cinstea ta, spuse Caroline rîzînd și ridicîndu-și masca verde în semn de salut. Soțul meu a petrecut ceva timp aici, mic fiind, și mă asigură că pînă azi îi e teamă de contesă.

– Soțul tău a fost prieten cu unul dintre copiii ei?

– Cu nepotul ei, de fapt. Marchizul de Riverdale. Sper să-l vedem în seara asta, fiindcă probabil a fost invitat. Îl cunoşti?

– Nu, dar am auzit cîte ceva despre el săptămîna trecută.

– Chiar aşa? rosti Caroline, coborînd cu atenţie. Ce mai face? N-am primit nici o veste de la el în ultima lună.

– Nu ştiu. Lady Danbury a dat o petrecere mică în grădină, iar el a trimis un bilet în care-l ruga pe unul dintre oaspeţi să vină în Londra imediat.

– Ce interesant şi ce tipic pentru James.

Elizabeth zîmbi cînd auzi numele. Avea şi ea un James al ei, pe care abia aştepta să-l revadă. Caroline se opri pe o treaptă şi se răsuci spre Elizabeth cu o expresie foarte prietenoasă şi foarte băgăreaţă.

– Ce-a fost asta?

– La ce te referi?

– La zîmbetul tău. Şi să nu spui că n-ai zîmbit, fiindcă te-am văzut.

Elizabeth simţi că roşeşte.

– Nu e mare lucru. Am un pretendent care se numeşte tot James.

– Serios? rosti Caroline, cu privirea strălucitoare a unei peţitoare înnăscute. Trebuie să ne faci cunoştinţă.

– Mă tem că el nu e aici. E noul administrator al averii lui lady Danbury, dar a fost chemat la Londra de curînd. Cred că e ceva destul de urgent.

– Păcat. Deja simt că noi două sîntem prietene şi mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

Elizabeth simţi cum îi dau lacrimile.

– Ce frumos din partea ta să spui asta.

– Crezi? Mă bucur că nu mă consideri prea directă. N-am fost crescută în înalta societate şi am prostul obicei

să vorbesc fără să gîndesc prea mult înainte. Îl înnebuneşte pe soţul meu.

– Sînt sigură că te adoră.

Lui Caroline îi străluciră ochii, iar Elizabeth îşi dădu seama că ea şi soţul ei se iubeau.

– Am întîrziat atît încît sigur o să-mi tragă o săpuneală, recunoscu aceasta. Îşi face atîtea griji...

– Atunci să mergem.

– Abia aştept să i te prezint lui Blake.

– Mi-ar plăcea mult, dar înainte trebuie să o găsesc pe lady Danbury şi să mă asigur că nu are nevoie de ceva.

– Te cheamă datoria. Dar promite-mi că ne întîlnim mai tîrziu, rosti Caroline, arătînd spre costumul pe care-l purta. Sînt destul de uşor de găsit.

Elizabeth ajunse la baza scărilor şi îşi desprinse braţul de braţul lui Caroline.

– Îţi promit.

Apoi, zîmbind şi făcîndu-i celeilalte cu mîna, ieşi din sala de bal. Lady Danbury trebuia să fie afară, la intrare, ca să-şi primească oaspeţii, şi era mai simplu să iasă în curte decît să se lupte cu valurile de oameni care intrau.

– Ce naiba?

James adăugă alte cîteva blesteme mai întunecate şi mai apăsate cînd se văzu nevoit să-şi ţină în frîu calul ca să ocolească trăsurile care se îndreptau încet spre conacul Danbury.

Balul mascat. Blestematul, enervantul, incomodul bal mascat, de care el uitase cu totul. Pusese la cale fiecare detaliu. Avea să se ducă la mătuşa sa, să-i spună că eşuase, că nu îl găsise pe cel care o şantaja, şi să-i promită că va mai încerca, dar că nu putea să-şi lase viaţa deoparte între timp.

După aceea voia să călărească pînă acasă la Elizabeth şi s-o ceară de soţie. Zîmbise ca prostul tot drumul spre casă, plănuind cu grijă fiecare cuvînţel. Se gîndise chiar să-l ia pe Lucas deoparte şi să-i ceară mîna surorii lui. Nu că James avea de gînd să-l lase pe băiatul de opt ani să-i spună ce să facă, însă, cumva, gîndul să-l includă pe copil îi încălzea inima. Plus că Elizabeth ar fi găsit gestul fermecător, şi probabil că acela era şi scopul lui.

Dar n-avea să scape din conacul Danbury în acea seară şi clar nu avea cum să obţină o audienţă la mătuşa sa.

Frustrat de mulţimea de trăsuri, îşi îndemnă calul să iasă de pe drumul principal şi o luă prin cîmpul împădurit de pe margine. Luna era plină şi prin ferestrele conacului răzbătea destulă lumină ca marchizul să vadă pe unde mergea, aşa că nu fu nevoit să încetinească prea mult în drumul său spre grajd.

Se ocupă de cal, apoi intră în căsuţa lui, zîmbind cînd îşi aminti cum intrase Elizabeth acolo cu săptămîni în urmă, ca să-i caute printre lucruri. Încă nu-i spusese că ştia. Nu conta, fiindcă aveau la dispoziţie o viaţă întreagă ca să-i povestească lucruri şi să-şi facă amintiri noi cu ea.

Încercă să ignore sunetele petrecerii, preferînd liniştea şi pacea adăpostului său temporar, dar nu reuşi să-şi ignore propriul stomac, care scotea nişte sunete grăitoare. Se grăbise înapoi în Surrey, nerăbdător s-o vadă pe Elizabeth, şi nu se oprise nici măcar pentru o îmbucătură de pîine. La el în căsuţă, bineînţeles, nu se găsea nimic de mîncare, aşa că blestemă cu voce tare, apoi ieşi din nou. Dacă avea puţin noroc, putea să ajungă în bucătărie fără să fie recunoscut sau oprit de vreun petrecăreţ ameţit.

Merse cu privirea în jos printre oamenii care începuseră să iasă pe verandă. Dacă se purta ca un servitor, oaspeţii Agathei aveau să vadă un servitor şi, cu puţin noroc, aveau să-l lase în pace. Dumnezeu ştia că nimeni nu s-ar fi

aşteptat ca marchizul de Riverdale să fie atît de plin de praf şi cu hainele mototolite.

Trecuse de mulţime şi era la jumătatea drumului spre destinaţie cînd văzu din colţul ochiului o păstoriţă blondă care se împiedică de o piatră, îşi flutură braţele, încercînd să-şi păstreze echilibrul, apoi se redresă folosindu-se de bastonul pe care-l înfipsese în pămînt.

Elizabeth. Ea trebuia să fie. Nici o altă păstoriţă blondă n-ar fi putut să fie atît de încîntător de neîndemînatică. Părea că se strecoară de-a lungul conacului, îndreptîndu-se spre intrare. Jack schimbă puţin direcţia şi o apucă spre ea, cu inima plină la gîndul că avea s-o ia în braţe curînd. Cînd devenise aşa un romantic? Cine mai ştia? Cui îi păsa? Era îndrăgostit. O găsise în sfîrşit pe femeia care-i întregea inima şi, dacă asta-l făcea un prost, atunci aşa să fie.

Se apropie pe tăcute din spatele ei şi, înainte ca Elizabeth să-i audă paşii pe aleea pietruită, el întinse mîna şi-o prinse de încheietură. Ea se răsuci scoţînd un sunet speriat, iar el văzu cu plăcere cum panica din privirea ei se transformă în bucurie.

– James! strigă ea, întinzînd mîna liberă spre el. Te-ai întors.

El îi sărută amîndouă mîinile, pe rînd.

– N-am putut să stau departe de tine.

Timpul pe care-l petrecuseră separat o făcuse să devină timidă din nou, şi nu-l privi în ochi cînd şopti:

– Mi-a fost dor de tine.

La naiba cu bunele maniere. O strînse în braţe şi o sărută, apoi, cînd reuşi să-şi desprindă buzele de buzele ei, îi şopti:

– Vino cu mine.

– Unde?

– Oriunde.

Iar ea îl urmă.

Capitolul 17

Noaptea aceea părea magică. Luna strălucea şi în aer plutea mirosul delicat al florilor de cîmp, în timp ce vîntul şoptea romantic în jurul lor. Elizabeth se simțea ca o prințesă. Femeia care alerga peste cîmp, cu părul blond precum o fundă aurie, nu putea să fie Elizabeth Hotchkiss cea obişnuită. Pentru o noapte, se transformase. Pentru o noapte, inima ei nu ascundea nici o grijă şi nici o povară. Tînăra se simțea cuprinsă de rîs şi pasiune, învăluită de cea mai pură bucurie.

Fugiră ținîndu-se de mînă. Conacul dispăru din vedere, deşi sunetele petrecerii încă mai ajungeau pînă la ei. În jurul lor, pădurea deveni mai deasă şi, pînă la urmă, James se opri, cu răsuflarea tăiată de oboseală şi bucurie.

– Dumnezeule, oftă Elizabeth, aproape lovindu-se de el. N-am mai fugit atît de repede de cînd...

El o cuprinse de talie şi-i tăie răsuflarea.

– Sărută-mă, îi ceru.

Ea, pierdută în minunea nopții, uită de orice maniere şi de orice scrupule. Întinse buzele, oferindu-i-le ca să fie sărutate, iar el îi captură gura în cel mai minunat amestec de tandrețe şi nevoie.

– N-o să te fac a mea. Nu acum, nu încă, jură cu buzele lipite de pielea ei, dar lasă-mă să te iubesc.

Elizabeth nu înțelese ce voia el să spună, dar îşi simțea sîngele curgîndu-i fierbinte prin vene şi nu-i putu refuza nimic. Ridică privirea, văzu focul din ochii lui ciocolatii şi se hotărî.

– Iubeşte-mă, şopti. Am încredere în tine.

James îi atinse tîmplele cu degete tremurînde, pline de adorație. Părul ei era auriu şi mătăsos sub mîna sa, iar ea părea atît de fragilă şi de mică pe lîngă brațele lui mari şi deodată neîndemînatice! Ar fi putut s-o rănească, îşi dădu seama. Era mică şi delicată, cu totul sub protecția lui.

– O să fiu blînd, îi şopti, abia recunoscîndu-şi propria voce. N-o să-ți fac niciodată vreun rău. Niciodată.

Elizabeth avea încredere în el, iar acea încredere i se părea un dar puternic, prețios, care-i schimba sufletul cu totul.

El îşi lăsă degetele să alunece pe deasupra obrajilor ei, pînă la pielea dezgolită a decolteului. Costumul de păstoriță nu semăna cu rochiile ei obişnuite şi îl ademenea cu umerii ei goi, amenințînd să alunece la cea mai mică atingere. Putea să îşi strecoare degetele pe sub materialul delicat şi să dezgolească un umăr delicat, apoi pe celălalt, apoi să tragă de rochie în jos şi s-o lase goală pe iubita lui...

Sîngele i se grăbi spre zonele intime. Dumnezeule, dacă era atît de aprins numai la gîndul s-o dezbrace, oare ce avea să se întîmple cînd ea va fi goală şi dornică în brațele lui? Cum să facă dragoste cu ea pe cît de blînd şi atent merita?

Răsuflarea îi ardea plămînii cînd îi lăsă rochia să alunece de pe unul dintre umeri, fără să-şi ia ochii de la pielea pe care o descoperea. Elizabeth strălucea în lumina lunii precum cea mai rară perlă, iar el se aplecă şi atinse cu buzele curbura seducătoare şi caldă unde umărul se întîlnea cu gîtul. Simți de parcă i-ar fi aparținut ei cu totul.

În timp ce o săruta, îi dezgoli şi celălalt umăr şi o simți tresărind cînd materialul coborî, dîndu-i la iveală curbura delicată a sînilor. Ea murmură ceva, poate numele lui, dar nu spuse nu, aşa că el desfăcu singurul nasture al rochiei, poziționat între sînii ei, desfăcîndu-i decolteul doar atît cît era nevoie ca îmbrăcămintea să-i alunece la o parte.

Ea ridică mîinile ca să se acopere, dar el i le prinse şi le ținu la o parte, apoi se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

– Eşti frumoasă, îi şopti, iar căldura sa îi atinse interiorul gurii. Foarte frumoasă.

Încă ținîndu-i amîndouă mîinile într-o singură mînă de-a lui, James îi cuprinse cu mîna liberă unul dintre sîni, care-i umplu palma. Era surprinzător de moale şi de plin, iar el nu-şi putu stăpîni un geamăt de plăcere cînd îi simți sfîrcul strîngîndu-se sub atingerea sa.

Îi privi chipul, dorindu-şi să-i vadă expresia, dorindu-şi să ştie că ei îi plăcea mîngîierea lui. Elizabeth avea buzele desfăcute şi strălucitoare, de parcă tocmai şi-ar fi trecut limba peste ele. Avea privirea pierdută şi respira scurt şi repede.

El îi cuprinse posteriorul cu una dintre palme şi o trase în jos, pe pămînt. Iarba era moale, un covor rece sub ei, iar părul lui Elizabeth se desfăcu într-un evantai blond, precum părul unei prințese. James nu făcu nimic decît s-o privească un moment, mulțumindu-i în şoaptă zeului care-l adusese pînă aici, apoi îşi coborî capul spre sînul ei şi îl sărută.

Elizabeth scoase un „vai!" surprins cînd buzele lui se strînseră în jurul sfîrcului. James avea respirația fierbinte, iar sîngele ei părea şi el fierbinte sub aceasta. Trupul îi deveni cu totul străin, părînd aproape prea mare pentru piele. Fu copleşită de dorința să se mişte, să întindă degetele de la picioare şi să atingă iarba, să-şi împletească degetele mîinilor în părul lui des şi castaniu.

Se arcui sub el, cuprinsă de forța unui diavol pasional care-o îndemna să caute orice îi oferea el.

– James, rosti întretăiat, din nou şi din nou.

Numele lui era singurul cuvînt care-i venea pe buze. Părea o rugăciune şi o rugăminte în acelaşi timp.

Rochia îi era atît de jos cît putea să ajungă, iar el îi atinse un picior, trecînd cu palma peste gambă şi alunecînd în sus, spre genunchi. După aceea, atît de încet încît ea aproape că simți durere din cauza dorinței, el îi cuprinse şi-i strînse în palmă carnea moale a pulpei.

Elizabeth îi rosti din nou numele, dar el o săruta deja, făcînd cuvintele să se piardă în sărut. O mîngîie mai sus pe picior, spre pielea fină a coapsei. Tînăra se încordă, simțind că se apropiau de ceva, un loc secret din care n-avea să mai poată să se întoarcă.

James o privi, iar ea se văzu nevoită să clipească de cîteva ori ca să-i distingă trăsăturile multiubite. Cu un zîmbet şiret, el întrebă:

– Mai mult?

Dumnezeu s-o aibă în pază, ea dădu din cap şi văzu cum el zîmbeşte mai larg, apoi coboară capul şi-o îndeamnă pe tăcute să ridice bărbia, ca să poată să o sărute pe gît. Şi în acel moment mîna lui urcă mai mult.

Ajunsese la încheietura coapsei, aproape de centrul ființei ei, ceea ce o sperie puțin, iar picioarele începură să-i tremure de emoție.

– Ai încredere în mine, şopti el. Ai încredere. O să-ți placă, promit.

Ea continuă să tremure, dar desfăcu puțin picioarele, dîndu-i voie să se aşeze între coapsele ei. Pînă atunci nu-şi dăduse seama că el îşi susținea greutate pe brațe. Asta se schimbă cînd el îşi lăsă trupul să coboare peste al ei. Greutatea sa, lungimea, căldura lui, îi trimiteau fiori de

plăcere. Era mult mai mare decît ea, şi Elizabeth înţelese că nu ştiuse niciodată înainte cît de puternic era.

El îi mîngîie coapsele, cu degetele apropiindu-se periculos de cîrlionţii dintre ele, îi strînse şi-i tachină pielea sensibilă. Apoi o atinse.

Elizabeth era cu totul nepregătită pentru electricitatea pură care-i traversă şira spinării. Nu ştiuse că se putea să simţi atîta căldură, atîta nevoie, atîta disperare să fii atinsă de o altă fiinţă.

Degetele lui o mîngîiară pînă cînd tînăra simţi că nu poate să mai reziste, dar el nu se opri. Răsuflarea sa fierbinte îi atingea urechea, gata s-o aprindă, dar el nu se opri din şoapte – cuvinte de iubire şi pasiune. De fiecare dată cînd Elizabeth simţea că e la limită, el o ducea şi mai sus, la un nou nivel de pasiune. Degetele i se încleştară în iarbă de teamă ca nu cumva, dacă-l atingea pe James, să-l rupă cămaşa, dar el o pătrunse cu un deget şi şopti:

– Atinge-mă.

Încet, temîndu-se de propria pasiune, ea duse mîinile la gulerul lui. Nasturele de sus era desfăcut, iar următorul alunecă repede prin gaică. Elizabeth abia aştepta să-l atingă.

– Doamne, rosti el întretăiat. Mă omori.

Ea se opri şi-i căută speriată privirea.

– Nu, spuse el rîzînd puţin. E bine.

– Eşti sigur, fiindcă... Vai!

Nu ştia exact ce făcuse el, cum îşi mişcase degetele, dar presiunea care crescuse în interiorul ei explodă deodată. Trupul i se încordă, apoi se arcui, tremură şi, cînd coborî în sfîrşit înapoi pe pămînt, Elizabeth era convinsă că se spărsese în milioane de bucăţi mai mici.

– James, oftă, mă faci să mă simt atît de bine.

El era încă foarte aprins şi chinuit de dorinţa care, ştia, n-avea să-i fie împlinită în acea seară. Braţele începură să-i tremure sub greutatea trupului, aşa că se rostogoli pe o parte, aşezîndu-se lîngă ea pe iarbă. Se sprijini într-un cot şi îi privi chipul frumos. Avea ochii închişi şi buzele desfăcute, iar el era convins că nu mai văzuse niciodată ceva atît de frumos.

– Am atîtea să-ţi spun, şopti dîndu-i părul la o parte de pe frunte.

Ea deschise ochii şi întrebă:

– Ce ai să-mi spui?

– Mîine, promise el, ridicîndu-i cu blîndeţe partea de sus a rochiei.

Părea un păcat să acoperi ceva atît de frumos, dar ştia că ei îi era încă greu să fie goală, sau cel puţin aşa i-ar fi fost imediat ce-şi aducea aminte. Elizabeth roşi, dovedindu-i teoria cum că, orbită de pasiune, ea uitase că e pe jumătate dezbrăcată.

– De ce nu poţi să-mi spui în seara asta?

Era o întrebare bună. Simţi impulsul să-i spună cine era cu adevărat şi s-o ceară de soţie, dar ceva îl opri. Avea de gînd să facă o astfel de cerere o singură dată în viaţă, şi voia să fie perfect. Nu visase niciodată să găsească o femeie care să-i fure sufletul cu totul, iar Elizabeth merita trandafiri şi diamante, de la un marchiz aşezat într-un genunchi.

În plus, simţea că-i datorează Agathei adevărul despre finalul şaradei, înainte să-şi dezvăluie identitatea.

– Mîine, promise din nou. Mîine.

Ea păru mulţumită, fiindcă oftă şi spuse:

– Presupun că ar trebui să ne întoarcem.

El ridică din umeri şi zîmbi larg:

– Eu nu am nici o întîlnire urgentă.

Ea îi aruncă o privire prefăcut supărată.

– Da, dar eu sînt aşteptată. Lady Danbury m-a bătut la cap toată săptămîna să vin la balul ei mascat şi, dacă nu merg, n-o să mai scap de gura ei, spuse, privindu-l pe sub gene. Şi aşa mai are un pic şi mă scoate din minți. Nu vreau să aud un discurs interminabil, fiindcă sigur înnebunesc.

– Da, murmură James, e destul de pricepută să te facă să te simți vinovat.

– De ce nu vii şi tu cu mine? întrebă ea.

Cea mai proastă idee. Ar fi putut fi recunoscut de mulți oameni.

– Mi-ar plăcea, minți el, dar nu pot.

– De ce?

– Sînt prăfuit de pe drum, şi...

– Îți periem hainele.

– Nu am costum.

– Ei! Jumătate dintre bărbați au venit oricum fără costum. Sînt convinsă că putem să găsim o mască pentru tine.

Disperat, el spuse:

– Nu pot să mă arăt printre oameni aşa cum sînt acum.

Ea închise brusc gura. După cîteva secunde de tăcere stînjenită, ea întrebă:

– La ce te referi?

James gemu. Oare nimeni nu-i explicase cum stătea treaba cu bărbații şi femeile? Probabil că nu. Mama ei murise cînd ea avea numai optsprezece ani, şi i se părea greu de imaginat că mătuşa Agatha îşi asumase aşa o sarcină delicată. Se uită la ea. Îl privea întrebătoare.

– Presupun că nu o să-mi dai voie să zic doar că aş vrea să fac o baie într-un lac şi cu asta, basta.

Ea clătină din cap.

– Nici nu credeam, bombăni el.

– Tu nu ai...

– Exact! Nu am.

– Problema, spuse ea fără să-l privească, e că nu ştiu exact ce nu ai făcut.

– O să-ți arăt mai tîrziu, îi promise el. Dumnezeu să mă apere, dacă nu-ți arăt mai tîrziu, o să fiu mort într-o lună.

– O lună întreagă?

O lună? Oare înnebunise? Trebuia să primească dispensă.

– O săptămînă. Cel mult.

– Am înțeles.

– Nu cred, dar o să înțelegi.

Elizabeth tuşi, apoi se înroşi.

– Despre orice ar fi vorba, rosti încet, am impresia că nu e ceva cuviincios.

El îi duse mîna la buze.

– Tu eşti încă virgină, Elizabeth, iar eu sînt foarte frustrat.

– Vai! Eu...

Îi zîmbi stînjenită, apoi continuă:

– Mulțumesc.

– Ți-aş spune că nu e nici o problemă, rosti el apucînd-o de brat, dar ar însemna să te mint cu neruşinare.

– Presupun, adăugă ea cu şiretenie, că ai minți şi dacă ai spune „a fost plăcerea mea".

– Asta ar fi o minciună sfruntată. Imensă.

Ea rîse.

– Dacă nu începi să mă respecți cum trebuie, spuse el, s-ar putea să te trag după mine în lac.

– Sînt sigură că suporți să fii tachinat puțintel.

– Cred că în seara asta am fost tachinat pînă la limita la care poate să meargă corpul meu.

Ea chicoti din nou.

– Îmi pare rău, rosti întretăiat. Nu vreau să rîd de tine, dar...

– Ba vrei.

James încercă să nu rîdă, dar nu reuşi.

– Bine, vreau, dar e doar pentru că...

Se opri din mers şi îi atinse chipul.

– Doar pentru că mă faci să mă simt atît de fericită şi de liberă. Nici nu-mi amintesc cînd m-am simţit ultima dată în stare să rîd pur şi simplu.

– Dar cînd eşti cu familia ta? întrebă el. Ştiu că-i adori pe copii.

– Aşa e, dar chiar şi cînd rîdem, glumim şi ne simţim bine, deasupra mea e întotdeauna un nor care-mi aminteşte constant că totul ar putea să-mi fie luat, că aş rămîne fără ei dacă n-aş putea să-i întreţin.

– N-o să mai fie nevoie să te temi niciodată de asta, spuse el cu tonul unui jurămînt apăsat. Niciodată.

– James, spuse ea cu tristeţe, eşti foarte drăguţ că spui asta, dar nu văd cum ai putea...

– Trebuie să ai încredere în mine în privinţa asta, o întrerupse el. Am cîţiva aşi în mînecă. În plus, credeam că ai spus că norul dispare atunci cînd eşti cu mine.

– Cînd sînt cu tine uit de griji, dar ele nu dispar.

El o mîngîie pe mînă.

– S-ar putea să te surprind, Elizabeth Hotchkiss.

Merseră într-o tăcere plăcută spre conac. Cînd se apropiară, zgomotele de la petrecere se auziră mai tare, muzică, vorbă şi cîte un hohot de rîs.

– Cred că petrecerea e un succes, comentă Elizabeth.

– Lady Danbury n-ar accepta să fie altfel, răspunse James.

Se uită la conacul mare, din piatră, de care se apropiau. Oaspeţii se răspîndiseră pe verandă, iar el ştia că trebuie să dispară imediat.

– Elizabeth, spuse, trebuie să te las acum, dar te caut mîine.

– Nu, te rog, rămîi, spuse ea zîmbindu-i, cu ochii ei albaştri mari şi rugători. N-am dansat niciodată împreună.

– Îţi promit că o să dansăm.

James se uită la cei mai apropiaţi dintre invitaţi. Printre ei nu era nimeni cunoscut, dar trebuia să fie atent.

– Îţi caut o mască, dacă de asta te temi.

– Nu, Elizabeth, nu pot. Trebuie să accepţi asta.

Ea se încruntă.

– Nu văd de ce trebuie să...

– Aşa trebuie. Eu... Au!

Ceva foarte mare se lovi de spatele lui James. Clar, nu erau pe cît de departe de mulţime crezuseră că sînt. Se răsuci ca să-l apostrofeze pe oaspetele neatent şi dădu nas în nas cu Caroline Ravenscroft.

* * *

Elizabeth privi scena nevenindu-i să creadă, îngrozită.

– James? întrebă Caroline făcînd ochii mari de bucurie. Vai, James, cît mă bucur să te văd!

Elizabeth se uită de la unul la celălalt, încercînd să-şi dea seama cum de se cunoşteau. Dacă prietena ei îl ştia pe James, cu siguranţă că îşi dăduse seama că el era administratorul de moşie despre care-i povestise.

– Caroline, răspunse James pe un ton foarte crispat.

Caroline îl îmbrăţişă, dar costumul ei de dovleac îi îngreună treaba.

– Unde ai fost? ceru ea să ştie. Eu şi Blake sîntem foarte supăraţi. Te caută de... Elizabeth?

James îngheţă.

– De unde o cunoşti pe Elizabeth? întrebă încet şi atent.

– Ne-am cunoscut în seara asta, răspunse Caroline făcînd un semn din mînă şi întorcîndu-se spre noua ei prietenă. Elizabeth, te-am căutat toată seara. Unde ai dispărut? Şi de unde-l cunoşti pe James?

– Eu... Eu...

Elizabeth nu reuşea să vorbească, nu putea să spună lucrul care devenea din ce în ce mai evident.

– Cînd ai cunoscut-o pe Elizabeth? întrebă Caroline, întorcîndu-se spre James, cu părul prins în coadă atingîndu-i acestuia umărul. I-am povestit despre tine după-amiază şi a zis că nu te cunoaşte.

– Mi-ai povestit despre el? şopti Elizabeth. Ba nu. N-ai spus nimic despre James. Singurul despre care mi-ai zis a fost...

– James, o întrerupse Caroline. Marchizul de Riverdale.

– Nu, spuse Elizabeth pe un ton tremurat, în timp ce în minte i se aglomerau imagini cu cărţulia mică şi roşie cu titlul „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz". El nu este...

Caroline se răsuci către marchiz.

– James? întrebă, apoi făcu ochii mari, dîndu-şi seama că dezvăluise, fără să vrea, un secret. Vai, nu, îmi pare rău. N-aş fi visat că lucrezi sub acoperire aici, la conacul Danbury. Mi-ai spus că ai terminat cu asta.

– Cu ce? întrebă Elizabeth pe un ton cam ascuţit.

– Nu are legătură cu ministerul, se răsti James.

– Atunci cu ce? întrebă Caroline.

– Marchizul de Riverdale? repetă Elizabeth. Eşti marchiz?

– Elizabeth, spuse James, aproape ignorînd-o pe Caroline. Dă-mi voie să-ţi explic.

Marchiz. James era marchiz, şi probabil că-şi bătuse joc de ea săptămîni la rînd.

– Nemernicule! şuieră ea.

Apoi, folosindu-se de toate lecţiile de box pe care el i le dăduse, plus ceva intuiţie, trase braţul înapoi şi lovi. James se clătină, iar Caroline ţipă, în timp ce Elizabeth se îndepărtă cu paşi apăsaţi.

– Elizabeth! strigă James după ea. Treci imediat înapoi. O să mă asculţi chiar dacă nu vrei!

O prinse de cot.

– Dă-mi drumul! strigă ea.

– Nu, pînă nu mă asculţi.

– Cît trebuie să te fi distrat pe seama mea, rosti ea înecat. Ce distractiv a fost să te prefaci că mă înveţi cum să mă căsătoresc cu un marchiz. Nemernicule. Nemernic blestemat!

El aproape că făcu un pas în spate auzind veninul din glasul ei.

– Elizabeth, nici măcar o dată nu am...

– Ai rîs de mine cu prietenii tăi? Ai rîs de săraca însoţitoare a contesei, care a crezut că ar putea să se mărite cu un marchiz?

– Elizabeth, am avut motive să-mi ascund identitatea. Te grăbeşti să tragi concluzii.

– Nu mă lua de sus, îl repezi ea, încercînd să scape din strînsoarea lui. Să nu mai vorbeşti cu mine niciodată.

– Nu te las să pleci pînă nu mă asculţi.

– Şi te-am lăsat să mă atingi, şopti ea, îngrozită. Te-am lăsat să mă atingi, şi totul n-a fost decît o minciună.

El o prinse şi de braţul celălalt şi o trase la pieptul lui, lipindu-i sînii de el.

– Să nu cumva, şuieră, să mai spui vreodată că a fost o minciună.

– Atunci ce-a fost? Nu mă iubeşti. Nici măcar nu mă respecţi destul încît să-mi spui cine eşti.

– Ştii bine că nu e adevărat.

Ridică privirea şi văzu că oamenii se adunau pe lîngă Caroline, care rămăsese cu gura căscată la cîţiva metri de ei.

– Vino cu mine, îi ordonă, trăgînd-o după colţul conacului. Discutăm în particular.

– Nu merg nicăieri cu tine, spuse, înfigîndu-şi călcîiele în pămînt, deşi nu se putea opune forţei lui. Mă duc acasă şi, dacă mai încerci vreodată să-mi vorbeşti, nu sînt responsabilă de consecinţe.

– Elizabeth, ţi-ai pierdut uzul raţiunii.

Atunci tînăra îşi pierdu controlul. Fie că din cauza vocii lui, fie că din cauza cuvintelor, n-avea să ştie, dar izbucni:

– Să nu-mi spui tu mie ce am pierdut! strigă, lovindu-l cu pumnii în piept. Să nu-ndrăzneşti să-mi spui nimic!

James rămase nemişcat şi o lăsă să-l lovească. Stătea atît de neclintit încît pînă la urmă braţele ei se opriră, fiindcă nu li se opunea rezistenţă. Se retrase, respirînd violent, şi îl privi.

– Te urăsc, rosti încet, apăsat.

El nu răspunse.

– Nici n-ai idee ce ai făcut, şopti ea, clătinînd din cap. Nici nu crezi că ai greşit vreun pic.

– Elizabeth.

James nu visase că ar fi putut să aibă nevoie de atîta forţă ca să rostească un cuvînt simplu.

Ea îi aruncă o privire plină de milă, de parcă şi-ar fi dat seama deodată că el era sub nivelul ei, că n-avea să fie demn de iubirea şi respectul ei.

– Mă duc acasă. Poţi s-o informezi pe lady Danbury că mi-am dat demisia.

– Nu poţi să demisionezi.

– De ce nu?

– Are nevoie de tine. Şi tu ai nevoie...

– De bani? se răsti ea. Asta voiai să spui?

El simţi cum obrajii i se încing şi ştiu că ea îi citea răspunsul în privire.

– Sînt lucruri pe care nu le fac pentru bani, îi spuse ea, şi, dacă tu crezi că o să vin aici ca să lucrez pentru mătuşa ta... Doamne! rosti surprinsă, de parcă tocmai ar fi înţeles ce spunea. E mătuşa ta! Probabil că a ştiut. Cum a putut să-mi facă una ca asta?

– Agatha n-a ştiut ce se întîmpla între noi. Dacă vrei să dai vina pe cineva, nu pe ea trebuie s-o dai.

– Am avut încredere în ea, şopti tînăra. Mi-a fost ca o mamă. De ce a lăsat aşa ceva să se întîmple?

– James? Elizabeth?

Se întoarseră şi dădură cu ochii de un dovleac temător, care îi privea de după colţ şi avea în urmă un pirat cu părul negru, puţin supărat, care dădea din braţe în direcţia cealaltă şi striga:

– Plecaţi! Toţi! Nu-i nimic de văzut aici.

– Nu e momentul, Caroline, rosti James scurt.

– De fapt, răspunse aceasta încet, mă tem că am ajuns exact la momentul potrivit. Poate că am putea să mergem înăuntru? Undeva mai ferit?

Blake Ravenscroft, soţul lui Caroline şi prietenul cel mai bun al lui James, păşi în faţă.

– Are dreptate, James. Deja au început bîrfele. Jumătate dintre invitaţi o să se strecoare spre locul ăsta în cîteva minute.

Caroline aprobă din cap.

– Mă tem că o să urmeze un scandal teribil.

– Sînt sigură că deja a început, răspunse Elizabeth. Nu mă interesează, oricum. N-o să-i mai văd niciodată pe oamenii ăştia.

James simți cum unghiile i se înfig în palme. Începea să se sature de încăpățînarea ei. Nici măcar o clipă nu-i dăduse ocazia să-i povestească motivele sale. Ce prostie spusese despre încrederea în el? Dacă ar fi avut cu adevărat încredere în el, l-ar fi lăsat să-i spună ceva.

– O să-i vezi din nou, rosti pe un ton amenințător.

– Cînd anume? îl provocă ea. Nu sînt ca voi, așa cum foarte bine ai subliniat, chiar dacă indirect.

– Nu, spuse el încet. Tu eşti mult mai bună.

Ea tresări şi tăcu. Gura îi tremură şi, cu voce întretăiată, spuse:

– Nu. Nu poți să-mi faci asta. Eşti de neiertat şi nu-ți dau voie să foloseşti cuvinte frumoase ca să scapi.

James strînse din dinți şi făcu un pas spre ea, fără să-i pese că Blake şi Caroline îi priveau cu ochii mari.

– Îți dau o zi să uiți de supărare, Elizabeth. Ai un timp la dispoziție pînă mîine, la ora asta.

– Şi după aceea ce se întîmplă?

El îi aruncă o privire aprinsă, intimidînd-o intenționat cu trupul său mare.

– Şi după aceea o să te măriți cu mine.

Capitolul 18

Elizabeth îl lovi din nou, de această dată luîndu-l în aşa măsură prin surprindere încît el căzu la pămînt.

– Ce lucru oribil! strigă ea.

– Elizabeth, rosti Caroline, apucînd-o de încheietură şi trăgînd-o deoparte. Cred că tocmai te-a cerut de soție. Ăsta e un lucru frumos. E frumos, mai spuse, întorcîndu-se spre soțul ei, care se uita la James şi încerca să nu rîdă. Nu e frumos?

– Nu vorbeşte serios, se răsti Elizabeth. Spune asta numai fiindcă se simte vinovat. Ştie că a greşit şi...

– Stai puțin, rosti Blake. Credeam că ai spus că nu ştie că a greşit.

– Nu ştia. Nu ştie. Nu ştiu!

Elizabeth se răsuci şi îi aruncă o privire bănuitoare domnului chipeş şi brunet.

– Tu nici nu erai acolo. De unde ştii ce-am spus? Ai tras cumva cu urechea?

Blake, care lucrase şi el cu James la minister, ridică pur şi simplu din umeri.

– Mă tem că e în natura mea.

– Ei bine, e un obicei dezgustător. Eu...

Se opri brusc, făcînd un gest de nerăbdare spre el.

– Şi tu cine eşti?

– Blake Ravenscroft, rosti el, făcînd apoi o plecăciune politicoasă.

– Soțul meu, adăugă Caroline.

– Da, cel care e prieten cu el, – Elizabeth arătă cu mîna spre James, care stătea pe pămînt, ținîndu-se de nas, de ani de zile. Mă scuzi, dar legătura asta nu te prea recomandă ca fiind o persoană deosebită.

Blake nu făcu decît să zîmbească. Elizabeth clătină din cap, simțindu-se ciudat de nesigură. Lumea se dărîma în jurul ei cu o viteză amețitoare, toată lumea vorbea în același timp şi singurul lucru care avea sens era supărarea pe James. Întinse arătătorul spre el, încă uitîndu-se urît la Blake.

– E aristocrat. Un blestemat de marchiz.

– Şi asta e rău? întrebă Blake, ridicînd din sprîncene.

– Ar fi trebuit să-mi spună!

– James, spuse Caroline, îngenunchind lîngă el, atît cît îi permitea costumul. Sîngerezi?

Să sîngereze? Elizabeth nu putea să sufere că îi păsa, dar nu putu să nu tresară şi se întoarse imediat spre James. Nu putea să-l ierte pentru ce făcuse şi nu voia să-l mai vadă niciodată, dar nici nu voia să ştie că suferă.

– Nu sîngerez, spuse el cu obidă.

Caroline se uită la soțul ei şi rosti:

– L-a lovit de două ori.

– De două ori? întrebă Blake zîmbind larg. Serios?

– Nu e amuzant, spuse Caroline.

Blake se uită în jos, spre James.

– Ai lăsat-o să dea în tine de două ori.

– Ei bine, doar eu am învățat-o să lovească.

– Asta, amice, dovedeşte cît de lipsit de intuiție ai fost.

James se uită urît la el.

– Încercam s-o învăț să se apere.

– De cine? De tine?

– Nu! De... Pentru Dumnezeu, ce contează? Eu...

James ridică privirea şi o văzu pe Elizabeth cum se îndepărta încet, aşa că se ridică imediat.

– Nu pleci nicăieri, se răsti, apucînd-o de cordonul rochiei.

– Dă-mi drumul! Au, James! strigă ea, zbătîndu-se ca peştele pe uscat şi încercînd să se răsucească şi să se uite urît la el. Dă-mi drumul!

– Nici într-un milion de ani.

Elizabeth se uită rugător la Caroline. Sigur că o femeie i-ar fi înțeles oful.

– Te rog, spune-i să-mi dea drumul.

Caroline se uită de la James la Blake şi înapoi la ea. Nu ştia dacă să-i fie loială prietenului ei vechi sau să i se facă milă de Elizabeth, aşa că spuse cu nesiguranță:

– Nu ştiu ce se petrece. Ştiu doar că nu ți-a spus cine e.

– Şi nu ajunge?

– Ei bine, trase Caroline de timp, James le spune foarte rar celorlalți cine este.

– Poftim? rosti Elizabeth pe un ton ascuțit, răsucindu-se ca să-l lovească pe James în umărul lui de aristocrat. Ai mai făcut asta? Dezgustătorule, amoralule...

– Destul! strigă James.

Şase capete costumate apărură de după colț.

– Chiar cred că trebuie să intrăm în casă, rosti Caroline pe un ton pierdut.

– Doar dacă nu vă place publicul, adăugă Blake.

– Vreau să plec acasă, afirmă Elizabeth, deşi nimeni n-o asculta.

Nu ştia de ce se mira, fiindcă oricum nimeni n-o ascultase întreaga seară. James făcu scurt semn din cap către Blake şi Caroline, apoi făcu semn cu capul spre conac.

Strînse cordonul rochiei lui Elizabeth şi, cînd începu să meargă spre casă, ea n-avu de ales şi trebui să-l urmeze.

Cîteva momente mai tîrziu ajunseră în bibliotecă. Viaţa era plină de ironii necioplite. „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz" era sigur pe raftul unde-o lăsase.

Elizabeth se abţinu să nu izbucnească într-un rîs lipsit de noimă. Doamna Seeton avea dreptate. Chiar era cîte un marchiz la fiecare colţ. Nobili peste tot, aşteptînd să umilească femei naive ca ea.

Asta făcuse James. De fiecare dată cînd o învăţase cîte ceva despre cum să găsească un soţ, un marchiz, fir-ar el să fie, o umilise. De fiecare dată cînd încercase să o înveţe cum să zîmbească sau cum să flirteze, fusese umilită. Cînd o sărutase prefăcîndu-se că nu era decît un simplu administrator de avere, o acoperise cu minciuni.

Dacă n-ar fi ţinut-o el de cordon, probabil că ar fi apucat cartea aia blestemată şi ar fi aruncat-o pe fereastră, apoi l-ar fi împins şi pe James după ea.

Simţi că e privită, privită atent, şi ridică ochii spre el, doar că să-l vadă uitîndu-se spre cartea doamnei Seeton.

– Să nu spui nimic, şopti, conştientă de prezenţa celor doi Ravenscroft. Te implor să nu mă pui într-o situaţie atît de stînjenitoare.

James dădu scurt din cap, iar ea simţi cum tot trupul i se destinde, uşurat. Nu-l cunoştea pe Blake, abia dacă o ştia pe Caroline, şi nu ar fi suportat ca ei să afle că fusese în situaţia jalnică să caute ajutor într-o carte.

Blake închise uşa bibliotecii în urma lui, apoi îi privi pe cei dinăuntru fără expresie.

– Ei bine, rosti, uitîndu-se de la James la Elizabeth, vreţi să plecăm?

– Da, răspunse James pe un ton apăsat.

– Nu! aproape că strigă Elizabeth.

– Cred că ar fi bine să mergem, îi spuse Blake soţiei sale.

– Elizabeth vrea să rămînem, răspunse Caroline, şi nu putem s-o lăsăm singură aici, cu el.

– Nu se cade, adăugă repede Elizabeth.

Nu voia să fie singură cu James. Dacă rămîneau numai ei doi, avea s-o convingă, şi ea ar fi uitat ce era bine şi ce era adevărat. Îl ştia în stare şi nu putea să sufere asta.

– Cred că am renunţat de mult la buna cuviinţă, rosti el.

Caroline se sprijini de marginea unei mese.

– Vai de mine.

Blake îi aruncă o privire amuzată.

– De cînd eşti tu aşa preocupată de buna cuviinţă?

– De cînd... Mai bine taci! Nu vrei să se căsătorească? adăugă încet.

– Acum cinci minute nici nu ştiam că domnişoara există.

– Nu mă mărit cu el, declară Elizabeth, încercînd să nu bage în seamă faptul că vocea îi era spartă. Şi mi-ar plăcea dacă voi doi nu aţi vorbi de parcă eu n-aş fi de faţă.

Caroline se uită în podea.

– Scuze, spuse încet. Nici eu nu pot să sufăr cînd oamenii fac asta cu mine.

– Vreau să merg acasă, rosti din nou Elizabeth.

– Ştiu, draga mea, murmură Caroline, dar trebuie să rezolvăm situaţia asta, şi...

Cineva începu să bată la uşă.

– Pleacă! strigă Blake.

– O să te simţi mai bine de dimineaţă dacă ne lămurim acum, continuă Caroline. Îţi promit că...

– Linişte!

Vocea lui James zgudui cu atîta forţă încăperea, încît Elizabeth se aşeză. Din păcate, el încă îi ţinea cordonul, aşa că ea se trezi sufocată.

– James, rosti întretăiat. Dă-mi drumul.

El eliberă cordonul, deşi mai mult din dorinţa de-a avea braţele libere ca să gesticuleze decît din alt motiv.

– Pentru Dumnezeu, tună el, cum să gîndesc cu atîta gălăgie? Nu putem să vorbim despre un singur lucru? Numai unul, ca să pot şi eu să înţeleg ceva?

– De fapt, interveni Caroline, probabil cam lipsit de înţelepciune, dacă vrei să vorbim la obiect, conversaţia era despre acelaşi lucru, dar toată lumea a zis cîte ceva în acelaşi timp...

Soţul ei o trase mai aproape, cu destulă autoritate încît s-o facă să scoată un sunet de uimire, după care să tacă.

– Am nevoie să-i vorbesc lui Elizabeth, spuse James. Singuri.

Elizabeth răspunse repede şi cu un ton sigur:

– Nu.

Blake începu să se îndrepte spre uşă, trăgînd-o pe Caroline după sine.

– E momentul să plecăm, draga mea.

– Nu putem s-o lăsăm singură aici, dacă nu vrea, protestă aceasta. Nu e drept şi nu pot, cu conştiinţa împăcată, să...

– N-o să-i facă nici un rău, o întrerupse Blake.

Caroline îşi prinse un picior de piciorul unei mese.

– N-o las aici, rosti apăsat.

Elizabeth îi spuse pe tăcute „mulţumesc", din cealaltă parte a camerei.

– Blake, spuse James, uitîndu-se la Caroline, care apucase cu braţele portocalii de dovleac spătarul unui scaun.

Blake ridică din umeri.

– O să afli curînd, James, că uneori pur şi simplu nu poţi să o convingi pe soţia ta.

– Poate să afle cu altă soţie, spuse Elizabeth, fiindcă eu nu mă mărit cu el.

– Bine! explodă James, dînd din mînă furios spre Blake şi Caroline. Rămîneţi şi ascultaţi. Oricum probabil că aţi fi tras cu urechea la uşă. Cît despre tine, spuse răsucindu-se către Elizabeth, tu o să mă asculţi şi o să te măriţi cu mine.

– Vezi? îi şopti Caroline lui Blake. Ştiam eu că o să ne lase să rămînem.

James se răsuci încet, atît de încordat încît îi tremura bărbia.

– Ravenscroft, îi spuse lui Blake pe un ton periculos de controlat. Ţie nu-ţi vine cîteodată s-o strîngi de gît?

– Ba tot timpul, rosti vesel Blake, dar de cele mai multe ori mă bucur că s-a măritat cu mine şi nu cu tine.

– Poftim? strigă Elizabeth. A cerut-o de soţie?

Se uită de cîteva ori de la unul la celălalt, şi pînă la urmă îşi fixă privirea pe Caroline.

– Te-a cerut de soţie?

– Da, răspunse Caroline dînd din umeri, dar nu vorbea serios.

Elizabeth se uită la James.

– Obişnuieşti să faci cereri nesincere în căsătorie?

James se uită şi mai urît la Caroline.

– Nu mă ajuţi deloc.

Caroline se uită speriată la soţul ei.

– Nu-mi cere mie ajutorul, spuse acesta.

– M-ar fi luat de soţie dacă acceptam, explică ea oftînd, dar m-a cerut numai ca să-l convingă pe Blake să se însoare cu mine. A fost foarte frumos din partea lui. O să fie un soţ minunat, Elizabeth. Îţi promit.

Elizabeth se uită la toţi trei nevenindu-i să creadă. Era obositor să-i asculte vorbindu-şi.

– Te-am zăpăcit, nu-i aşa? întrebă Caroline.

Elizabeth nu reuşi să spună nimic.

– E o poveste remarcabilă, spuse Blake ridicînd din umeri. Aş scrie o carte despre ea, dar nu m-ar crede nimeni.

– Zici? întrebă Caroline cu privirea luminată de plăcere. Cum i-ai spune?

– Nu ştiu sigur, rosti Blake, scărpinîndu-şi bărbia. Poate ceva despre cum să prinzi o moştenitoare.

James se apropie furios de Blake.

– De ce nu „Cum să-ţi înnebuneşti prietenii de tot"?

Elizabeth clătină din cap.

– Sînteţi nebuni cu toţii. Sînt convinsă.

Blake ridică din umeri.

– Şi eu sînt convins de cele mai multe ori de acelaşi lucru.

– Pot să vorbesc puţin cu Elizabeth, vă rog? se răsti James.

– Scuze, spuse Blake pe un ton special ales ca să-l irite. Uitasem de ce sîntem cu toţii aici.

James îşi trecu mîna stîngă prin păr şi trase. I se părea că numai aşa poate să nu-l lovească pe Blake.

– Încep să înţeleg, rosti apăsat, de ce trebuie să curtezi în intimitate.

Blake ridică o sprînceană.

– Adică?

– Adică aţi stricat totul.

– De ce? se opuse Elizabeth. Fiindcă ţi-au dat în vileag identitatea?

– Voiam să-ţi spun totul mîine.

– Nu te cred.

– Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu! strigă James. Ăsta e adevărul.

– Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse şi Caroline, dar n-ar trebui să-ţi pese dacă te crede? Doar ai cerut-o de soţie.

James începu să tremure, dorindu-şi cu disperare să strîngă pe cineva de gît, dar neştiind sigur cu cine să înceapă. Blake îl privea batjocoritor, Caroline era cea mai băgăreaţă femeie din lume, iar Elizabeth...

Elizabeth. Da, pe ea voia s-o omoare, fiindcă numai cînd îi rostea numele în gînd îi creştea temperatura, şi nu din cauza pasiunii.

Era furios pînă la os, cu dinţii strînşi şi muşchii încordaţi, iar cei trei oameni care erau cu el nu înţelegeau, era clar, că se jucau cu focul de fiecare dată cînd făceau cîte o glumă proastă cu el.

– Acum o să vorbesc eu, spuse încet şi pe un ton egal, şi oricine mă întrerupe, zboară afară pe fereastră. E clar?

Nimeni nu spuse nimic.

– E clar?

– Credeam că vrei să tăcem, răspunse Blake.

Cuvintele soţului ei fură de ajuns pentru ca doamna Ravenscroft să deschidă gura:

– Crezi că-şi dă seama că fereastra nu e deschisă?

Elizabeth îşi duse mîna la gură, iar James se uită urît la ea. Dumnezeu s-o apere dacă pufnea în rîs. Trase aer în piept şi se uită în ochii ei albaştri.

– Nu ţi-am spus cine sînt fiindcă am fost chemat aici ca să investighez un caz de şantaj.

– Cineva o şantajează pe mătuşa ta? rosti Caroline cu răsuflarea tăiată.

– Dumnezeule! exclamă Blake. Cretinul probabil că vrea să moară, adăugă, uitîndu-se la Elizabeth. Eu, unul, sînt terifiat de dragonul ăla bătrîn.

James se uită la cei doi soţi, apoi se uită spre fereastră, apoi înapoi la Elizabeth.

– N-ar fi fost prudent să te informez de scopul sosirii mele aici, la conacul Danbury, fiindcă tu erai principalul suspect.

– Ai suspectat-o pe Elizabeth? îl întrerupse Caroline. Ți-ai pierdut mințile?

– Da, afirmă Elizabeth. Aşa este. E nebun.

James respiră adînc, încercînd să se liniştească. Era cam la un pas de combustia spontană.

– Am renunțat repede la ipoteza aceea, rosti apăsat.

– Atunci trebuia să-mi spui cine eşti. Înainte să...

Se opri şi se uită atent în jos, spre podea.

– Înainte să ce? întrebă Caroline.

– Fereastra, draga mea, spuse Blake, bătîndu-şi soția prieteneşte pe mînă. Nu uita de fereastră.

Ea dădu din cap aprobator şi se întoarse din nou spre James şi Elizabeth, aşteptînd. James o ignoră, cu totul absorbit de Elizabeth. Stătea pe un scaun, cu spatele drept, şi părea atît de crispată încît şi o mîngîiere ar fi făcut-o să se spargă în mii de cioburi. Încercă să-şi amintească de ea cu cîteva ore înainte, cuprinsă de pasiune şi plăcere. Spre oroarea lui, nu reuşi.

– Nu ți-am spus atunci cine sînt, continuă, fiindcă simțeam că am o datorie față de mătuşa mea. Ea mi-a fost...

Căută cuvintele care să explice profunzimea devotamentului său față de bătrîna contesă, dar îşi aminti că Elizabeth îi cunoştea trecutul. De fapt, era sigura căreia îi spusese toată povestea copilăriei sale. Nici Blake nu ştia tot.

– A fost foarte importantă pentru mine în toți anii ăştia, spuse pînă la urmă. Nu am putut...

– Nu-i nevoie să-mi explici de ce o iubeşti pe lady Danbury, spuse Elizabeth încet, fără să ridice privirea spre el.

– Mulțumesc, rosti el, apoi îşi drese glasul. Nu ştiam, încă nu ştiu, cine o şantajează. Mai mult, nu am cum să aflu dacă acest individ este sau nu periculos. N-am văzut nici un motiv pentru care să te amestec mai mult în afacerea asta.

Elizabeth ridică deodată capul, iar expresia din ochii ei îi frînse inima.

– Ştii că n-aş face niciodată nimic care s-o rănească pe lady Danbury.

– Sigur că nu. Devotamentul tău față de ea e clar, dar rămîne adevărat că nu ai experiență cu astfel de lucruri, şi...

– Şi tu ai? întrebă ea pe un ton sarcastic, dar nu răutăcios.

– Elizabeth, mi-am petrecut mare parte din ultimii zece ani în serviciul Departamentului de Apărare.

– Pistolul, şopti ea. Felul în care l-ai atacat pe Fellport. Ştiam eu că era ceva acolo.

James blestemă încet.

– Altercația mea cu Fellport n-a avut nimic de-a face cu asta. Pentru Dumnezeu, Elizabeth, omul te atacase.

– Da, răspunse ea, însă tu mi-ai părut mult prea obişnuit cu violența. A fost prea simplu pentru tine. Felul în care ai scos pistolul... Aveai mult prea multă experiență cu el.

James se aplecă, privind-o în ochi.

– Ce am simțit în momentul acela a fost prea familiar. Eram furios, Elizabeth, pur şi simplu furios, şi n-am simțit niciodată o furie mai pură sau mai primitivă decît atunci.

– N-ai mai simțit asta niciodată?

El clătină încet din cap.

– Nu aşa. Fellport a îndrăznit să atace pe cineva al meu. E norocos că l-am lăsat să trăiască.

– Eu nu sînt a ta, şopti ea, dar tonul îi era nesigur.

– Nu eşti?

Din cealaltă parte a camerei, Caroline oftă.

– James, spuse Elizabeth, nu pot să te iert. Pur şi simplu nu pot.

– Pentru ce naiba nu poți să mă ierți? se răsti el. Pentru că nu ți-am spus că am un blestemat de titlu? Parcă ai spus că nu vrei neapărat un marchiz.

Ea tresări cînd îl văzu atît de furios şi şopti:

– Ce vrei să spui?

– Nu mai ştii? Eram chiar în camera asta, tu țineai cartea şi...

– Nu spune nimic despre carte, rosti ea încet, furioasă la rîndul ei. Să nu spui niciodată despre ea.

– De ce nu? o tachină el, răutăcios de supărare. Nu vrei să-ți aminteşti cît de departe ajunseseşi din disperare? Cît de neputincioasă şi de lacomă erai?

– James! exclamă Caroline. Opreşte-te!

Dar el se simțea prea rănit şi ajunsese prea departe.

– Nu eşti mai bună decît mine, Elizabeth Hotchkiss. Ții predici despre onestitate, dar aveai de gînd să prinzi în capcană un prost naiv, ca să te măriți cu el.

– Ba nu! Nu m-aş fi măritat cu un bărbat care să nu-mi cunoască situația. Ştii asta.

– Chiar aşa? Nu cred că mi-ai spus nimic despre astfel de principii nobile. De fapt, îmi amintesc chiar că ți-ai exersat abilitățile pe mine.

– Tu mi-ai cerut să fac asta!

– James Siddons, administratorul de moşie, era destul de bun ca să fie ademenit, şuieră el, dar nu destul de bun ca să te căsătoreşti cu el. Nu-i aşa?

– L-am iubit pe James Siddons! izbucni ea.

După aceea, îngrozită de ce spusese, sări în picioare şi se repezi spre uşă, dar James fu mai rapid. O împiedică să treacă şi şopti:

– M-ai iubit?

– L-am iubit pe el, strigă ea. Pe tine nici nu te cunosc.

– Sînt acelaşi bărbat.

– Ba nu eşti. Cel pe care l-am cunoscut eu a fost o minciună. El n-ar fi fost atît de răutăcios cu o femeie cum ai fost tu cu mine, şi cu toate astea...

Vocea i se frînse şi un rîs îngrozit îi scăpă de pe buze.

– Şi cu toate astea, chiar aşa a făcut şi el! Nu?

– Pentru Dumnezeu, Elizabeth, ce naiba am făcut atît de rău şi de necuviincios?

Muşchii gîtului îi zvîcneau de indignare, şi avu nevoie de tot controlul de care era în stare ca să n-o apuce de umeri şi s-o scuture pînă cînd o făcea să înțeleagă. Furia şi durerea îi erau atît de mari, atît de aproape de suprafață, încît se temea că pînă şi o frîntură de emoție avea să rupă zăgazul. Pînă la urmă, dînd dovadă de un autocontrol de care nu se credea în stare, rosti doar:

– Explică-te.

Ea rămase nemişcată un moment, apoi, bătînd din picior, se repezi în cealaltă parte a camerei şi luă „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz", care stătea cuminte pe raftul ei.

– Îți aminteşti de asta? țipă, scuturînd cartea mică şi roşie în aer. Îți aminteşti?

– Cred că mi-ai cerut să nu menționez volumul ăsta de față cu familia Ravenscroft.

– Nu mai contează. M-ai umilit atît de mult în ochii lor, încît n-am decît să termin eu treaba.

Caroline îi puse mîna pe braț lui Elizabeth.

– Eu cred că eşti foarte curajoasă, rosti încet. Te rog să nu crezi că ai fost umilită vreun pic.

– Nu crezi că am fost? se răsti Elizabeth pe un ton înecat. Ei bine, atunci uită-te aici!

Aruncă volumul în brațele lui Caroline. Cartea era cu fața în jos, aşa că aceasta murmură nedumerită, apoi o răsuci şi citi titlul. Un sunet alarmat îi scăpă de pe buze.

– Ce e, dragă?

Tăcută, ea îi întinse cartea. El o privi, o răsuci în mînă de cîteva ori, apoi amîndoi se uitară la James.

– Nu sînt sigură ce s-a întîmplat, spuse Caroline cu grijă, dar îmi trec prin minte tot felul de scenarii de groază.

– M-a găsit citind asta, spuse Elizabeth. Ştiu că e o carte ridicolă, dar trebuia să mă mărit şi nu aveam cui să-i cer sfatul. Cînd m-a găsit, mi-a fost teamă că o să mă ia peste picior, dar el n-a făcut asta.

Se opri ca să-şi tragă sufletul şi îşi şterse repede o lacrimă.

– A fost foarte blînd, apoi... Apoi s-a oferit să mă învețe. Era de acord că n-am să mă mărit cu un marchiz...

– N-am spus niciodată asta! rosti James aprins. Tu ai spus-o. Nu eu.

– S-a oferit să mă ajute să interpretez cartea în aşa fel încît...

– M-am oferit să ard cartea, dacă-ți aminteşti. Ți-am spus că e plină de prostii.

Se uită urît la ea, apoi, fiindcă asta nu păru s-o sperie, se uită urît la Blake şi la Caroline. Nici această privire nu avu efectul scontat, aşa că se întoarse spre Elizabeth şi strigă:

– Pentru Dumnezeu, femeie, în cartea aia există o singură regulă demnă de urmat.

– Care anume? întrebă ea cu dispreț.

– Ca tu să te măriți cu un blestemat de marchiz!

Elizabeth tăcu un moment, privindu-l cu ochii ei albaştri, apoi, cu un gest care lui îi spintecă inima, se întoarse cu spatele.

– A spus că o să mă ajute să fac rost de un soț, le povesti celor doi, dar nu mi-a spus niciodată cine este. Nu mi-a spus că e un blestemat de marchiz.

Nimeni nu-i răspunse, aşa că ea oftă cu obidă şi spuse:

– Acum ştiți toată povestea despre cum a rîs de mine şi de situația mea nefericită.

James traversă camera într-o clipă.

– Nu am rîs niciodată de tine, Elizabeth, spuse privind-o aprins. Trebuie să mă crezi. N-am vrut niciodată să te rănesc.

– Dar ai făcut-o, răspunse ea.

– Atunci mărită-te cu mine. Lasă-mă să-mi petrec tot restul vieții încercînd să-mi răscumpăr greşeala.

O lacrimă mare se scurse din colțul ochiului ei.

– Nu vrei tu să te însori cu mine.

– Te-am cerut de mai multe ori, răspunse el nerăbdător. Ce altă dovadă îți mai trebuie?

– Nu pot să am şi eu mîndria mea? Sau e asta o emoție rezervată pentru elite?

– Sînt un om atît de rău? întrebă el puțin nedumerit. Nu ți-am spus cine sînt. Îmi pare rău. Te rog să mă ierți că m-am bucurat, nu, că am fost fericit că te-ai îndrăgostit de mine, nu de titlul meu, de banii mei, de toate celelalte. De mine.

Ea scoase un sunet înecat.

– A fost un test?

– Nu! strigă el. Sigur că nu. Ți-am spus că aveam motive importante ca să-mi ascund identitatea, dar...

Se strădui să spună ce era în inima lui.

– Dar tot mi-a plăcut. Nici nu ştii, Elizabeth. Nu ştii cum e.

– Nu, răspunse ea încet. Nu ştiu.

– Nu mă pedepsi.

Vocea îi era încărcată de emoție, iar Elizabeth îi simți cuvintele pînă-n suflet. Trebuia să plece, să scape, înainte ca el s-o mai mintă. Îşi trase mîinile din mîinile lui şi se grăbi spre uşă.

– Trebuie să plec, spuse panicată. Nu pot să fiu cu tine acum.

– Unde te duci? întrebă James, urmînd-o încet.

– Acasă.

El ridică un braţ, ca s-o împiedice să plece.

– Nu te las să mergi singură acasă. E întuneric şi pe stradă umblă tot felul de petrecăreţi beţi.

– Dar...

– Nu-mi pasă dacă mă urăşti, rosti el pe un ton ce nu admitea replică, dar nu-ţi dau voie să pleci singură din camera asta.

Ea se uită rugător spre Blake.

– Atunci poţi să mă însoţeşti tu. Vrei? Te rog?

Blake se ridică şi îi aruncă o privire lui James, apoi dădu din cap aprobator.

– Aş fi onorat.

– Ai grijă de ea, spuse James răguşit.

Blake aprobă din nou din cap.

– Ştii că o să am.

O luă de braţ pe Elizabeth şi o însoţi afară. James îi privi plecînd, apoi se sprijini de perete, tremurînd din cauza emoţiilor pe care le ţinuse ascunse toată seara: furia, durerea, exasperarea, chiar şi frustrarea fiindcă el se abţinuse în pădure, cu Elizabeth.

Toate se agitau în el, îl rodeau, îi tăiau răsuflarea. Auzi un zgomot şi ridică privirea. Uitase cu totul de Caroline, care era încă acolo.

– James, oftă ea. Cum ai putut?

– Lasă-mă, Caroline, o repezi el. Taci.

Apoi ieşi, repezindu-se prin mulţimea de pe coridoare. La el în căsuţă era o sticlă de whisky care promitea să-i fie cel mai bun prieten.

Capitolul 19

Lui Elizabeth nu-i luă mult să vadă că Blake Ravenscroft era, în ciuda prieteniei cu James, un bărbat foarte înţelept. Pe drumul spre casă el nu încercă să vorbească, nu-i puse întrebări indiscrete, ci doar o bătu prieteneşte pe mînă şi-i spuse:

– Dacă ai nevoie de cineva, sînt sigur că soţia mea, Caroline, o să te asculte cu plăcere.

Era nevoie să fii inteligent ca să ştii cînd să taci. Merseră în tăcere spre casă, şi doar vocea lui Elizabeth se auzea din cînd în cînd, dînd indicaţii legate de direcţia în care era casa ei. Cînd se apropiară, însă, tînăra rămase surprinsă la vederea luminilor ce răzbăteau prin ferestre.

– Cerule, murmură, cred că au aprins toate lumînările din casă.

Atunci, bineînţeles, ca întotdeauna, începu să calculeze cît îi costau toate fitilurile şi să se roage ca fraţii ei să nu fi folosit lumînările din ceară scumpă, cele pentru oaspeţi. Blake îşi luă privirea de la drum ca să se uite la ea.

– S-a întîmplat ceva?

– Sper că nu. Nu-mi imaginez...

Şareta se opri, iar Elizabeth sări jos fără să mai aştepte ajutor din partea lui Blake. Nu exista nici un motiv, din cîte ştia ea, pentru care casa lor să fie atît de luminată şi plină de activitate. Nici unul. Dinăuntru se auzea destul zgomot

cît să trezească morții, și, cu toate că părea genul de zgomot fericit, Elizabeth simți cum o cuprinde spaima.

Se repezi înăuntru şi merse pînă în sufragerie pe urma țipetelor fericite. Susan, Jane şi Lucas se țineau de mîini şi se învîrteau, rîzînd şi cîntînd cu toată gura.

Elizabeth rămase pe loc, uluită. Nu-i văzuse niciodată pe frații ei purtîndu-se astfel. Îi plăcea să creadă că reuşise să nu lase pe umerii lor prea multe griji în ultimii cinci ani şi că ei avuseseră copilării liniştite şi rezonabil de fericite, dar nu-i văzuse niciodată atît de pierduți în propria bucurie.

Simți cum Blake se opreşte lîngă ea şi îi şopteşte:

– Ştii cumva ce s-a întîmplat?

Ea nu putu să-i răspundă. După alte cîteva secunde, Susan o văzu pe sora ei stînd în prag şi privindu-i cu ochii mari, opri dansul şi îi făcu pe Jane şi pe Lucas să se lovească unul de altul rîzînd, cu membrele lor subțiri amestecîndu-se.

– Elizabeth, exclamă Susan. Ai venit!

Aceasta dădu încet din cap.

– Ce se petrece? Nu mă aşteptam să vă găsesc treji.

– Vai, Elizabeth! strigă Jane. S-a întîmplat cel mai minunat lucru. N-o să-ți vină să crezi.

– Foarte frumos, răspunse sora ei mai mare, încă prea epuizată emoțional ca să poată să se bucure, deşi încercă.

Nu ştia ce se întîmplase care să-i bucure într-atît pe frații ei, dar le era datoare ca măcar să încerce să participe la fericirea lor şi să-şi ascundă durerea. Susan se grăbi lîngă ea, cu o bucată de hîrtie în mînă, luată de pe o măsuță de scris.

– Uite ce-a venit astăzi, cît ai fost tu plecată. A adus-o un mesager.

– Un mesager în livrea, adăugă Jane. Era foarte chipeş.

– Era un servitor, îi spuse Lucas.

– Asta nu înseamnă că nu era chipeş, răspunse ea.

Elizabeth simți cum zîmbeşte. Certurile celor doi copii o făceau să se simtă minunat de normală, nu cum se simțise în restul acelei seri blestemate. Luă hîrtia din mîinile lui Susan şi citi. Mîinile începură să-i tremure.

– Nu-i grozav? întrebă Susan cu ochii plini de uimire şi fericire. Cine-ar fi crezut?

Elizabeth nu spuse nimic, încercînd să se opună valului de greață care amenința să-i urce din stomac.

– Cine crezi că e? întrebă Jane. Probabil că e minunat. Cea mai bună şi mai drăguță persoană din lume.

– Îmi dai voie? întrebă Blake.

Tăcută, ea îi întinse biletul. Cînd ridică privirea, îi văzu pe Susan, Jane şi Lucas uitîndu-se la ea nedumeriți.

– Nu te bucuri? şopti Jane.

Blake îi înapoie biletul, iar ea se uită din nou la el, de parcă, dacă l-ar fi citit din nou, mesajul s-ar fi schimbat.

„Sir Lucas Hotchkiss,
Domnişoară Hotchkiss,
Domnişoară Susan Hotchkiss,
Domnişoară Jane Hotchkiss,

Mă bucur să vă informez că familia dumneavoastră a primit, anonim, suma de 5000 de lire. Binefăcătorul dumneavoastră a aranjat ca Sir Lucas să meargă la Eton, unde este aşteptat la începutul trimestrului viitor.

Al dumneavoastră sincer,
Geo. Shillingworth
Shillingworth şi fii, avocați"

Era din partea lui James. De la el trebuia să fie. Se răsuci spre Blake, neputînd să-şi ascundă supărarea din privire.

– A vrut doar să vă ajute, rosti acesta încet.

– E o insultă, abia dacă reuşi ea să spună. Cum aş putea să accept aşa ceva? Cum aş putea să...

El îi atinse braţul.

– Eşti foarte obosită. Poate că, dacă te mai gîndeşti de dimineaţă...

– Sigur că sînt obosită! Eu...

Elizabeth îi văzu pe fraţii ei, şocaţi cu toţii, şi îşi acoperi gura cu mîna, îngrozită de ieşirea sa. Trei perechi de ochi albaştri se uitau de la ea la domnul Ravenscroft, pe care nici nu-l cunoşteau, şi... Domnul Ravenscroft. Ar fi trebuit să li-l prezinte. Erau destul de supăraţi de reacţia ei. Puteau măcar să afle cine le intrase în casă.

– Susan, Jane, Lucas, spuse ea încercînd să păstreze un ton egal, dînsul este domnul Ravenscroft. E un prieten de-al...

Înghiţi în sec. Aproape că spusese „domnului Siddons", dar acela nici măcar nu era numele lui.

– E un prieten de-al lui lady Danbury şi a fost suficient de amabil încît să mă conducă acasă, încheie ea.

Fraţii ei îl salutară, iar Elizabeth se răsuci spre Blake şi-i spuse:

– Domnule Ravenscroft, ei sînt...

Se opri şi-i aruncă o privire bănuitoare:

– Doar domnul, da? Nu ascunzi şi tu vreun titlu?

Blake clătină din cap, zîmbind puţin.

– Sînt numai domnul, mă tem, deşi, trebuie să mărturisesc, tata e viconte.

Elizabeth voia să zîmbească, ştiind că el încercase să-i amuze, dar nu reuşi. În loc de asta, se întoarse spre fraţii ei şi, cu inima grea, spuse:

– Nu putem să acceptăm banii.

– Dar...

– Nu putem.

Elizabeth nici măcar nu-şi dăduse seama care dintre fraţii ei rostise protestul.

– Sînt prea mulţi bani şi nu putem să acceptăm un astfel de gest caritabil.

Jane nu păru de acord.

– Nu crezi că persoana care ne-a dat banii voia să-i luăm?

Elizabeth înghiţi în sec. Cine ştie ce intenţionase James? Oare era şi acest gest parte dintr-un plan grandios ca să-şi bată joc de ea? După ce făcuse deja, cine mai ştia cum îi funcţiona lui mintea.

– Sînt sigură că voia să-i luăm, rosti cu grijă, altfel n-ar fi scris numele noastre în scrisoare, dar asta nu contează. Nu putem să acceptăm aşa o sumă de la un străin.

– Poate că nu e un străin, spuse Susan.

– Şi mai rău! Doamne, îţi dai seama? O persoană oribilă, care ne tratează ca pe nişte marionete, trage sforile şi crede că poate să ne controleze destinele? E o idee bolnavă. Bolnavă.

Urmă o tăcere, apoi un sunet îngrozitor. Lucas se străduia să nu plîngă. O privi pe sora lui cu ochii mari.

– Asta înseamnă că n-o să merg la Eton? şopti.

Lui Elizabeth i se tăie răsuflarea. Încercă să-i spună lui Lucas că nu, ştia că trebuie să-i spună că nu puteau să accepte banii lui James, dar cuvintele nu-i ieşeau de pe buze.

Rămase pe loc şi se uită la chipul fratelui ei. Încerca din răsputeri să nu plîngă şi să nu-şi arate dezamăgirea. Mînuţele lui mici erau rigide ca nişte crengi şi bărbia îi era în-

tinsă în afară, de parcă, dacă nu mişca maxilarul, ar fi putut să se stăpînească mai bine.

Elizabeth îl privi şi văzu în ochii lui preţul mîndriei ei.

– Nu ştiu cum o să fie cu Etonul, spuse, aplecîndu-se şi luîndu-l în braţe. Poate că avem cum să facem.

Lucas se retrase.

– Nu ne permitem. Încerci să ne ascunzi totul,dar eu ştiu adevărul. Nu pot să merg, N-o să merg niciodată.

– Nu e adevărat. Poate că asta, spuse arătînd spre bilet, înseamnă altceva.

Zîmbi pierdut. Cuvintelor ei le lipsea siguranţa, şi chiar un copil de opt ani, mai ales unul de opt ani, îşi dădea seama că minte. Lucas o privi pentru cel mai lung şi mai dureros moment al vieţii ei, înghiţi în sec şi spuse:

– Mă duc la culcare.

Elizabeth nu încercă să-l oprească. Nu avea ce să-i spună. Jane îl urmă fără să rostească nici un cuvînt, cu părul ei blond împletit legănîndu-i-se dezamăgit pe spate. Elizabeth se uită la Susan.

– Mă urăşti?

Sora ei clătină din cap.

– Nu, dar nu te înţeleg.

– Nu putem să acceptăm banii, Susan. I-am fi îndatoraţi binefăcătorului nostru tot restul vieţii.

– Ce contează? Nici nu ştim cine este.

– Nu vreau să-i fiu datoare, rosti Elizabeth apăsat. Nu vreau.

Susan făcu un pas înapoi, cu ochii mari.

– Ştii cine e, şopti. Ştii cine a trimis banii.

– Ba nu, spuse Elizabeth, dar ştiau amîndouă că mintea.

– Ba da, de asta nu-i accepţi.

– Susan, nu vreau să mai discutăm.

Sora ei se retrase, sprijinindu-se de tocul uşii dinspre coridor.

– Mă duc să-l liniştesc pe Lucas, spuse. Are nevoie să plîngă pe umărul cuiva.

Elizabeth tresări.

– O lovitură directă, murmură Blake după ce Susan urcă.

Elizabeth se răsuci spre el. Uitase că era acolo.

– Poftim?

El clătină din cap:

– Prefer să nu repet.

Ea se sprijini de spătarul canapelei, fiindcă picioarele refuzau s-o mai susţină.

– Se pare că ai fost martorul tuturor clipelor mele urîte în seara asta.

– Nu chiar ale tuturor.

Ea zîmbi fără umor.

– Presupun că o să te duci înapoi la marchiz şi-o să-i spui totul.

– Nu. Îi spun totul soţiei mele, nu lui James.

Elizabeth îl privi nedumerită.

– Atunci ce o să-i spui?

Blake ridică din umeri şi se îndreptă spre uşă.

– Că ar fi un idiot dacă te-ar lăsa să-i scapi. Dar cred că ştie asta deja.

* * *

Elizabeth se trezi a doua zi dimineaţă ştiind că avea să fie o zi oribilă. Nu voia să vadă pe nimeni, nu voia să vorbească nimănui, nici măcar sieşi. Nu voia să vadă chipurile dezamăgite ale fraţilor ei. Nu voia să-i vadă pe soţii Ravenscroft, nişte străini care fuseseră martori la completa

ei umilire. Nu voia s-o viziteze pe lady Danbury. N-ar fi putut să petreacă o zi în compania contesei fără să plîngă şi s-o întrebe cum putuse să participe la şarada lui James. Şi cu siguranţă nu voia să-l vadă pe James.

Se ridică, se îmbrăcă, apoi se aşeză înapoi pe pat. O stare ciudată de rău o cuprinse. Ziua de dinainte fusese atît de epuizantă încît acum toate, picioarele, mintea, inima, refuzau să-i mai funcţioneze. S-ar fi bucurat doar să stea acolo, pe pat, să nu vadă pe nimeni şi să nu facă nimic timp de o săptămînă.

Bine, poate că nu s-ar fi bucurat. Bucurie era mult spus, dar sigur ce simţea ea era mai plăcut decît dacă ar fi bătut cineva la uşă, apoi...

Cioc-cioc.

Elizabeth ridică privirea.

– Măcar o dată, bombăni, ridicînd privirea spre tavan. Măcar o dată ai fi putut să-mi faci o mică favoare.

Se ridică, făcu un pas, apoi ridică din nou privirea, nemulţumită.

– Chiar ar fi fost o favoare foarte mică.

Deschise uşa cu o mişcare bruscă. Susan stătea pe coridor, cu mîna ridicată, gata să bată din nou. Elizabeth nu spuse nimic, mai ales fiindcă simţea că n-ar fi fost mîndră de tonul vocii ei.

– Ai un vizitator, spuse Susan.

– Nu vreau să-l văd.

– Nu e un bărbat.

Tot chipul lui Elizabeth se transformă într-o mască a surprizei.

– Nu?

– Nu, spuse Susan, întinzîndu-i o carte de vizită de culoarea untului. Pare o doamnă foarte simpatică.

Elizabeth se uită la cartea de vizită, observînd absentă că era făcută dintr-o hîrtie de cea mai bună calitate.

„Dna. Blake Ravenscroft"

– Presupun că e soţia domnului pe care l-am cunoscut ieri? întrebă Susan.

– Da. O cheamă Caroline, spuse Elizabeth, trecîndu-şi mîna prin părul pe care nu-l coafase încă. E o persoană foarte drăguţă, dar, sincer, nu mă simt în stare să primesc oaspeţi încă, şi...

– Mă scuzi, o întrerupse Susan, dar nu cred că o să plece.

– Poftim?

– Cuvintele ei au fost „îmi imaginez că nu vrea să primească vizite, dar eu aştept bucuroasă pînă cînd îşi schimbă părerea". După aceea s-a aşezat şi a scos o carte...

– Dumnezeule, sper că nu e „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz", nu?

– Nu. Are coperţi negre şi cred că e un fel de jurnal, fiindcă a început să scrie în el. După cum spuneam, adăugă Susan, a ridicat privirea spre mine şi mi-a spus să nu-mi fac griji, că ea îşi face de lucru.

– Aşa a spus ea?

Susan dădu din cap şi ridică din umeri.

– Aşa că nu-mi fac griji. Pare foarte mulţumită să scrie în cartea ei. Am pus totuşi de ceai, mai mult de dragul bunelor maniere.

– Chiar n-are de gînd să plece, aşa e?

Susan clătină din cap.

– Pare o femeie încăpăţînată. Nu cred că o să plece pînă nu te vede. Nu m-ar mira dacă şi-ar fi adus un schimb de haine.

– Presupun că e cazul să mă coafez şi să cobor, spuse Elizabeth oftînd.

Susan întinse mîna spre măsuţa de toaletă a surorii ei şi ridică o perie.

– Te ajut.

Elizabeth presupuse că sora ei voia să afle cîte ceva, fiindcă nu se mai oferise niciodată înainte s-o ajute, dar periatul era atît de plăcut încît tînăra nu refuză. Rareori se ocupa cineva de ea.

Elizabeth numără de cîte ori îi trecu peria prin păr înainte ca Susan să înceapă să-i pună întrebări. O dată, de două ori, de trei ori... Se opri puţin înainte de a cincea oară – probabil că se pregătea sufleteşte.

– Oare vizita doamnei Ravenscroft are legătură cu evenimentele de seara trecută?

De cinci ori. Elizabeth era impresionată. Nu crezuse că sora ei va rezista mai mult de trei.

– Nu ştiu motivul vizitei doamnei Ravenscroft, minţi ea.

– Hmm.

– Au!

– Iartă-mă!

– Dă-mi mie asta! spuse Elizabeth, luîndu-i peria surorii ei. Şi agrafele. N-am încredere să-ţi las ţie obiectele ascuţite.

Susan făcu un pas înapoi, îşi încrucişă braţele şi se încruntă.

– E greu să mă concentrez dacă te uiţi aşa la mine, spuse Elizabeth.

– Foarte bine.

– Susan Mary Hotchkiss!

– Nu-mi vorbi de parcă ai fi mama.

Elizabeth oftă şi îşi apăsă degetele pe frunte. Asta mai lipsea.

– Susan, rosti încet, o să-ţi spun tot ce ai nevoie să ştii imediat ce o să mă simt în stare.

Susan o privi cîteva clipe, cîntărindu-i, parcă, vorbele.

– E tot ce pot să fac, adăugă Elizabeth, prinzîndu-şi ultima agrafă în păr, aşa că ai face bine să fii binevoitoare şi să-mi înţelegi poziţia.

Susan dădu din cap, puţin stînjenită. Se dădu la o parte ca s-o lase pe sora ei să iasă, apoi o urmă în jos pe scări.

Caroline stătea pe canapeaua din sufragerie, scriind în caietul legat în piele neagră. La auzul paşilor, ea ridică privirea.

– Sper că nu te surprinde să mă vezi aici.

Elizabeth zîmbi puţin.

– Nu te aşteptam, dar acum, că eşti aici, nu, nu pot să zic că sînt surprinsă.

Caroline închise cu zgomot caietul.

– Blake mi-a spus totul.

– Da, aşa a zis că o să facă. Eu...

Elizabeth se opri, întoarse capul ca să se uite urît peste umăr, la Susan, care rămăsese în prag. Sora ei se grăbi să dispară, dar Elizabeth se întoarse oricum spre vizitatoare şi spuse:

– Ai vrea să ne plimbăm puţin pe afară? Nu ştiu despre ce vrei să discutăm dar, dacă vrei să avem intimitate, îţi propun să ieşim.

Caroline rîse.

– Îmi plac familiile fiindcă sînt atît de băgăreţe.

Se ridică, ducîndu-şi o mînă la mijloc ca să-l sprijine.

– Sînt sigură că ai vrea ca fraţii tăi să fie acum în Grecia, sau chiar mai departe, dar eu n-am avut o familie cînd eram mică şi pot să-ţi spun că e minunat ca un om să fie atît de interesat de tine încît să vrea să tragă cu urechea la conversaţiile tale.

– Presupun că depinde de dispoziția în care eşti, acceptă Elizabeth.

Caroline îşi mîngîie burtica.

– E şi ăsta unul dintre motivele pentru care abia aştept copilul. Nu am o familie în trecut, aşa că pot foarte bine să-mi formez una pe viitor.

Merseră spre uşa din față şi se îndepărtară în pas de plimbare, cu Caroline încă ducînd în mînă cartea ei cea mică. Odată ajunse la destul de mare distanță, ea se întoarse spre Elizabeth şi spuse:

– Sper că nu te-ai simțit insultată de acțiunile lui James în ceea ce priveşte operațiunile bancare.

– Nu ştiu cum altfel aş putea să mă simt.

Caroline păru că are o sugestie, dar închise gura şi dădu scurt din cap, apoi continuă cu altceva:

– Poate că a aranjat donația fiindcă nu voia să te măriți cu cineva pe care să nu-l iubeşti.

Elizabeth nu răspunse.

– Sînt sigură că nu cunosc toată povestea, continuă Caroline, dar am tot încercat să-mi dau seama despre ce poate să fie vorba, pe cît am reuşit, şi cred că voiai să te măriți ca să-ți întreții familia.

Elizabeth dădu din cap cu tristețe.

– Nu avem nimic. Abia dacă-mi permit să le dau de mîncare.

– Sînt convinsă că James a vrut să-ți ofere libertatea să alegi pe oricine ai fi vrut. Poate chiar şi pe un administrator de moşie sărac.

Elizabeth întoarse repede capul spre ea.

– Nu, spuse încet, tremurat. Asta nu şi-a dorit niciodată.

– Nu? Cînd am vorbit noi două, înainte de petrecere, mi s-a părut că tu şi administratorul tău de moşie erați aproape să vă logodiți.

Elizabeth îşi prinse buza de jos cu dinții. Cînd James era doar somnul Siddons nu-i spusese nimic despre căsătorie, dar jurase că vor găsi o cale să fie împreună, iar ea presupusese că era sincer, dar cum să-l creadă acum, cînd aflase că identitatea sa era o minciună? Caroline îşi drese glasul.

– Nu cred că ar trebui să accepți donația lui James.

– Deci înțelegi cum mă simt...

– Cred că ar trebui să te măriți cu el.

– M-a făcut de rîs, Caroline.

– Nu cred că intenționat.

– Dar ăsta a fost rezultatul.

– De ce gîndeşti aşa?

Apoi, înainte ca Elizabeth să apuce să răspundă, Caroline adăugă:

– Eu nu cred că te-a făcut de rîs şi ştiu că nici Blake nu gîndeşte aşa. James cu siguranță că nu...

– N-am putea să nu mai vorbim despre James, te rog?

– Foarte bine. Atunci putem să ne întoarcem la tine acasă, rosti Caroline, ducîndu-şi mîna la spate. Nu mai sînt la fel de sprintenă ca înainte.

Întinse carnetul negru şi spuse:

– Vrei să ții tu ăsta?

– Sigur. E un jurnal?

– Da, într-un fel. E dicționarul meu personal. Cînd aflu un cuvînt nou, îl scriu, pe el şi definiția lui. După aceea sigur că trebuie să-l folosesc în context, ca să nu-l uit.

– Cît de interesant, murmură Elizabeth. Ar trebui să încerc şi eu.

Caroline aprobă din cap.

– Am scris despre tine aseară.

– Chiar aşa?

Ea dădu iar din cap.

– Chiar acolo, pe ultima pagină. Ultima pe care am scris, adică. Te rog, nu mă deranjează dacă te uiți.

Elizabeth răsfoi paginile pînă cînd o găsi pe ultima scrisă, şi citi:

Inexorabil *– de neoprit, inflexibil, implacabil.*

Mă tem că James o să încerce, inexorabil, s-o convingă pe domnişoara Hotchkiss.

-Şi eu mă tem de asta, spuse Elizabeth ca pentru sine.

– Ei bine, teamă e doar un fel de-a spune, se grăbi Caroline să explice. Mie nu mi-e teamă de asta. Ba chiar, ca să fiu foarte sinceră, ar fi trebuit să scriu că sper ca el să fie de neoprit.

Elizabeth o privi pe noua ei prietenă şi se strădui să-şi înfrîneze un geamăt de nemulțumire.

– Poate că ar trebui să mergem acasă.

– Bine, dar, dacă-mi dai voie să mai spun un singur lucru...

– Dacă are de-a face cu James, aş prefera să n-o faci.

– Are, dar promit că e ultimul lucru. Vezi tu...

Caroline se opri şi se scărpină în bărbie, zîmbi stînjenită, apoi spuse:

– Fac asta cînd trag de timp.

Elizabeth îi făcu semn spre casă, apoi începu să meargă.

– Sigur o să-mi spui că James e un bărbat minunat, şi că...

– Nu, nu voiam deloc să spun asta, o întrerupse Caroline. E un nesuferit, dar trebuie să mă crezi că e un bărbat foarte bun.

– De felul acelora cu care nu se poate trăi?

– Nu, de felul celor fără de care nu se poate trăi. Dacă îl iubeşti...

– Nu-l iubesc.

– Ba da. Se vede în privirea ta.

– Nu-l iubesc.

Caroline flutură din mînă.

– Ba-l iubeşti, dar nu ți-ai dat încă seama.

– Caroline!

– Încercam să spun că, deşi el a făcut un lucru foarte urît cînd nu ți-a spus cine este, a avut motivele lui şi nici unul dintre ele nu a fost să te umilească pe tine. Sigur, adăugă Caroline aplecîndu-şi puțin capul, îmi dau seama că mie mi-e uşor să spun asta, fiindcă nu eu am primit lecții despre cum să mă mărit cu un marchiz tocmai de la un marchiz...

Elizabeth tresări.

– Dar să ştii că intențiile lui au fost onorabile, sînt convinsă. După ce-ți trece supărarea, supărare foarte îndreptățită, de altfel, rosti Caroline, privind-o pe prietena ei, ca să se asigure că auzise, o să-ți dai seama că ai fi foarte nefericită fără el.

Elizabeth încercă să-i ignore cuvintele, fiindcă bănuia că erau mai adevărate decît i-ar fi plăcut ei.

– Ca să nu mai spun, continuă Caroline, că şi eu aş fi foarte nefericită dacă nu te-aş avea pe tine în viața mea. Nu cunosc nici o altă femeie de vîrsta mea în afară de sora lui Blake, şi ea e în India cu soțul ei.

Elizabeth nu putu să nu zîmbească, dar nu ajunse să răspundă, fiindcă observă uşa de la intrarea în casa lor, care era larg deschisă.

– N-am închis în urma noastră? o întrebă pe Caroline.

– Aşa credeam, da.

Atunci auziră o bătaie în podea, urmată de o voce baritonală cerînd nişte ceai, urmată de un miorlăit de pisică.

– Nu se poate, gemu Elizabeth. E lady Danbury.

Capitolul 20

Lady Danbury călătorea numai rareori fără pisica ei. Malcom, din păcate, nu aprecia viața din afara conacului. Mai călătorea din cînd în cînd pînă la grajd,era adevărat, de obicei în căutarea cîte unui şoarece zemos, dar nu-i plăcea să fie scos din mediul lui confortabil.

Spre fascinația lui Jane şi a fratelui ei, Malcom îşi exprima supărarea cu un mieunat de jale şi nu cu unul acuzator, o dată la cîte două secunde, cu o regularitate care ar fi fost impresionantă, dacă n-ar fi devenit repede foarte enervantă.

– Miau! se plînse el.

– Ce se aude? întrebă Caroline.

Buf!

– Te referi la plînset sau la bătaia în podea? întrebă Elizabeth, ducîndu-şi palma la frunte.

– Miau!

– La amîndouă.

Buf!

Elizabeth aşteptă următorul mieunat al lui Malcom şi răspunse:

– Aceea a fost pisica contesei, iar...

Buf!

– Iar asta a fost chiar contesa.

Înainte ca prietena ei să poată să răspundă, se mai auzi un sunet, acela de picioare care alergau prin casă.

– Asta îmi imaginez că este, spuse Elizabeth pe un ton sec, sora mea, Susan, care îi aduce lui lady Danbury ceaiul.

– N-o cunosc pe lady Danbury, spuse Caroline.

Elizabeth o luă de braț şi o trase înainte.

– Atunci o să ai o surpriză.

– Elizabeth! strigă lady D din sufragerie. Te aud!

– Aude tot! bombăni tînăra.

– Am auzit şi asta!

Elizabeth ridică sprîncenele şi spuse fără sunet în direcția lui Caroline:

– Ai văzut?

Caroline deschise gura ca să răspundă, apoi se opri şi aruncă o privire speriată înspre sufragerie. Luă jurnalul din mîinile lui Elizabeth, luă o pană de scris de pe măsuța din foaier şi mîzgăli ceva:

„Mi-e frică de ea."

Elizabeth dădu din cap aprobator:

– Celor mai mulți le este.

– Elizabeth!

– Miau!

Elizabeth clătină din cap.

– Nu pot să cred că a venit cu tot cu pisică.

– ELIZABETH!

– Cred că ai face bine să te duci să vorbeşti cu ea, şopti Caroline.

Elizabeth oftă şi se îndreptă cît putu de încet spre sufragerie. Sigur contesa avea o părere despre evenimentele umilitoare ale serii de dinainte, iar ea va fi nevoită să stea liniştită şi s-o asculte. Singura ei consolare era s-o tîrască pe Caroline după ea.

– O să aştept aici, şopti aceasta.

– Ba nu, în nici un caz, răspunse Elizabeth. Eu te-am ascultat pe tine, acum trebuie s-o asculți şi tu pe ea.

Caroline rămase mută de uimire.

– Vii cu mine, rosti apăsat prietena ei, apucînd-o de braț, şi cu asta, basta.

– Dar...

– Bună ziua, lady Danbury, spuse Elizabeth, zîmbind printre dinți şi intrînd în sufragerie. Ce surpriză să vă găsesc aici!

– Unde ai fost? întrebă contesa, mutîndu-şi greutatea dintr-o parte într-alta, în scaunul preferat din răchită al lui Elizabeth. Te-am aşteptat ore întregi.

Elizabeth ridică o sprînceană.

– Am fost plecată numai cincisprezece minute, lady Danbury.

– Hmm. Eşti din ce în ce mai obraznică, pe zi ce trece, Elizabeth Hotchkiss.

– Da, spuse tînăra zîmbind puțin. Aşa e, nu?

– Hmm. Unde mi-e pisica?

– Miaaau!

Elizabeth se întoarse şi văzu o pată de ocru fugind pe hol, urmată de doi copii care strigau de bucurie.

– Cred că e ocupată, lady Danbury.

– Hmm. Să nu-mi supere pisica. Mă ocup eu de ea mai tîrziu. Trebuie să-ți vorbesc, Elizabeth.

Tînăra o trase pe Caroline înăuntru.

– Ați cunoscut-o pe doamna Ravenscroft, lady Danbury?

– Soția băiatului ăluia, Blake?

Caroline dădu din cap.

– E un individ simpatic, presupun, spuse contesa. E prieten cu nepotul meu. Venea în vizită cînd erau mici.

– Da, răspunse Caroline. Îi e foarte frică de dumneavoastră.

– Hmm. Băiat deştept. Şi ție ar trebui să-ți fie frică de mine.

– Vai, da, cu siguranță.

Lady Danbury o privi bănuitor.

– Mă iei peste picior cumva?

– De parcă ar îndrăzni, interveni Elizabeth. Numai pe mine nu mă speriați, lady Danbury.

– Ei bine, o să încerc acum să te sperii cît pot de tare, Elizabeth Hotchkiss. Trebuie să vorbesc cu tine urgent.

– Da, spuse aceasta cu tristețe, aşezîndu-se pe marginea canapelei. Aşa mă temeam. Nu ați mai venit niciodată în vizită la noi.

Lady Danbury îşi drese glasul, iar Elizabeth expiră lung, aşteptînd discursul care, cu siguranță, avea să vină. Contesa avea cîte o părere despre orice, iar Elizabeth era convinsă că evenimentele serii de dinainte nu făceau excepție. Fiindcă James era nepotul ei, cu siguranță că avea să-i ia partea, iar ea avea să fie nevoită să asculte o listă lungă de calități, punctată de ocazionala menționare a calităților contesei însăşi.

– Tu, spuse aceasta dramatic, arătînd cu degetul spre Elizabeth, nu ai venit la balul meu mascat aseară.

Elizabeth rămase cu gura căscată.

– Despre asta voiați să vorbim?

– Sînt foarte supărată. Pe tine, spuse arătînd cu degetul spre Caroline, te-am văzut. Dovleacul da? Un fruct barbar.

– Cred că e o legumă, murmură Caroline.

– Prostii. E un fruct. Are seminţe şi pulpă, deci e fruct. Unde ai învăţat tu biologie, fetiţo?

– E o cucurbitacee, rosti Elizabeth apăsat. Putem s-o lăsăm aşa?

Lady Danbury dădu din mînă cu indiferenţă.

– Orice ar fi, nu creşte în Anglia, aşa că mie nu-mi trebuie.

Elizabeth simţi cum alunecă pe canapea. Contesa era obositoare. Aceasta întoarse privirea spre ea.

– N-am terminat cu tine, Elizabeth.

Tînăra ar fi icnit dacă ar fi avut timp, dar lady D adăugă supărată:

– Şi stai dreaptă.

Elizabeth se ridică.

– Acum, continuă contesa, m-am străduit din răsputeri să te conving să vii la petrecerea mea. Ţi-am făcut rost de un costum, unul care-ţi venea foarte bine, dacă pot să adaug, şi tu m-ai răsplătit nevenind nici măcar la intrare, să mă saluţi. Am fost insultată. Foarte...

– Miaaaaau!

Lady Danbury ridică privirea la timp ca să-i vadă pe Jane şi pe Lucas fugind şi ţipînd.

– Ce-i fac pisicii mele? întrebă ea.

Elizabeth întinse capul ca să vadă.

– Nu ştiu sigur dacă ei îl aleargă pe Malcom sau dacă el fuge după ei.

Caroline prinse viaţă.

– M-aş bucura să investighez.

Elizabeth puse o mînă pe braţul prietenei sale.

– Te rog, spuse cu dulceaţă, rămîi.

– Elizabeth, se răsti contesa, ai de gînd să-mi răspunzi?

Tînăra clipi, confuză.

– Dar m-aţi întrebat ceva?

– Unde ai fost? De ce n-ai venit la bal?

– Eu... Eu...

Elizabeth îşi căută cuvintele. Nu putea să spună adevărul, că o sedusese nepotul contesei.

– Ei bine?

Cioc-cioc.

Elizabeth se ridică imediat.

– Trebuie să răspund la uşă, strigă peste umăr.

– Nu scapi de mine, Lizzie Hotchkiss! o auzi pe lady Danbury strigînd.

I se păru că o aude şi pe Caroline spunînd ca pentru sine „trădătoareo", dar deja o copleşise îngrijorarea la gîndul că James ar fi putut să vină în vizită. Trase aer adînc în piept. Dacă era el, nu avea ce să mai facă. Deschise larg uşa.

– Bună ziua, domnule Ravenscroft.

De ce oare se simţea aşa dezamăgită?

– Domnişoară Hotchkiss, spuse el, aplecînd din cap în semn de salut. Soţia mea este aici?

– Da, e în sufragerie, *cu lady Danbury*.

Blake tresări.

– Poate vin mai tîrziu...

– Blake? o auziră pe Caroline strigînd, pe un ton destul de speriat. Tu eşti?

Elizabeth îl lovi prieteneşte pe Blake în umăr.

– Prea tîrziu.

Blake intră, cu expresia unui băiat de opt ani gata să fie certat pentru o farsă cu o broască şi o faţă de pernă.

– Blake, spuse Caroline uşurată.

– Lady Danbury, murmură el.

– Blake Ravenscroft! exclamă contesa. Nu te-am mai văzut de cînd aveai opt ani.

– M-am ascuns.

– Hmm. Pe măsură ce îmbătrînesc eu, voi deveniți tot mai neobrăzați.

– Ce mai faceți? întrebă Blake.

– Nu încerca să schimbi subiectul, îl amenință lady D.

Caroline se întoarse spre Elizabeth şi şopti:

– Aveau un subiect?

Lady Danbury îngustă pleoapele şi clătină un deget spre Blake.

– N-am terminat încă discuția despre broasca pe care ai pus-o în fața de pernă a domnişoarei Bowater.

– Era o guvernantă înfiorătoare, răspunse Blake. În plus, a fost ideea lui James.

– Sînt sigură că a fost, dar tu ar fi trebuit să ai înălțimea morală să...

Lady Danbury se întrerupse deodată şi aruncă o privire necaracteristic de panicată spre Elizabeth, care îşi aminti atunci că bătrîna doamnă nu ştia că aflase despre identitatea lui James.

Elizabeth, fiindcă nu voia să discute subiectul, începu să-şi studieze cu grijă unghiile. După un moment ridică privirea, clipi, se prefăcu surprinsă şi întrebă:

– Vorbeați cu mine?

– Nu, spuse lady Danbury nedumerită. Nici măcar nu ți-am rostit numele.

– Aha, spuse Elizabeth, gîndindu-se că probabil exagerase cu dezinteresul. V-am văzut privindu-mă şi...

– Nu contează, spuse repede contesa, apoi se răsuci spre Blake ca să-l certe, probabil, dar din gura ei nu se auzi nici un sunet.

Elizabeth îşi muşcă buzele ca să nu rîdă. Săraca lady Danbury voia mult să-l certe pe Ravenscroft pentru farsa de cu douăzeci de ani înainte, dar nu putea, fiindcă ar fi trebuit să vorbească despre James, despre care credea că Elizabeth nu ştia.

– Doreşte cineva ceai? întrebă Susan, intrînd în cameră cu paşi nesiguri sub greutatea tăvii cu serviciul de ceai.

– Perfect!

Lady Danbury părea gata să sară de pe fotoliu din dorința de-a schimba cît mai repede subiectul.

De această dată Elizabeth chiar rîse. Dumnezeule, cînd ajunsese să i se pară amuzant fiascoul acela?

– Elizabeth? şopti Caroline. Rîzi cumva?

– Nu, tuşi ea. M-am înecat.

Caroline bombăni ceva ca pentru sine, iar prietena ei era sigură că nu fusese un compliment. Susan puse ceaiul pe o masă, scoțînd un clinchet puternic, întrerupt de contesa care îşi trase fotoliul mai aproape şi spuse:

– Torn eu.

Susan făcu un pas în spate, lovindu-se de Blake, care se aşează alături de soția sa şi şopti:

– Din tabloul ăsta încîntător nu lipseşte decît James.

– Muşcă-ți limba, spuse Elizabeth încet, fără să-i pară rău că trăsese cu urechea.

– Lady Danbury nu ştie că Elizabeth ştie, şopti Caroline.

– Ce tot şoptiți voi trei acolo? lătră lady D.

– Nimic!

Era greu să-ți dai seama care dintre ei strigase mai tare. Urmă o tăcere asurzitoare, iar lady Danbury îi întinse o ceaşcă de ceai lui Susan, apoi Blake se aplecă spre măsuță şi şopti:

– Oare am auzi un ciocănit?

– Nu o mai tachina! îl certă Caroline.

– A fost pisica, rosti ferm Elizabeth.

– Ai pisică? întrebă Blake.

– E motanul lui lady Danbury.

– Unde e pisica mea? întrebă aceasta.

– Aude tot, spuse Elizabeth ca pentru sine.

– Te-am auzit!

Tînăra dădu ochii peste cap.

– Pari binedispusă astăzi, comentă Blake.

– E prea obositor să fii supărată. Am hotărît să-mi reiau obiceiul de-a găsi partea bună şi în cea mai rea situaţie.

– Mă bucur să aflu asta, murmură Blake, fiindcă tocmai l-am văzut pe James venind încoace călare.

– Poftim? întrebă Elizabeth întorcînd speriată capul. Eu nu-l văd.

– A trecut deja.

– Despre ce vorbiţi? întrebă lady Danbury.

– Parcă ai spus că aude tot, aminti Caroline.

Lady Danbury se întoarse spre Susan şi rosti:

– Sora ta arată de parcă e gata să facă un atac de apoplexie.

– E aşa de azi-noapte, spuse Susan.

Lady D hohoti tare.

– Îmi place sora ta, Elizabeth. Dacă te măriţi şi mă părăseşti, vreau să vină ea să fie însoţitoarea mea.

– Nu mă mărit, spuse Elizabeth, mai mult din obişnuinţă decît din alt motiv.

Amîndoi soţii Ravenscroft se întoarseră şi-i aruncară priviri întrebătoare.

– Aşa e!

Atunci începu să se audă bătaia în uşă. Blake ridică o sprînceană.

– Şi spui că nu te măriţi, murmură el.

– Elizabeth! lătră lady Danbury. N-ar trebui să deschizi?

– Mă gîndeam să-l ignor, spuse Elizabeth ca pentru sine.

Lucas şi Jane aleseră exact acel moment ca să apară în prag.

– Vrei să deschid eu? întrebă Jane.

– Cred că i-am pierdut pisica lui lady Danbury, adăugă Lucas.

Contesa îşi scăpă cana de ceai.

– Unde-i dragul meu Malcom?

– Am fugit în bucătărie, apoi în grădină, apoi în spatele napilor, şi...

– Aş putea să valsez pînă la uşă, continuă Jane. Am nevoie să exersez.

– Malcom! strigă lady D. Vino aici, pisicuţo!

Elizabeth se răsuci şi se uită urît la Caroline şi la Blake, amîndoi scuturaţi de hohote silenţioase. Lucas spuse:

– Nu cred că vă aude de aici, lady Danbury.

Bătaia în uşă deveni mai insistentă. Jane se hotărîse să dea ocol foaierului înainte să deschidă. James începu să o strige pe Elizabeth pe nume, apoi ceru să i se deschidă imediat.

Tînăra se lăsă să alunece pe una dintre băncuţele cu perne din hol, străduindu-se să nu rîdă absurd. Dacă ar fi fost doar puţin mai cald în cameră, ar fi putut să jure că era în iad.

* * *

James Sidwell, marchiz de Riverdale, nu era într-o dispoziţie prea bună. Dispoziţia sa nu putea fi considerată

nici măcar politicoasă. Se agitase toată dimineața şi aproape că fusese nevoit să se lege cu lanțuri de pat ca să nu se ducă după Elizabeth.

Voia să o vadă dis de dimineață, dar nu, şi Caroline, şi Blake insistaseră ca el să-i dea puțin timp. Era epuizată, aşa îi spuseseră. Era mai bine să aştepte pînă cînd se mai liniştea.

Aşa că el aşteptase, în ciuda mai bunei sale judecăți şi, mai important, în ciuda intuiției. După aceea, cînd se dusese în camera soților Ravenscroft ca să-i întrebe dacă aşteptase destul, găsise doar un bilet de la Caroline pentru Blake, în care-i scria că plecase la casa familiei Hotchkiss.

Colac peste pupăză, mai era şi un bilet de la Blake, care-i era adresat şi în care stătea scris cam acelaşi lucru. Ca să-l mai şi jignească, în timp ce fugea prin sala mare a conacului, majordomul îl oprise şi-i spusese că mătuşa lui plecase, şi ea, acasă la familia Hotchkiss.

Singura creatură care nu făcuse călătoria de o milă era blestematul de motan.

– Elizabeth! strigă el cît îl ținea gura, bătînd cu pumnul în uşa surprinzător de solidă şi de bine făcută. Lasă-mă să intru imediat, sau jur că...

Uşa se deschise brusc, iar James se uită în gol, apoi coborî privirea mai jos. Micuța Jane Hotchkiss stătea în prag şi-i zîmbea cu toată gura.

– Bună ziua, domnule Siddons, ciripi ea, întinzîndu-i mîna. Învăț să valsez.

James se văzu nevoit să accepte că nu putea să treacă agitat pe lîngă o fetiță de nouă ani şi după aceea să aibă conştiința împăcată.

– Domnişoară Jane, răspunse. Mă bucur să te revăd.

Ea îi întinse mîna, fluturîndu-şi degetele. El clipi. Ea îi făcu iarăşi semn.

– Ah, da, spuse repede, aplecîndu-se şi sărutîndu-i dosul palmei.

Se părea că, odată ce îi sărutai mîna unei fetițe, erai obligat să faci asta tot restul copilăriei ei.

– E o zi foarte frumoasă, nu credeți? întrebă aceasta, rostind cuvintele cu un accent foarte matur.

– Da, eu...

Tăcu şi se uită în spatele ei, încercînd să vadă de ce era atîta agitație în sufragerie. Mătuşa lui striga ceva. Lucas țipa şi el ceva, apoi Susan ieşi în fugă din cameră, repezindu-se în bucătărie.

– L-am găsit, se auzi vocea ei dinăuntru.

După aceea, spre nedumerirea lui James, un ghem obez de blană ieşi în pas vioi din bucătărie, traversă foaierul şi intră în sufragerie. Fir-ar să fie. Pînă şi pisica ajunsese înaintea lui.

– Jane, rosti pe un ton care i se păru de-a dreptul eroic prin răbdarea de care dădea dovadă, am nevoie să-i vorbesc surorii tale.

– Lui Elizabeth?

Nu, lui Susan.

– Da, lui Elizabeth, spuse el încet.

– Aha. E în sufragerie, dar trebuie să te avertizez, rosti Jane aplecînd capul şi flirtînd cu el, că e foarte ocupată. Avem foarte mulți oaspeți în după-amiaza asta.

– Ştiu, spuse James nemulțumit, aşteptînd ca fetița să se dea la o parte, ca să poată să intre în sufragerie.

– Miau!

– Pisica asta nu e prea educată, spuse Jane fără să dea vreun semn că ar fi avut de gînd să se dea la o parte şi

trecînd la un alt subiect de conversație. Așa a plîns toată ziua.

James își dădu seama că strînsese, nerăbdător, pumnii.

– Chiar așa? întrebă pe cît de politicos era în stare.

Dacă ar fi folosit un ton care să-i reflecte adevărata stare de spirit, fetița probabil că ar fi fugit țipînd, iar calea spre inima lui Elizabeth nu trecea, sigur, printre lacrimile surorii ei. Jane dădu din cap.

– E o pisică rea.

– Jane, spuse James aplecîndu-se la nivelul ei, crezi că pot să vorbesc cu Elizabeth acum?

Fetița se dădu la o parte.

– Sigur că da. Trebuia să-mi spui că asta vrei.

El rezistă impulsului să comenteze mai departe și în loc de asta îi mulțumi lui Jane, îi sărută din nou mîna, ca să fie sigur, apoi intră în sufragerie unde, spre surpriza și amuzamentul său, o descoperi pe Elizabeth stînd în patru labe.

* * *

– Malcom, șuieră Elizabeth, ieși imediat de sub dulap.

Motanul pufni.

– Chiar acum, pisicuță murdară.

– Nu-i spune pisicii mele că e murdară, se răsti lady Danbury.

Elizabeth întinse mîna și încercă să tragă ghemul recalcitrant de blană, dar acesta o zgîrie.

– Lady Danbury, anunță Elizabeth fără să se ridice, pisica asta e un monstru.

– Nu fi ridicolă! Malcom e o pisică perfectă, și tu știi asta foarte bine.

– Malcom, spuse tînăra încet, e un drac împielițat.

– Elizabeth Hotchkiss!

– Dacă așa e.

– Săptămîna trecută ai zis că e un motan minunat.

– Săptămîna trecută se purta frumos cu mine. Dacă îmi amintesc bine, dumneavoastră l-ați făcut trădător.

Lady Danbury pufni și se uită la Elizabeth, care încerca să prindă pisica.

– E supărat fiindcă îl aleargă copiii ăia răi pe aici, prin casă.

De-ajuns! Elizabeth se ridică în picioare și îi aruncă o privire criminală contesei, apoi rosti apăsat:

– Nimeni nu spune despre Lucas și despre Jane că sînt răi, în afară de mine.

Urmă o tăcere mormîntală. Blake rîdea pe înfundate, iar lady Danbury se bîlbîia și scotea sunete ciudate, de parcă s-ar fi înecat, și clipea atît de apăsat încît Elizabeth putea să jure că îi auzea pleoapele cînd se atingeau.

Nimic, însă, n-ar fi putut s-o pregătească pentru bătaia din palme care se auzi din spatele ei. Elizabeth se întoarse încet spre prag.

James. Stătea acolo și zîmbea pe jumătate, impresionat și cu o sprînceană ridicată. Aplecă puțin capul spre mătușa sa și spuse:

– Nu-mi amintesc ultima dată cînd ți-a vorbit cineva așa, mătușă.

– În afară de tine! răspunse lady D, apoi, dîndu-și seama că el îi spusese mătușă, începu să scoată din nou sunetele acelea gîtuite și să arate spre Elizabeth.

– Nu-i nimic, spuse James. Știe, a aflat.

– De cînd?

– De aseară.

Lady Danbury se întoarse spre Elizabeth și se răsti:

– Şi nu mi-ai spus?

– N-ați întrebat! răspunse aceasta, apoi se răsuci spre James. De cînd stai acolo?

– Te-am văzut încercînd să intri sub dulap, dacă asta mă întrebi.

Elizabeth se strădui să nu icnească. Reuşise să o prindă pe Jane şi s-o roage să-l țină ocupat o vreme pe James, dar sperase că fetița avea să reuşească măcar pînă găseau pisica şi i-o dădeau contesei. Nu voia ca James s-o vadă prima dată după neînțelegerea din seara de dinainte, cu fundul în sus. Abia aştepta să pună mîna pe motan...

– De ce, întrebă lady Danbury ascuțit, nu m-a informat nimeni de schimbarea identității publice a lui James?

– Blake, spuse Caroline trăgîndu-l de braț pe soțul ei, cred că e momentul să ne retragem.

El clătină din cap şi răspunse:

– Nu vreau să pierd ce urmează pentru nimic în lume.

– Dar o să fie nevoie, spuse James apăsat, apoi traversă camera şi o luă de braț pe Elizabeth. Puteți să rămîneți la ceai, dar noi plecăm.

– Aşteaptă puțin, protestă ea, încercînd să scape. Nu poți să faci asta.

El o privi fără să clipească deloc.

– Ce nu pot să fac?

– Asta, răspunse ea. Nu ai nici un drept asupra mea...

– O să am, rosti el zîmbindu-i încrezător, masculin.

– Strategie greşită, îi şopti Caroline lui Blake.

Elizabeth strînse pumnii, încercînd să nu îşi arate furia.

– Asta e casa mea, se răsti ea. Dacă îmi invită cineva oaspeții să se simtă bine, atunci aceea sînt eu.

– Invită-i, deci, răspunse James.

– Şi nu poți să-mi ordoni să vin cu tine.

– Nici n-am făcut asta. Le-am spus diferiților tăi vizitatori, care înțeleg că au venit pe nepusă-masă, că plecăm.

– Strică tot, îi şopti Caroline soțului ei.

Elizabeth îşi încrucişă brațele la piept.

– Nu merg nicăieri.

Expresia lui James deveni amenințătoare.

– Dacă ar fi rugat-o frumos... îi şopti Caroline lui Blake.

– Blake, spuse James, închide-i gura soției tale.

Ravenscroft rîse, ceea ce o făcu pe soția lui să-l lovească în umăr cu destul de multă putere.

– Şi tu, îi spuse James lui Elizabeth. Nu mai am răbdare cu tine. Trebuie să vorbim. Putem să facem asta afară sau aici, în fața mătuşii mele, a fraților tăi şi a ăstora doi, spuse arătînd cu mîna spre Caroline şi Blake.

Elizabeth înghiți în sec, indecisă. James se aplecă spre ea şi rosti:

– Hotărăşte-te, Elizabeth.

Ea nu făcu nimic, incapabilă să vorbească.

– Foarte bine, atunci, se răsti James. O să hotărăsc eu pentru tine.

Fără alt preambul, o apucă pe după mijloc, o ridică pe umăr şi ieşi cu ea. Blake, care urmărise drama cu un zîmbet amuzat, se întoarse spre soția sa şi spuse.

– De fapt, iubito, eu nu sînt de acord cu tine. Avînd în vedere situația, cred că James s-a descurcat foarte bine.

Capitolul 21

Cînd James ajunse cu Elizabeth pe umăr afară, ea se zbătea precum un țipar. Un țipar furios. Dar James își descrisese cu modestie interesul pentru pugilism. Avea multă experiență și primise suficiente lecții. În Londra mergea zilnic la Casa de Box Jackson pentru Domni, și îi amuza și-i alarma des pe servitori sărind cu grație de pe un picior pe altul și lovind baloturi de fîn. Drept urmare, brațele îi erau puternice, trupul, bine făcut, iar Elizabeth, deși se zbătea, nu putea să-i scape.

– Lasă-mă jos, țipă ea.

El nu văzu nici un motiv ca să-i răspundă.

– Alteță! rosti ea indignată.

– James, o repezi el, îndepărtîndu-se de casă cu pași mari. Mi-ai folosit numele de suficiente ori.

– Cînd credeam că ești domnul Siddons, se răsti și ea. Pune-mă jos.

James merse mai departe, strîngînd-o ca într-o menghină.

– James!

El mormăi:

– Așa mai merge.

Elizabeth se zbătu puțin mai tare, forțîndu-l s-o prindă și cu cealaltă mînă. Ea se liniști aproape imediat.

– Ai înțeles într-un final că nu poți să scapi? întrebă el pe un ton calm.

Ea îi aruncă o căutătură urîtă.

– O să iau privirea asta ca pe un răspuns afirmativ.

Pînă la urmă, după încă un minut de călătorie în liniște, o lăsă jos lîngă un copac gigantic, cu spatele la trunchiul lui și cu picioarele între rădăcinile groase. James rămase în fața ei, cu picioarele depărtate și cu mîinile încrucișate.

Elizabeth îi aruncă încă o privire plină de obidă și își încrucișă la rîndul ei brațele. Era așezată pe pămîntul ridicat de la baza copacului, așa că diferența de înălțime dintre ei nu era la fel de mare ca de obicei. James își mută greutatea de pe un picior pe altul, dar nu spuse nimic. Elizabeth împinse bărbia în afară și strînse din dinți. James ridică o sprînceană.

– Pentru Dumnezeu! izbucni ea. Spune-mi ce vrei să-mi spui.

– Ieri, rosti el, te-am cerut de soție.

Ea înghiți în sec.

– Ieri am refuzat.

– Și astăzi?

Îi stătea pe vîrful limbii să răspundă că astăzi n-o ceruse, însă cuvintele se topiră înainte să-i iasă din gură. Era genul de remarcă pe care ar fi făcut-o drept răspuns pentru acela pe care ea îl cunoștea drept James Siddons. Bărbatul din fața ei, marchizul, îi era străin, și nu știa cum să se poarte cu el. Nu îi erau, totuși, necunoscute particularitățile aristocrației, doar petrecuse ani întregi în compania lui lady Danbury.

Se simțea de parcă ar fi fost prinsă într-o farsă ciudată, ale cărei reguli nu le pricepea. Toată viața fusese învățată cum să se poarte. Fiecare domnișoară din Anglia învăța

astfel de lucruri, dar nimeni nu-i spusese vreodată ce trebuia să facă dacă se îndrăgostea de un bărbat care-şi schimba identitatea cum schimbau alţii hainele.

După un minut de tăcere, ea spuse:

– N-ar fi trebuit să ne trimiţi bani.

El tresări.

– Au şi ajuns?

– Aseară.

James blestemă încet, spunînd ceva despre momentul prost ales. Elizabeth clipi ca să-şi ascundă lacrimile.

– De ce ai făcut aşa ceva? Credeai că vreau mila cuiva? Că sînt o amărîtă demnă de milă...

– M-am gîndit, o întrerupse el, că e o crimă să fii obligată să te măriţi cu un libidinos bătrîn, bolnav de gută, doar ca să poţi să-ţi întreţii fraţii. Mi se rupea inima cînd te vedeam cum încerci să urmezi versiunea doamnei Seeton despre feminitate.

– N-am nevoie de mila ta, spuse ea încet.

– Nu e milă, Elizabeth. Nu ai nevoie de edictele alea blestemate, care nu făceau decît să-ţi stingă strălucirea, spuse el trecîndu-şi o mînă prin păr. N-aş putea să suport dacă ai pierde scînteia care te face atît de specială. Focul acela tăcut din privirea ta, zîmbetul secret cînd te amuză ceva... Doamna Seeton te-ar fi făcut să pierzi toate astea, şi eu nu puteam să privesc aşa ceva.

Ea înghiţi în sec, stînjenită de blîndeţea cuvintelor lui. James făcu un pas înainte, înjumătăţind distanţa dintre ei.

– Ce am făcut, am făcut din prietenie.

– Atunci pentru ce ai păstrat secret gestul? şopti ea.

El ridică sprîncenele, parcă nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Îmi spui că ai fi acceptat?

Aşteptă o secundă înainte să adauge:

– Nu credeam. Plus că eram James Siddons. De unde să aibă un administrator de moşie aşa o sumă?

– James, ai idee cît de umilită m-am simţit aseară? Am ajuns acasă după tot ce se întîmplase şi am găsit o ţidulă anonimă din partea băncii.

– Şi cum, întrebă el, te-ai fi simţit cu două zile înainte, dacă ajungea atunci? Înainte să ştii cine sînt. Înainte să ai vreun motiv să bănuieşti că banii sînt de la mine.

Ea îşi muşcă buzele. Probabil că ar fi fost intrigată, dar şi fericită. Şi cu siguranţă că ar fi acceptat cadoul. Mîndria era mîndrie, dar fraţii ei aveau nevoie de mîncare, iar Lucas trebuia să meargă la şcoală. Dacă accepta cererea lui James...

– Ai idee cît eşti de egoistă? întrebă el, întrerupîndu-i, din fericire, gîndurile, care o conduceau într-o direcţie periculoasă.

– Nu îndrăzni, îl repezi ea tremurînd de furie. Să nu îndrăzneşti să mă faci egoistă. Accept că alte insulte sînt, probabil, adevărate, dar nu şi asta.

– De ce? Fiindcă ţi-ai petrecut ultimii cinci ani servindu-ţi familia? Fiindcă le-ai dat lor totul şi n-ai oprit nimic pentru tine?

Glasul lui era batjocoritor, iar Elizabeth era prea furioasă ca să răspundă.

– Aşa e, ai făcut toate astea, spuse el cu o grandoare crudă, însă iată, ai ocazia să-ţi îmbunătăţeşti cu adevărat situaţia, să pui capăt grijilor şi să le dai viaţa pe care ştiu că crezi că o merită, şi tu îi dai cu piciorul.

– Am mîndria mea, spuse ea apăsat.

James rîse aspru.

– Aşa e, şi clar pui mai mare preţ pe ea decît pe bunăstarea familiei tale.

Ea ridică mîna să-l lovească, dar el o prinse.

– Chiar şi dacă nu te măriţi cu mine, spuse, încercînd să ignore fiorul dureros pe care-l simţise numai la gîndul că ea l-ar refuza, poţi să iei banii şi să mă uiţi.

Ea clătină din cap.

– Ai avea prea mare control asupra mea.

– Cum? Banii sînt ai tăi. Ai hîrtia de la bancă. Nu am cum să ţi-i iau.

– M-ai fi pedepsit dacă îi luam, şopti ea. Dacă îi luam şi nu mă măritam cu tine.

El simţi cum inima îi era cuprinsă de răceală.

– Aşa crezi tu că sînt eu?

– Nu ştiu cum eşti! izbucni ea. De unde să ştiu? Nici nu ştiu cine eşti.

– Ştii deja tot ce ai nevoie să ştii despre ce fel de om sînt şi ce fel de soţ aş fi.

Îi atinse obrazul, dînd voie tuturor emoţiilor şi întregii sale iubiri să iasă la suprafaţă. Sufletul i se vedea în privire, şi el ştia asta.

– Tu mă cunoşti mai bine decît oricine, Elizabeth.

O văzu cum ezită şi, în acel moment, o urî pentru asta. El îi oferea totul, toată inima lui, iar ea nu putea decît să ezite. Blestemă încet şi se întoarse ca să plece. Nu făcuse decît cîţiva paşi cînd o auzi strigînd:

– Aşteaptă!

Încet, el se întoarse.

– Mă mărit cu tine! izbucni ea.

El o privi bănuitor.

– De ce?

– De ce? repetă ea. De ce?

– M-ai refuzat de mai multe ori în două zile, îi atrase el atenţia. Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

Elizabeth deschise gura şi simţi cum se sufocă, panicată. Nu reuşea să spună nimic, nu putea să mai gîndească. Nu se aşteptase ca el să-i pună la îndoială cuvintele. James se apropie, iar căldura trupului său o copleşi, cu toate că n-o atingea. Elizabeth se lipi de trunchiul copacului, cu răsuflarea tăiată, uitîndu-se în ochii lui întunecaţi, care străluceau de furie.

– Tu m-ai cerut, reuşi să spună. Tu m-ai cerut şi eu am spus da. Nu asta vrei?

El clătină din cap încet, apoi îşi sprijini mîinile de trunchi, una de-a stînga, alta de-a dreapta ei.

– Spune-mi de ce ai acceptat.

Elizabeth încercă să se topească în trunchi. Ceva din hotărîrea lui tăcută şi letală o speria de moarte. Dacă ar fi ţipat la ea sau ar fi certat-o, ar fi ştiut ce să facă, dar furia aceea stăpînită era tulburătoare, iar închisoarea braţelor lui îi făcea sîngele să clocotească în vene.

Simţi cum face ochii mari şi ştiu că, probabil, el vedea expresia laşităţii pe chipul ei.

– Ai avut nişte argumente destul de bune, spuse ea, încercînd să-şi păstreze orgoliul neatins, singura emoţie pe care el îi spusese că o simţea prea mult. Nu pot să le dau fraţilor mei viaţa pe care o merită, şi tu poţi, şi oricum trebuia să mă mărit, aşa că poate foarte bine să fie cineva pe care...

– Uită, se răsti el. Îmi retrag cererea.

Ea rămase cu răsuflarea tăiată.

– O retragi?

– Nu te vreau aşa.

Ei i se înmuiară genunchii şi se ţinu de trunchiul gros din spatele ei ca să nu cadă.

– Nu pricep, şopti.

– Nu vreau să fiu luat de bărbat pentru banii mei.

– Vai! izbucni ea, din nou furioasă. Acum cine e ipocrit? Mai întîi mă înveţi cum să fac ca să mă mărit cu vreun biet naiv pentru banii lui, apoi mă certi că nu mă folosesc de banii tăi ca să-mi întreţin fraţii, şi acum... Acum ai obrăznicia să-ţi retragi cererea, ceea ce e foarte lipsit de demnitate, aş putea să adaug, fiindcă eu am fost sinceră şi am recunoscut că am nevoie de averea şi de poziţia ta pentru familia mea. Ceea ce, rosti apăsat, e exact lucrul de care te-ai folosit ca să mă convingi să mă mărit cu tine!

– Ai terminat? întrebă el insolent.

– Nu, răspunse ea.

Era supărată şi rănită, aşa că voia să-l vadă şi pe el la fel.

– Oricum cineva te-ar fi luat de bărbat pentru banii tăi. Nu aşa se fac lucrurile în lumea voastră?

– Ba da, spuse el cu o blîndeţe înfiorătoare. Probabil că mi-a fost mereu sortit să mă însor cu o femeie la fel de bogată ca mine. Aşa a fost pentru părinţii mei, pentru bunici şi pentru părinţii bunicilor. Pot să suport o căsnicie rece, bazată pe bancnote. Am fost crescut pentru asta.

Se aplecă spre ea pînă cînd ajunse la o răsuflare distanţă.

– Dar nu pot să suport o căsnicie rece cu tine.

– De ce nu? şopti ea, neputînd să-şi ia ochii de la ochii lui.

– Pentru că noi avem asta.

Se mişcă repede şi îi cuprinse capul în palma lui mare, apoi o sărută. În ultima ei secundă de coerenţă, înainte ca el s-o strivească la piept, se gîndi că urma un sărut furios, o îmbrăţişare violentă, dar, deşi braţele lui o ţineau pe loc,

buzele sale o atinseră cu o blîndeţe şocantă, care o făcu să se topească.

Era genul de sărut după care se omorau femeile, din acela din care nu te desprindeai nici dacă la picioare îţi ardeau flăcările iadului. Elizabeth simţi cum o cuprinde un fior pe dinăuntru şi-şi desprinse braţele din mîinile lui ca să-l cuprindă pe după gît. Îi atinse mîinile, umerii, gîtul şi degetele i se opriră în părul său des.

James îi şopti cuvinte de iubire şi dorinţă, sărutîndu-o pe obraz, pînă la ureche. Îi gîdilă lobul urechii şi îi şopti cît e de mulţumit de ea pînă cînd Elizabeth lăsă capul pe spate şi îşi expuse curbura gîtului. Ceva din pielea gîtului unei femei, din felul în care părul i se dădea la o parte de pe piele, îi plăcuse întotdeauna.

Dar lîngă el era Elizabeth, iar ea era diferită, aşa că James era cu totul pierdut. Părul ei era aproape invizibil în locul în care se întîlnea cu gîtul, iar parfumul ei, un amestec blînd de săpun şi trandafiri, plus încă un lucru, ceva numai al ei, îl seducea fără cale de întoarcere.

O sărută pe gît, oprindu-se la linia delicată a claviculei. Nasturii de sus ai rochiei ei erau desfăcuţi. Nu-şi amintea cînd îi desfăcuse, dar se bucură de atingerea pielii ei delicate.

O auzi respirînd, simţi cum răsuflarea ei îi şopteşte prin păr. Îi sărută pielea de sub bărbie. Iubita lui respira întretăiat acum, gemea, iar trupul lui se aprinse şi mai mult cînd simţi cît îl dorea. Îl dorea, mai mult decît putea ea să înţeleagă. El, însă, ştia adevărul. Acela era un lucru pe care ea nu putea să-l ascundă.

Fără voie, se retrase, forţîndu-se să lase destulă distanţă între ei, dar apucîndu-i în palme umerii mici. Tremurau amîndoi, respirau întretăiat şi încă aveau nevoie

să se sprijine unul de celălalt. James nu era sigur dacă avea încredere în propriile picioare, şi nici ea nu părea să aibă mai mult echilibru.

O măsură cu privirea, observînd fiecare detaliu al tabloului pe care i-l oferea. Părul îi alunecase din coafură şi fiecare şuviţă parcă îl tachina, implorîndu-l s-o atingă. Îşi simţea trupul crispat şi avu nevoie de tot autocontrolul ca să n-o tragă din nou la piept.

Voia să-i smulgă hainele, să o întindă pe iarba moale şi să o facă numai a lui, în felul cel mai primitiv de care era în stare şi după aceea, cînd ea n-ar mai fi avut nici o îndoială că era a lui, complet şi irevocabil, ar fi făcut din nou dragoste cu ea, încet, explorîndu-i fiecare părticică a corpului cu mîinile, apoi cu buzele şi apoi, cînd ea se arcuia de dorinţă...

Îşi luă brusc mîinile de pe umerii ei. Nu putea s-o atingă cînd mintea îi zbura spre un teritoriu atît de periculos.

Elizabeth se sprijini de copac şi ridică spre el ochii ei mari şi albaştri. Îşi umezi buzele cu limba, iar James simţi atingerea direct în inimă. Făcu încă un pas înapoi. Cu fiecare mişcare a ei, fiecare răsuflare timidă, abia auzită, el mai pierdea puţin din autocontrolul pe care-l cîştigase cu greu. Nu mai avea încredere în propriile mîini, care abia aşteptau s-o atingă.

– Cînd o să recunoşti că de asta mă vrei, se răsti, aspru şi răguşit, atunci o să te iau de nevastă.

* * *

Două zile mai tîrziu, amintirea acelui sărut încă o mai făcea pe Elizabeth să se înfioare. Rămăsese lîngă copac, uluită, şocată, şi-l privise cum se îndepărta. Mai stătuse acolo alte zece minute, uitîndu-se spre orizont, în gol, la

ultimul loc în care-l văzuse. După aceea îşi revenise în sfîrşit din şocul atingerilor lui, se aşezase pe pămînt şi plînsese.

Se minţise cînd încercase să se convingă pe sine că voia să-l ia de soţ numai pentru că era un marchiz bogat. Era chiar ironic. Petrecuse ultima lună încercînd să se resemneze la gîndul că avea să se mărite pentru bani, iar acum, că se îndrăgostise, şi el era destul de bogat cît să-i ofere o viaţă mai bună, totul era pe dos.

Îl iubea, sau mai bine spus iubea un bărbat care arăta exact ca el. Nu-i păsa ce-i spuneau lady Danbury sau soţii Ravenscroft. James Siddons nu avea cum să fie acelaşi bărbat ca şi marchizul de Riverdale. Nu se putea. Toată lumea avea locul ei în societatea englezească. Era un lucru pe care-l aflai devreme, şi pe care-l ştiau mai ales acelea care, ca şi Elizabeth, erau fiicele unor nobili mai puţin importanţi şi care trăiau la marginea înaltei societăţi.

Toate problemele ei s-ar fi rezolvat dacă ar fi fugit după el şi i-ar fi spus că pe el îl vrea, nu banii. Ar fi fost măritată cu bărbatul pe care-l iubea şi ar fi avut destule resurse ca să-şi susţină familia, dar nu putea să scape de bănuiala chinuitoare că nu-l cunoştea cu adevărat.

Partea ei pragmatică îi amintea că, probabil, n-avea să-l cunoască cu adevărat pe nici unul dintre bărbaţii cu care ar fi putut să se mărite, sau cel puţin nu l-ar fi cunoscut prea bine. Bărbaţii şi femeile nu mergeau cu ritualul de curtare foarte în profunzime.

Cu James era altfel. Exact aşa cum el spusese că n-ar fi suportat o căsnicie de convenienţă cu ea, la fel nici ea nu suporta ideea unei căsătorii lipsite de încredere. Poate cu altul, dar nu cu el.

Elizabeth strînse pleoapele şi se întinse din nou pe pat. Petrecuse mare parte din ultimele zile închisă în camera ei.

După primele cîteva încercări, frații ei renunțaseră să mai încerce să-i vorbească şi începuseră să-i lase tăvi cu mîncare în fața uşii. Susan pregătise toate felurile ei de mîncare preferate, dar majoritatea rămăseseră neatinse. Suferința din iubire te făcea să uiți de foame.

La uşă se auzi o bătaie timidă, iar Elizabeth întoarse capul şi se uită pe fereastră. După înălțimea la care era soarele, probabil venise rîndul cinei. Dacă ignora ciocănitul, copiii aveau să lase tava la uşă.

Dar ciocănitul se repetă, aşa că tînăra se ridică. Traversă camera mică din trei paşi şi deschise uşa, în fața căreia stăteau toți cei trei frați mai mici din familia Hotchkiss.

– A venit asta pentru tine, spuse Susan întinzîndu-i un plic de culoarea untului. E din partea lui lady Danbury. Vrea să te vadă.

Elizabeth ridică o sprînceană.

– Ați început să-mi citiți corespondența?

– Sigur că nu! Servitorul care a adus-o mi-a spus.

– Aşa e, adăugă Jane. Eram acolo.

Elizabeth întinse mîna şi luă plicul, apoi se uită la frații ei, care o priviră la rîndul lor.

– N-o citeşti? întrebă Lucas în sfîrşit.

Jane îl înghionti pe fratele ei.

– Lucas, nu fi nepoliticos! îi spuse, apoi se uită la Elizabeth. N-o citeşti?

– Acum cine-i nepoliticos? întrebă aceasta.

– Ai putea s-o deschizi, spuse Susan, măcar ca să nu te mai gîndeşti la...

– Să n-o spui, avertiză Elizabeth.

– Nu poți să-ți plîngi de milă la nesfîrşit.

Elizabeth scoase un şuierat şi un oftat.

– N-am dreptul la nici măcar o zi sau două?

– Ba sigur că da, spuse Susan împăciuitor, dar chiar şi aşa, ți s-a terminat timpul.

Elizabeth gemu şi deschise plicul. Se întrebă cît ştiau frații ei despre situația în care era. Nu le spusese nimic, dar erau ca nişte nevăstuici mici cînd venea vorba să descopere secrete, şi ar fi pus pariu că ştiau cel puțin jumătate din poveste deja.

– Nu-l deschizi? întrebă Lucas entuziasmat.

Elizabeth ridică din sprîncene şi îl privi pe fratele ei. Sărea în sus, agitat.

– Nu-mi dau seama de ce eşti atît de entuziasmat să auzi ce are de spus lady Danbury, spuse ea.

– Nici eu, se răsti Susan, apăsînd cu palma pe umărul lui Lucas, ca să-l facă să stea locului.

Elizabeth clătină din cap. Dacă frații Hotchkiss se ciondăneau, atunci probabil că viața se întorcea la normal, iar ăsta trebuia să fie un lucru bun. Ignoră protestele lui Lucas, brutal manevrat de sora lor, şi scoase o foaie de hîrtie din plic, apoi o despături. Citi în numai cîteva secunde mesajul şi de pe buze îi scăpă un „Eu?" surprins.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Susan.

Elizabeth clătină din cap.

– Nu tocmai, dar lady Danbury vrea să merg pînă la ea.

– Credeam că nu mai lucrezi acolo, spuse Jane.

– Aşa e, deşi cred că o să fie nevoie să-mi înghit mîndria şi să cer înapoi poziția. Nu văd cum altfel am putea avea destui bani pentru mîncare.

Elizabeth ridică privirea şi văzu că toți cei trei frați îşi muşcau buzele, murind de nerăbdare să-i spună că putea fie să se mărite cu James, fie măcar să fi acceptat banii şi să nu fi rupt țidula în patru bucăți egale.

Elizabeth se aplecă şi începu să-şi caute cizmele sub pat, unde le aruncase cu o zi înainte. Îşi găsi şi poşeta alături de ele şi o luă şi pe aceea.

– Pleci acum? întrebă Jane.

Elizabeth dădu din cap şi se aşeză pe covorul împletit, ca să-şi pună încălţările.

– Să nu mă aşteptaţi, spuse. Nu ştiu cît durează. Îmi imaginez că lady Danbury o să mă trimită acasă cu o trăsură.

– Ai putea chiar să rămîi acolo peste noapte.

Jane îl lovi în umăr.

– De ce să facă aşa ceva?

– E mai simplu, dacă se întunecă, spuse el uitîndu-se urît la ea, plus că...

– Oricum ar fi, spuse tare Elizabeth, găsind toată discuţia cam neobişnuită, nu e nevoie să mă aşteptaţi treji.

– Nu te aşteptăm, o asigură Susan, conducîndu-i pe Lucas şi pe Jane la o parte, ca să-i dea voie lui Elizabeth să iasă.

O priviră cum coboară scările şi deschide larg uşa de la intrare.

– Distracţie plăcută! strigă Susan.

Elizabeth îi aruncă o privire sarcastică peste umăr.

– Sînt sigură că n-o să fie aşa, dar mulţumesc pentru urare.

Închise uşa în urma ei şi îi lăsă pe Susan, Jane şi Lucas stînd în capătul de sus al scărilor.

– S-ar putea să fii surprinsă, Elizabeth Hotchkiss, rosti Susan zîmbind larg. S-ar putea să fii surprinsă.

* * *

Ultimele cîteva zile nu erau pe lista celor mai grozave din viaţa lui James. Dispoziţia lui era mai mult decît proastă, iar servitorii lui lady Danbury începuseră de mult să îl ocolească prin casă.

Primul lui impuls fusese să se îmbete, dar deja făcuse asta o dată, în noaptea în care Elizabeth aflase cine era el cu adevărat, şi nu avusese parte decît de o mahmureală chinuitoare. Paharul de whisky pe care şi-l turnase cînd se întorsese de acasă de la ea stătea încă pe biroul din bibliotecă. Luase din el numai două înghiţituri. De obicei, servitorii bine pregătiţi ai mătuşii lui strîngeau orice pahar pe jumătate plin. Nimic nu-i supăra mai mult decît un pahar cu băutură uitat direct pe mobila lustruită, dar expresia fioroasă a lui James la prima ciocănitură la uşa încuiată a bibliotecii îi asigurase liniştea, iar acum acest loc sigur al lui, şi paharul cu whisky trezit, rămîneau neatinse.

Îşi plîngea, bineînţeles, singur de milă, dar se gîndea că avea dreptul la o zi, două de comportament antisocial după cîte pătimise. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi putut să-şi dea seama pe cine era mai supărat, pe Elizabeth sau pe sine însuşi.

Ridică paharul pentru a suta oară în acea zi, îl privi, apoi îl puse la loc. În cealaltă parte a camerei, „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz" stătea cuminte pe raft, iar coperta din piele roşie parcă-l provoca în tăcere să-şi mute privirea. James se uită urît la carte, abia stăpînindu-şi dorinţa să arunce cu sticla de băutură în ea.

Să vedem... Dacă o uda cu alcool, apoi o arunca în şemineu, flăcările ar fi fost foarte pe placul lui. Chiar se gîndea serios să facă asta, încercînd să-şi dea seama cît de sus ar fi ajuns focul, cînd auzi o bătaie în uşă, mult mai puternică decît ale servitorilor.

– James! Deschide uşa imediat.

Gemu. Mătuşa Agatha. Se ridică şi traversă camera. Putea foarte bine să termine odată cu discuţia. Cunoştea acel ton şi ştia că lady D ar fi fost în stare să bată la uşă pînă cînd i-ar fi curs sînge din pumn.

– Agatha, spuse el pe un ton prea amabil, cît de bine-mi pare să te văd.

– Arăţi ca naiba, se răsti ea, apoi intră pe lîngă el şi se aşeză pe unul dintre fotoliile din bibliotecă.

– Ai la fel de mult tact ca întotdeauna, murmură el, sprijinindu-se de o masă.

– Eşti beat?

El clătină din cap şi arătă spre sticlă.

– Mi-am turnat un pahar, dar nu l-am băut.

Se uită înspre lichidul arămiu.

– Începe să se aşeze praful pe el.

– N-am venit să-ţi vorbesc despre spirtoase, spuse Agatha condescendent.

– M-ai întrebat dacă sînt beat, îi aminti el.

Ea ignoră comentariul.

– Nu mi-am dat seama că eşti prieten cu tînărul Lucas Hotchkiss.

James clipi şi se ridică. Dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să le aleagă mătuşa sa pe post de introducere, şi ea era cunoscută pentru schimbările bruşte de subiect, la acesta el nu se aşteptase.

– Lucas? repetă. Ce e cu Lucas?

Lady Danbury îi întinse o bucată de hîrtie.

– Ţi-a trimis scrisoarea asta.

James o luă şi observă ştersăturile copilăreşti de pe pagină.

– Presupun că ai citit-o, spuse.

– Nu era sigilată.

James hotărî să nu insiste şi desfăcu hîrtia.

– Ce ciudat, murmură.

– Că vrea să te vadă? Nu mi se pare deloc ciudat. Bietul băiat nu a avut nici un bărbat în viaţa lui de la vîrsta de trei ani, de cînd i-a murit tatăl în accidentul acela de vînătoare.

James ridică brusc capul. Aparent, şarada lui Elizabeth funcţionase. Dacă Agatha nu reuşise să afle adevărul despre moartea domnului Hotchkiss, atunci cu siguranţă că secretul rămăsese secret.

– Probabil că vrea să te întrebe ceva, continuă Agatha. Ceva ce i-ar fi jenă să le întrebe pe surorile sale. Aşa sînt băieţii. Sînt sigur că e nedumerit în legătură cu cele întîmplate în ultimele zile.

James o privi curios. Mătuşa sa dădea dovadă de o sensibilitate remarcabilă la supărarea băiatului. Atunci ea rosti cu blîndeţe:

– Îmi aminteşte de tine cînd erai de vîrsta lui.

Lui James i se tăie răsuflarea.

– Nu ştiu de ce pari atît de surprins. Este, bineînţeles, mult mai fericit decît ai fost tu la vîrsta lui, spuse ea, aplecîndu-se şi ridicînd motanul care se strecurase în bibliotecă, dar are expresia pierdută a unui băiat care ajunge la o anumită vîrstă şi nu are parte de îndrumarea unui bărbat, adăugă, mîngîindu-i blana lui Malcom. Noi, femeile, sîntem foarte capabile, bineînţeles, şi mult mai înţelepte decît bărbaţii, dar chiar şi eu trebuie să recunosc că nu putem să facem unele lucruri.

James încă se străduia să înţeleagă că mătuşa sa recunoscuse că existau lucruri pe care ea nu le putea face, cînd aceasta adăugă:

– Mergi să te vezi cu el, nu-i aşa?

James se simți insultat că ea întreba așa ceva. Numai un monstru lipsit de sentimente ar fi putut să ignore o astfel de rugăminte.

– Sigur că da. Oricum, sînt foarte curios de ce a ales tocmai acel loc.

– Cabana de vînătoare a lordului Danbury?

Agatha ridică din umeri.

– Nu e chiar atît de ciudat pe cît ai crede. După ce a murit el, nimeni n-o mai folosește. Lui Cedric nu-i place să vîneze și, cum el nu pleacă niciodată din Londra, i-am oferit-o lui Elizabeth. Bineînțeles că ea a refuzat.

– Bineînțeles, murmură James.

– Știu că ți se pare prea mîndră, dar adevărul este că are un contract de cinci ani pentru casa lor, așa că n-ar fi făcut nici o economie dacă se mutau, plus că nici nu voia să-și dezrădăcineze frații.

Lady Danbury îl ridică în două labe pe Malcom, la ea în brațe, și-l sărută pe nas.

– Nu e cea mai adorabilă pisică?

– Depinde ce înțelegi prin adorabil, spuse James, numai ca s-o tachineze.

Îi datora pisicii recunoștință eternă fiindcă îl condusese la Elizabeth cînd pe aceasta o atacase Fellport.

Lady D se uită urît la el.

– După cum spuneam, Elizabeth a refuzat, dar a spus că s-ar putea să se mute acolo după ce termină contractul de închiriere, așa că i-a dus acolo pe frații ei, în vizită, iar tînărului Lucas i-a plăcut mult, adăugă, încruntîndu-se gînditoare. Cred că i-au plăcut trofeele. Băieților le plac lucrurile astea.

James se uită la ceasul care era folosit pe post de sprijinitoare pentru cărți. Trebuia să plece într-un sfert de oră dacă voia să ajungă la întîlnirea cu Lucas. Agatha pufni și se ridică, lăsîndu-l pe Malcom pe un raft neocupat.

– Te las singur, spuse, sprijinindu-se în baston. Le spun servitorilor să nu te aștepte pentru cină.

– Sigur n-o să dureze prea mult.

– Nu se știe. Dacă băiatul e tulburat, s-ar putea să fie nevoie să petreci ceva timp cu el. În plus, adăugă ea, oprindu-se în prag și răsucindu-se spre el, nu e ca și cum ne-ai fi onorat cu ilustra ta prezență în ultimele zile.

O remarcă tăioasă i-ar fi stricat ieșirea, așa că James zîmbi obosit și se uită la ea cum mergea încet pe coridor, bătînd cu bastonul încet, în ritm cu pașii. Învățase de mult că toată lumea era mai fericită dacă Agatha avea ultimul cuvînt în cel puțin jumătate din conversații.

James se întoarse încet în bibliotecă, ridică paharul de whisky și aruncă băutura pe geam. Așeză recipientul pe masă și se uită în jur, iar ochii îi căzură pe cartea care-l bîntuise zile bune.

Se plimbă pînă la raft și o ridică, apoi începu să arunce în joacă volumul dintr-o mînă într-alta. Nu cîntărea aproape nimic, ceea ce părea ironic, fiindcă făcuse atît de multe ca să-i schimbe viața. După aceea decise scurt, deși nu era sigur de ce, să-l bage în buzunar. Oricît ar fi urît cartea, ea îl făcea să se simtă mai aproape de Elizabeth.

Capitolul 22

Pe drum spre cabana de vînătoare a lordului Danbury, Elizabeth se opri, îşi muşcă buzele cu un gest nervos, apoi reciti misiva neaşteptată a contesei:

„Elizabeth,

După cum ştii, cineva mă şantajează. Cred că tu ai cîteva informaţii care îl vor da în vileag pe tîlharul ce m-a ales drept ţintă. Te rog să vii la cabana de vînătoare a lordului Danbury în seara asta, la ora opt.

A ta,
Agatha, lady Danbury"

Elizabeth n-avea nici cea mai vagă idee de ce contesa credea că ea are informaţii importante, dar n-avea de ce să pună la îndoială autenticitatea scrisorii. Îi cunoştea scrisul lui lady Danbury, la fel de bine cum îl cunoştea pe al ei, şi acela nu era un fals.

Nu le spusese intenţionat fraţilor ei ce conţinea mesajul, preferînd să le spună că lady Danbury voia s-o vadă şi să lase lucrurile aşa. Ei nu ştiau despre şantaj, şi Elizabeth nu dorea să fie îngrijoraţi, mai ales că lady D o chemase la o oră atît de tîrzie. Era încă destul de multă lumină afară la

opt, dar, dacă nu cumva contesa termina discuţia în cîteva minute, Elizabeth avea să se întoarcă acasă pe întuneric.

Se opri cu mîna pe clanţă. Nu se vedea nici o trăsură prin preajmă, iar sănătatea nu-i permitea lui lady Danbury să meargă o distanţă atît de mare. Dacă nu ajunsese încă, atunci probabil că uşa era încuiată şi... Dar clanţa se răsuci în palma ei.

– Cît de ciudat, murmură, apoi intră în casă.

În cămin ardea focul, şi pe masă era aşternută o cină bogată. Elizabeth intră în cameră şi se răsuci pe loc, observînd toate pregătirile. Dar de ce oare să fi făcut contesa...

– Lady Danbury? strigă ea. Sînteţi aici?

Elizabeth simţi pe cineva în prag şi se răsuci.

– Nu, spuse James. Sînt numai eu.

Ea duse mîna la gură.

– Ce cauţi aici? întrebă.

El zîmbi din colţul gurii.

– Îmi imaginez că acelaşi lucru ca şi tine. Ai primit şi tu un bilet de la fratele tău?

– De la Lucas? întrebă ea speriată. Nu, ci de la mătuşa ta.

– Atunci înseamnă că au conspirat împotriva noastră. Uite, spuse, întinzîndu-i o bucată de hîrtie mototolită. Citeşte.

Elizabeth despături coala şi citi:

„Alteţă,

Înainte să plecaţi de la noi, vă rog să-mi acordaţi o audienţă. Aş vrea să vă cer sfatul într-o problemă sensibilă. Nu e ceva ce un bărbat să vrea să discute cu surorile sale.

Dacă nu-mi dați de veste că veți face altfel, vă aştept la cabana de vînătoare a lordului Danbury, în această seară la opt.

Cu sinceritate,
Sir Lucas Hotchkiss."

Elizabeth abia dacă-şi stăpîni un chicot îngrozit de rîs.

– E scrisul lui Lucas, dar cuvintele sînt direct din gura lui Susan.

James zîmbi.

– Mi s-a părut mie că exprimarea e cam precoce.

– El e foarte inteligent, bineînțeles...

– Bineînțeles.

– Dar nu cred că ar folosi expresia „o problemă sensibilă".

– Ca să nu mai spun, adăugă James, că la opt ani e puțin probabil să ai o problemă sensibilă.

Elizabeth dădu din cap.

– Sînt sigură că o să vrei să citeşti asta.

Îi întinse biletul pe care-l primise de la mătuşa sa. El îl citi, apoi spuse:

– Nu mă mir. Am sosit cu cîteva minute înaintea ta şi am găsit astea.

Îi întinse două plicuri, unul pe care scria „Citeşte imediat" şi altul pe care scria „Citiți după ce vă împăcați".

Elizabeth se înecă de rîs, îngrozită.

– Exact aşa am reacționat şi eu, murmură el, deşi nu cred că mi-a stat la fel de bine.

Ea îl privi imediat. O studia cu o intensitate tăcută care-i tăie răsuflarea. Atunci, fără să-şi ia ochii de la ea, el întrebă:

– Să le desfacem?

Lui Elizabeth îi luă cîteva clipe să înțeleagă la ce se referea el.

– Plicurile. Da, da. Îşi umezi buzele, care i se uscaseră. Pe amîndouă?

El îl ridică pe cel pe care scria „Citiți după ce vă împăcați" şi-l legănă în aer.

– Pot să-l păstrez, dacă tu crezi că o să-l citim curînd.

Ea înghiți în sec şi evită să-i răspundă:

– Ce-a fi să-l deschidem pe celălalt şi să vedem ce e în el?

– Foarte bine.

James dădu aprobator din cap şi citiră împreună:

„Voi amîndoi,
Încercați să nu fiți complet idioți."

Biletul nu era semnat, dar nu încăpea nici o îndoială asupra autoarei. Scrisul cu litere alungite şi elegante le era cunoscut, dar cuvintele erau cele care o deconspirau pe lady Danbury. Nimeni altcineva n-ar fi putut să fie aşa adorabil de necioplit.

James înclină capul şi rosti:

– Ah, mătuşa mea cea iubitoare.

– Nu pot să cred că m-a păcălit aşa, spuse Elizabeth nemulțumită.

– Nu? întrebă el cu îndoială.

– Ba da, sigur că pot să cred. Nu-mi vine să cred că s-a folosit de povestea cu şantajul pe post de momeală. Am fost destul de speriată pentru ea.

– Da, şantajul.

James se uită la plicul încă sigilat, cel pe care scria „Citiți după ce vă împăcați".

– Am o bănuială cum că o să aflăm în plicul ăsta ceva despre şantaj.

Elizabeth tresări.

– Crezi că a inventat totul?

– N-a părut nici o clipă din cale-afară de îngrijorată din cauza lipsei de indicii.

– Deschide-l, ordonă Elizabeth. Imediat. Mai repede decît atît.

James dădu să-l deschidă, apoi clătină din cap.

– Nu, spuse pe un ton leneş. Cred că o să mai aştept.

– Vrei să aştepți?

El îi zîmbi, încet şi senzual.

– Încă nu ne-am împăcat.

– James..., spuse ea, cu dor şi teamă.

– Mă cunoşti, spuse el. Ştii mai multe despre sufletul meu decît oricare alt om de pe pămînt, poate chiar mai mult decît mine. Dacă la început nu îmi ştiai numele, ei bine, nu pot să spun decît că ştii de ce nu ți l-am spus de la început. Aveam obligații față de mătuşa mea, şi ei îi datorez mai mult decît aş putea vreodată să-i dau înapoi.

Aşteptă ca ea să spună ceva, şi, dacă văzu că tace, continuă pe un ton ceva mai nerăbdător:

– Mă cunoşti, repetă, şi cred că mă cunoşti suficient de bine încît să ştii că nu aş face niciodată nimic ca să te umilesc.

Îi cuprinse umerii în palme şi îşi stăpîni impulsul s-o scuture ca s-o audă aprobînd.

– Dacă nu ştii asta, atunci nu există nici o speranță pentru noi.

Ea îşi desfăcu buzele, surprinsă, iar James îi văzu vîrful limbii. Cumva, uitîndu-se la chipul pe care-l visase săptămîni

la rînd, ştiu exact ce trebuia să facă. Înainte ca ea să apuce să reacționeze, el o luă de mînă.

– Simți asta? şopti, ducîndu-i mîna la inimă. Bate pentru tine. Simți astea, întrebă, ducîndu-i degetele la buze. Respiră pentru tine. Ochii mei, pentru tine văd. Picioarele mele merg pentru tine. Vocea mea vorbeşte pentru tine, mîinile mele...

– Opreşte-te, spuse ea copleşită. Opreşte-te.

– Mîinile mele, rosti el răguşit de emoție, nu mai pot de dor şi vor să te cuprindă.

Ea făcu un pas înainte, doar un centimetru sau doi, şi el înțelese că era aproape să accepte inevitabilul.

– Te iubesc, îi şopti. Te iubesc. Îți văd chipul cînd mă trezesc dimineața şi numai pe tine te visez noaptea. Tot ce sînt şi tot ce vreau să fiu...

Ea se repezi în brațele lui şi îşi ascunse chipul la pieptul lui.

– Nu ai spus-o niciodată, rosti, aproape sufocată de suspinele pe care le ascunsese zile întregi. Nu mi-ai spus asta pînă acum.

– Nu ştiu de ce, rosti el, cu gura lipită de creştetul ei. Am vrut, dar aşteptam momentul potrivit, şi niciodată nu venea, şi...

Ea îi duse degetul la buze.

– Sărută-mă.

O secundă el îngheță, nu putu să se mişte, paralizat de uşurare. După aceea, copleşit de teama irațională că ea ar putea să-i dispară din brațe, o strînse la piept şi o sărută cu un amestec de iubire şi dor.

– Stop, murmură, retrăgîndu-se puțin.

Atunci, în timp ce ea îl privea nedumerită, el întinse mîna şi-i scoase o agrafă.

– Nu te-am văzut niciodată cu părul desfăcut, spuse. L-am văzut în dezordine, dar niciodată desfăcut, alunecîndu-ți peste umeri.

Pe rînd, trase agrafele, şi fiecare dintre ele eliberă cîte o şuviță aurie. Pînă la urmă, cînd părul îi era desfăcut de tot, el o ținu la distanță de un braț şi o răsuci încet, pe loc.

– Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea roşi.

– Nu te prosti, spuse. Eu...

– Cea mai frumoasă, repetă el, apoi o trase la piept şi ridică o şuviță parfumată, ca să o sărute. Mătase pură, murmură. Asta vreau să simt noaptea, cînd merg la culcare.

Elizabeth crezuse că pielea îi era fierbinte înainte, dar acea remarcă a lui o făcu să-şi simtă obrajii arzînd şi îşi dori să poată să se acopere cu părul, doar că James o apucă de bărbie şi o ridică, apoi se uită în ochii ei şi o sărută pe unul dintre colțurile gurii.

– Curînd n-o să mai roşeşti, spuse, sărutîndu-i şi celălalt colț al gurii. Sau poate, dacă sînt norocos, o să te fac să roşeşti în fiecare seară.

– Te iubesc, izbucni ea, nesigură de ce i-o spunea tocmai atunci, dar convinsă că era nevoie s-o spună.

El zîmbi şi o privi cu mîndrie, dar în loc să-i răspundă, îi cuprinse obrajii şi o sărută din nou, mai adînc şi mai intim decît înainte. Elizabeth se topi în brațele lui, şi căldura sa i se strecură în corp, întețind un foc care deja amenința să scape de sub control. Trupul îi tremura de plăcere şi de dorință şi, cînd el o ridică în brațe şi o duse în dormitor, ea nu scoase nici un sunet de împotrivire.

Cîteva secunde mai tîrziu căzură pe pat, iar ea simți cum hainele îi dispar pe rînd, pînă cînd rămase numai în

furoul din bumbac. Nu se auzea nimic în afară de răsuflările lor, iar James rosti:

– Elizabeth, nu pot să...

Ea îl privi întrebătoare.

– Dacă vrei să mă opresc, reuşi el, spune-mi acum.

Ea ridică o mînă şi-i atinse obrazul.

– Trebuie să fie acum, rosti el răguşit, fiindcă peste un minut n-o să mai pot să...

Ea îl sărută.

– Doamne, spuse James, Elizabeth.

Ar fi putut să-l oprească, ştia. Ar fi trebuit să iasă în fugă din cameră şi să nu-i dea voie să se apropie la mai mult de zece metri de ea pînă cînd nu stăteau alături la altar, soț şi soție, dar iubirea, începuse ea să descopere, era o emoție puternică, iar pasiunea o urma îndeaproape. Nimic, nici buna-cuviință, nici o verighetă, nici măcar eventuala pată asupra numelui şi reputației ei n-ar fi putut s-o oprească să întindă mîinile spre bărbatul acela şi să-l îndemne s-o facă a lui.

Cu degete tremurînde îi atinse nasturii cămăşii. Nu mai fusese niciodată atît de activă, dar, Dumnezeu s-o aibă în pază, voia să-i atingă pielea fierbinte de pe piept. Voia să-şi treacă degetele peste trupul lui puternic şi să-i simtă inima bătînd plină de dorință.

Îi mîngîie abdomenul, zăbovi o vreme acolo, apoi îi trase cămaşa din pantaloni. Cu un fior de mîndrie îl privi cum se încordează sub atingerea ei delicată şi ştiu că James nu mai putea să-şi stăpînească dorința.

Acel bărbat, care urmărise criminali prin Europa şi pe care-l doreau nenumărate femei, după spusele lui Caroline Ravenscroft, era atît de tulburat de atingerea ei. Elizabeth se bucura nespus. Se simțea foarte feminină în timp ce-şi

urmărea palma care-i desena cercuri şi inimi pe piept şi pe abdomen.

El gemu şi îi rosti numele, făcînd-o să se simtă foarte puternică. James o lăsă să-i exploreze trupul un minut întreg înainte să scoată un geamăt şi să se rostogolească pe o parte, trăgînd-o cu el.

– Destul, spuse cu răsuflarea tăiată. Nu pot, nu încă o dată...

Elizabeth se simţi flatată şi zîmbi secret, senzual, dar bucuria ei nu dură mult, fiindcă James o întoarse cu faţa în sus şi, înainte să apuce ea să respire pînă la capăt, el se aşeză deasupra ei şi o privi cu dorinţă şi nerăbdare.

Găsi cu degetele nasturii mici dintre sînii ei şi, cu dexteritate şi viteză, îi desfăcu pe toţi cinci.

– Ah, murmură, dîndu-i jos materialul de pe umeri. De asta aveam nevoie.

Îi dezgoli partea de sus a sînilor şi o mîngîie puţin înainte să-i coboare îmbrăcămintea mai jos. Elizabeth strînse cearceaful în pumni, ca să nu cedeze impulsului să se acopere. El o privea cu aşa o intensitate încît ea simţi căldură şi umezeală între coapse. James rămase nemişcat aproape un minut întreg, fără să ridice nici măcar un deget ca s-o mîngîie, doar privindu-i sînii şi umezindu-şi buzele, în timp ce sfîrcurile ei se întăreau sub ochii lui.

– Fă ceva, spuse ea pînă la urmă.

– Asta? întrebă el încet, trecîndu-şi palma pe deasupra unuia dintre sîni.

Ea nu spuse nimic, ci încercă doar să respire.

– Sau asta? continuă el, mutîndu-şi palma în cealaltă parte şi strîngîndu-i sfîrcul între degetul mare şi arătător.

– Te rog, imploră ea.

– Cred că la asta te referi, spuse el gutural, aplecîndu-se şi cuprinzîndu-i sfîrcul cu buzele.

Elizabeth ţipă, una dintre mîini strînse cearceaful, iar cealaltă se scufundă în părul lui James.

– Nu asta voiai? o tachină el. Poate trebuie să fiu mai atent în partea cealaltă.

Făcu acelaşi lucru ca mai devreme, iar Elizabeth se gîndi că sigur avea să moară dacă el nu elibera cumva incredibila tensiune care se adunase în ea. James se retrase destul cît să-i tragă îmbrăcămintea peste cap, apoi, în timp ce-şi scotea cureaua, Elizabeth se acoperi cu cearceaful.

– N-o să poţi să te ascunzi prea multă vreme, spuse cu vocea îngroşată de dorinţă.

– Ştiu, spuse ea, apoi roşi. Dar e altceva cînd eşti şi tu lîngă mine.

El o privi curios şi se întoarse în pat.

– Ce vrei să spui?

– Nu pot să-ţi explic, răspunse ea ridicînd neputincioasă din umeri. E diferit cînd poţi să mă vezi cu totul.

– Ah, spuse el încet, atunci înseamnă că pot să mă uit la tine aşa?

Îi aruncă o privire şi trase de cearceaf, dezgolindu-i un umăr, pe care îl sărută cu dragoste. Elizabeth se feri şi rîse.

– Am înţeles, spuse el, vorbind cu un accent străin, ca s-o facă să rîdă. Dar asta?

Trase cearceaful, dezgolindu-i un picior, doar ca s-o gîdile în talpă.

– Opreşte-te! strigă ea.

El se întoarse şi o privi bucuros.

– Nu ştiam că te gîdili aşa.

O mai gîdilă puţin.

– E important de ştiut.

– Opreşte-te, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Nu mai suport.

James îi zîmbi, arătîndu-i toată iubirea pe care-o avea în inimă. Era important pentru el ca prima ei dată să fie perfectă. Visase la asta săptămîni întregi, la cum avea să-i arate cît de minunată putea să fie iubirea dintre un bărbat şi o femeie şi, chiar dacă nu-şi imaginase că o s-o gîdile, se gîndise că ea va zîmbi. Exact cum se întîmpla în acel moment.

– Ah, Elizabeth, murmură, aplecîndu-se şi sărutînd-o pe gură, te iubesc atît de mult. Trebuie să mă crezi.

– Te cred, spuse ea încet, fiindcă în ochii tăi văd ce simt în sufletul meu.

Lui James îi dădură lacrimile. Nu avea destule cuvinte ca să exprime torentul de emoţii pe care îl dezlănţuiseră cuvintele ei. O sărută din nou, de această dată desenîndu-i conturul buzelor cu limba şi mîngîind-o în jos, pe trup.

O simţi încordîndu-se şi respirînd mai repede, dar, cînd o atinse între coapse, ea desfăcu picioarele ca să-l primească. James o mîngîie puţin şi, cînd ea începu să respire din ce în ce mai întretăiat, îşi lăsă mîna să alunece mai aproape. Era pregătită pentru el, slavă Domnului, fiindcă nu ştia dacă ar fi putut să mai aştepte mult.

Îi desfăcu mai mult picioarele şi se aşeză între ele.

– S-ar putea să te doară, îi spuse cu regret. Nu se poate altfel, prima dată, dar după aceea o să fie mai bine, promit.

Ea dădu din cap, iar el văzu crisparea de pe chipul ei. Fir-ar să fie. Mai bine nu ar fi avertizat-o. Nu avea experienţă cu fecioarele. Nu ştia cum să facă să nu doară. Nu putea decît să se mişte încet şi să fie blînd, oricît de greu i s-ar fi părut. Simţea o dorinţă copleşitoare, dar se rugă ca totul să meargă bine.

O alină, şoptindu-i şi mîngîind-o pe frunte, apoi se mişcă puţin, pînă cînd bărbăţia sa o atinse.

– Vezi? şopti. Nu e cine ştie ce.

– Mi se pare foarte mare, răspunse ea.

Spre uimirea lui, pe James îl pufni rîsul.

– Iubirea mea, în mod normal aş lua cuvintele tale drept cel mai frumos compliment.

– Dar acum...

El îi mîngîie iubitor tîmplele şi linia obrazului.

– Acum vreau doar să nu-ţi fie teamă.

Ea clătină din cap.

– Nu mi-e teamă. Am puţine emoţii, poate, dar nu mi-e teamă. Ştiu că o să faci să fie minunat. Tu faci totul să fie minunat.

– Aşa o să fac, spuse el, cu buzele lipite de buzele ei. Promit că o să fie minunat.

Elizabeth tresări cînd el se mişcă înainte, pătrunzînd-o. I se părea foarte ciudat şi foarte bine, de parcă ar fi fost făcută pentru acel moment, creată ca să primească iubirea acelui bărbat îndrăgostit.

El îi cuprinse fundul în palme şi o ridică puţin, iar ea rămase uimită de diferenţa pe care o simţea. Trupul lui alunecă uşor, pînă cînd ajunse la dovada inocenţei ei.

– După asta, îi spuse el la ureche, fierbinte, o să fii numai a mea.

După aceea, fără să aştepte răspunsul ei, împinse şi o sărută, capturînd sunetul surprins care zbură de pe buzele ei.

Încă ţinînd-o de dedesubt, el începu să se mişte. Elizabeth respira din ce în ce mai repede, apoi, fără să-şi

dea seama, începu să se mişte şi ea, alăturîndu-i-se în acel ritm primordial.

Tensiunea pe care o simţise crescu, deveni mai urgentă, făcînd-o să se simtă de parcă nu şi-ar mai fi încăput în piele. După aceea, ceva se schimbă, Elizabeth simţi că alunecă de pe o stîncă, şi lumea explodă în jurul ei. O secundă mai tîrziu, James scoase un strigăt gutural şi o prinse de umeri cu o forţă foarte mare. Un moment chipul îi căpătă o grimasă ca de durere, apoi păru că se scufundă într-o mare de mulţumire şi căzu deasupra ei.

Trecură cîteva momente, şi singurele sunete care se auzeau erau respiraţiile lor, din ce în ce mai liniştite. James se răsuci pe o parte şi o trase lîngă el, aşezîndu-se ca două linguri într-un sertar.

– Asta e, spuse adormit. Asta am căutat toată viaţa mea.

Elizabeth dădu din cap, apoi adormiră amîndoi.

* * *

Cîteva ore mai tîrziu, pe Elizabeth o trezi sunetul paşilor lui James pe duşumeaua cabanei de vînătoare. Nu-l simţise cînd se dăduse jos din pat, dar iată-l, strecurîndu-se înapoi în dormitor, gol ca în ziua-n care se născuse.

Ea nu ştiu dacă să se uite în altă parte sau să-l privească fără ruşine. Pînă la urmă, făcu puţin din amîndouă.

– Uitasem de asta, spuse James, fluturînd ceva în aer. Am găsit-o pe podea.

– Scrisoarea lui lady Danbury!

El ridică sprîncenele şi îi zîmbi neruşinat.

– Cred că am scăpat-o, în graba să-mi fac de cap cu tine.

Elizabeth se gîndise că, la cîte se întîmplaseră, deja n-ar mai fi putut s-o facă să roşească, dar iată că greşise.

– Deschide plicul, spuse încet.

El aşeză o lumînare pe noptieră şi se aşeză lîngă ea pe pat. Cînd văzu că el nu deschide plicul, Elizabeth i-l luă din mînă şi îl deschise repede. Înăuntru era un alt plic, pe care scria:

„Trişaţi, nu-i aşa? Chiar vreţi să deschideţi scrisoarea înainte să vă împăcaţi?"

Elizabeth duse mîna la gură, iar James nici nu se obosi să-şi ascundă rîsul.

– Bănuitoare, nu-i aşa? murmură el.

– Are motive, recunoscu Elizabeth. Aproape că am desfăcut scrisoarea înainte să ne...

– Împăcăm? rosti el zîmbind larg.

– Da, răspunse ea. Exact.

El făcu semn spre plicul din mîna ei.

– Îl deschizi?

– Da, sigur.

Ceva mai atentă de această dată, ea scoase bucata de hîrtie din plic, aşa îndoită atent pe din două cum era. O despături şi, îmbrăţişaţi, citiră împreună:

„Dragii mei copii,

Da, e adevărat. Dragii mei copii. Aşa mă gîndesc eu la voi. James, n-o să uit niciodată ziua în care te-am adus la conacul Danbury. Erai atît de bănuitor, te fereai să crezi că te iubesc pentru cine erai. În fiecare zi te îmbrăţişam, încercam să-ţi arăt ce înseamnă o familie, şi pînă la urmă, într-o bună zi, mi-ai răspuns la îmbrăţişare şi mi-ai spus că mă iubeşti. Din acel moment mi-ai fost ca un fiu. Mi-aş fi dat şi viaţa pentru tine, dar cred că ştii asta.

Elizabeth, tu ai venit în viața mea cînd ultimul dintre copiii mei s-a căsătorit şi m-a părăsit. Din prima zi, m-ai învățat ce înseamnă să fii curajos, loial şi să-ți respecți valorile. În aceşti ultimi ani, a fost o plăcere pentru mine să te văd cum creşti şi înfloreşti. Cînd ai venit la conac, erai tînără, necoaptă şi uşor de speriat, dar, treptat, ai început să fii echilibrată şi inteligentă, şi orice tînără te-ar invidia pentru aceste calități. Nu mă complimentezi şi nu-mi dai voie să fiu răutăcioasă cu tine, şi cred că ăsta e cel mai mare cadou pe care poate să-l primească iubita fiului meu. Aş da tot ce am să pot să te am drept fiică, dar cred că şi tu ştii asta.

A fost atît de ciudat să visez ca voi doi, oamenii mei preferați, să fiți împreună? Ştiam că nu pot să fac asta prin metode convenționale. James s-ar fi opus dacă i-aş fi zis că îi caut parteneră. E bărbat, şi, de aceea, are o mîndrie stupidă. Ştiam că nu pot s-o conving pe Elizabeth să meargă la Londra pentru sezonul de baluri, pe cheltuiala mea. N-ar fi participat la ceva ce ar fi ținut-o atîta timp departe de familia ei.

Aşa s-a născut mica mea şaradă. Totul a început cu un bilet pe care i l-am trimis lui James. Ai vrut mereu să mă salvezi şi tu pe mine, aşa cum te-am salvat eu pe tine cîndva, băiatul meu drag. A fost uşor să inventez un şantaj. (Divaghez puțin, ca să te asigur că totul a fost o invenție, că toți copiii mei sînt legitimi şi au fost, desigur, ai răposatului lord Danbury. Nu sînt genul de femeie care să-şi încalce jurămintele matrimoniale).

Era clar că, dacă reuşeam să fac în aşa fel încît să vă cunoaşteți, v-ați fi îndrăgostit unul de celălalt (rareori mă înşel în astfel de privințe) dar, numai ca să îi dau idei lui Elizabeth, am aşezat vechea mea ediție a cărții „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz" la vedere, în bibliotecă. Nu există o carte mai stupidă, dar nu ştiam cum altfel s-o facă să se gîndească la căsătorie. (Dacă te întrebai, Lizzie, te iert fiindcă mi-ai furat cartea. Aşa şi voiam să faci şi poți, bineînțeles, s-o păstrezi ca amintire).

Aceasta e întreaga mea confesiune. Nu vă rog să mă iertați, fiindcă nu am de ce. Presupun că ar putea să vă deranjeze metodele mele şi, în mod normal, nici n-aş visa să orchestrez aşa o situație compromițătoare, dar era clar că sînteți prea încăpățînați şi n-ați fi văzut adevărul altfel. Iubirea e un dar prețios şi nu merită să renunți la ea din cauza mîndriei prosteşti.

Sper să vă simțiți bine la cabana de vînătoare. O să vedeți că v-am anticipat toate nevoile. Vă rog să rămîneți peste noapte. În ciuda a ceea ce crede toată lumea, eu nu controlez vremea, dar îl rog pe domnul de sus să trimită o furtună violentă, din aceea în timpul căreia nimeni n-ar ieşi afară.

Puteți să-mi mulțumiți la nuntă. Am făcut deja rost de un certificat de căsătorie pe numele voastre.

Cu drag,
Agatha, lady Danbury."

Elizabeth rămase cu gura căscată.

– Nu-mi vine să cred, spuse. A plănuit totul.

James dădu ochii peste cap.

– Ba mie-mi vine să cred.

– Nu pot să cred că a lăsat blestemata aia de carte la vedere, ştiind că aveam s-o iau.

El dădu din cap.

– Eu cred şi asta.

Elizabeth se răsuci spre el, încă uimită.

– Şi are un certificat de căsătorie.

– Asta, recunoscu el, îmi e greu să cred, dar numai pentru că am obținut şi eu unul, şi mă miră că arhiepiscopul a emis un duplicat.

Elizabeth scăpă scrisoarea din mînă.

– Ai făcut tu asta? şopti ea.

James îi ridică mîna la buze.

– Cînd am fost la Londra, în căutarea celui care o şantaja pe Agatha.

– Vrei să te însori cu mine, spuse ea.

Era o afirmație, nu o întrebare, dar părea că nu-i vine să creadă. James o privi amuzat.

– Te-am cerut numai de douăsprezece ori în ultimele cîteva zile.

Elizabeth scutură capul, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis amețitor.

– Dacă mă mai ceri o dată, spuse cu şiretenie, s-ar putea să-ți răspund diferit.

– Chiar aşa?

Ea dădu din cap.

– Aproape sigur.

El îi mîngîie obrazul cu degetul şi simți cum se aprinde cînd o văzu că tremură sub atingerea sa.

– Şi ce te-a făcut să te răzgîndeşti?

– Ai putea spune, rosti ea întretăiat, în timp ce degetul lui cobora, că a avut legătură cu faptul că m-ai compromis, dar, dacă vrei să ştii adevărul...

El se aplecă şi-i zîmbi larg.

– Vreau cu siguranță adevărul.

Ea îl lăsă să se apropie la mai puțin de un centimetru, apoi spuse:

– A fost din cauza cărții.

El încremeni.

– A cărții?

– „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz", rosti ea ridicînd o sprînceană. Mă gîndeam să scriu o ediție revizuită.

El păli şi îi spuse că probabil glumea. Ea zîmbi şi se mişcă sub el.

– Oare?

– Te rog, spune-mi că glumeşti.

Elizabeth alunecă mai jos în pat.

– O să te fac eu să spui că glumeşti, continuă el.

Ea îl luă în brațe, fără să audă tunetul care zguduia pereții cabanei.

– Chiar te rog.

Şi el făcu după cum promisese.

Epilog

Nota autoarei: specialiştii care se ocupă cu studierea secolului al nouăsprezecelea sînt unanim de acord că însemnările de pe marginea acestui volum deosebit sînt opera marchizului de Riverdale.

Fragmente din
„Cum să te căsătoreşti cu un marchiz"
a doua ediție, scrisă de marchiza de Riverdale
publicată în 1818, în număr de o copie

Edictul numărul unu

Să nu te decizi asupra unui singur domn pînă nu eşti sigură cine este. Aşa cum orice tînără inteligentă trebuie să ştie, bărbații te înşeală foarte uşor.

Lizzie, tot nu m-ai iertat pentru asta?

Edictul numărul cinci

Convenția cere să nu petreci mai mult de zece minute conversînd cu un singur domn. Autoarea nu este de acord. Dacă simți că acel domn ar putea să fie un bun candidat la rolul de soț, atunci e nevoie să-l cunoşti înainte să depui jurăminte sacrosante. Cu alte cuvinte, jumătate de oră de conversație ar putea să te salveze de la greşeala vieții tale.

Nu am nimic de comentat.

Edictul numărul opt

Oricît de mult ți-ai iubi rudele, cel mai bine e să fii curtată fără participarea familiei.

Dar nu uita de cabana de vînătoare.

Edictul numărul treisprezece

Fiecare femeie trebuie să ştie cum să se apere de atențiile nedorite. Autoarea recomandă boxul. Unii ar putea să considere o astfel de îndeletnicire drept nepotrivită pentru o tînără domnişoară, dar e nevoie să fii pregătită să-ți aperi reputația. Marchizul n-o să fie mereu aproape şi s-ar putea ca uneori să fie nevoie să te aperi singură.

Eu o să te protejez întotdeauna.

Edictul numărul paisprezece

În cazul în care atențiile mai sus menționate nu sînt nedorite, autoarea nu are sfaturi care să poată să fie tipărite legal în această carte.

Vino în dormitorul nostru şi îți arăt eu sfaturi.

Edictul numărul douăzeci
(Singurul pe care chiar trebuie să-l respecți)

Mai presus de orice, ascultă-ți inima. Cînd te măriți, cu un marchiz sau cu un administrator de moşie (sau cu amîndoi), să fie pentru totdeauna. Trebuie să-ți urmezi inima şi să nu uiți niciodată că iubirea e cel mai prețios cadou. Banii şi statutul social sînt substitute sărăcăcioase pentru o îmbrățişare caldă şi tandră şi puține lucruri sînt mai satisfăcătoare pe lumea asta decît bucuria de-a iubi şi de-a fi iubită la rîndul tău.

Şi tu eşti iubită, Elizabeth. Pînă la ultima mea răsuflare şi o eternitate după aceea...

Sfîrşit